

Occident tanca els ulls davant la persecució de cristians

Iraq: una Església màrtir

«Els vigilants cristians armats són una constant»

El 1984 hi havia a l'Iraq 1,5 milions de cristians catòlics. Avui dia aquesta xifra s'ha reduït a 400.000. Fa sis anys els cristians es van convertir en blanc del fonamentalisme radical islàmic i va començar una persecució basada en l'amenaça de mort, el xantatge, l'extorsió, el segrest i l'assassinat de seglars i religiosos. Javier Menéndez dirigeix a l'Estat espanyol Ajuda a l'Església Necessitada, una de les entitats eclesials que més treballa a favor dels cristians iraquians. Menéndez ha estat a l'Iraq i ha constatat la valentia d'una Església que, malgrat la persecució, no renuncia a ser testimoni de l'Evangeli. Segons Menéndez, «la sang vessada serà llavor que romandrà fortament arrelada en un poble sofrent».

Pàg. 9

en primer pla

La família, bressol de valors

Del 13 al 18 de gener Mèxic acull la VI Trobada Mundial de les Famílies (TMF) amb el tema *La família formadora en els valors humans i cristians*. La TMF s'estructura

en base a tres moments: un congrés internacional teologicopastoral, que aplega els millors exponents mundials en el tema de la família; una trobada festiva en la qual es recullen testimonis de famílies, amb cants i pregàries, i una missa solemne. Segons el delegat de Família del arquebisbat de Barcelona, Mn. Manuel Claret, «serà una ocasió perquè la família es refermi com a transmissora de valors».

Pàg. 3, 4 i 5

El bisbat d'Urgell celebra els 80 anys de l'arquebisbe Joan Martí Alanis

L'arquebisbe Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell, va celebrar el seu 80è aniversari vivint l'escalf i l'agraïment de la diòcesi que va presidir durant 32 anys. La festa d'aniversari va començar amb un acte acadèmic i va culminar amb la celebració de l'eucaristia a la catedral de la Seu d'Urgell. Així mateix, el bisbat d'Urgell ha ofrenat a Mons. Martí una miscel·lània que recull aportacions notables i articles seus escrits al llarg de tot el seu pontificat. En una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana* amb motiu dels seus 80 anys, l'arquebisbe recorda amb agraïment la llarga etapa de bisbe d'Urgell i

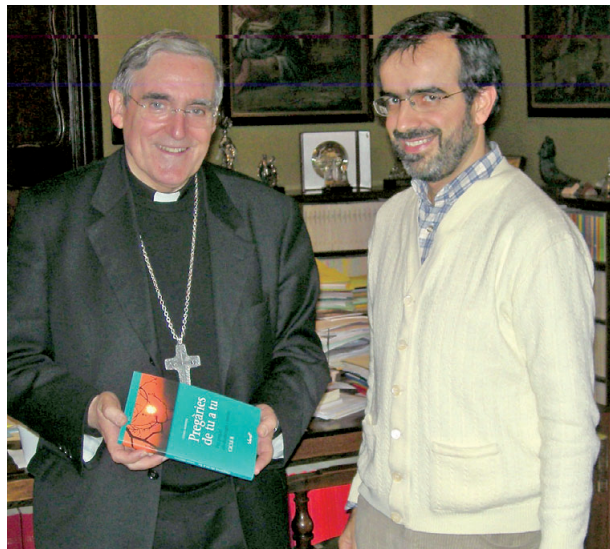

copríncep d'Andorra. «El cor em deia que no em mancarien la creativitat ni l'energia necessàries», afirma en recordar aquells temps.

Pàg. 17

El periodista Ignasi Miranda presenta «Pregàries de tu a tu»

Tot coincidint amb l'inici del temps d'Advent, l'Editorial Claret acaba de publicar, dins de la col·lecció A Cel Obert, el llibre *Pregàries de tu a tu*. L'autor és el periodista Ignasi Miranda, cap de redacció de Ràdio Estel i director dels espais *El primer cafè* i *Finestra oberta*. El llibre recull textos breus per pregar de manera individual o en grup els diumenges i festius.

Pàg. 30

Toni Comín critica la indústria farmacèutica i proposa alternatives (Pàg. 26 i 27)

Música per conèixer sant Pau

Rogelio Cabado, autor de «Saulo vive hoy»

Pàg. 20

Sumari

- Pàg. 8 Primera beatificació de la història de Cuba
- Pàg. 18 El bisbe Saiz dedica una carta pastoral a la Mare de Déu
- Pàg. 24 Cinquanta anys de la parròquia reusenca de Crist Rei
- Pàg. 31 El P. Xavier Melloni parla sobre els àngels
- Pàg. 32 Plácido Domingo canta inspirant-se en Joan Pau II

Editorial

Constitució i fet religiós

La Constitució espanyola del 1978 significà un canvi profund respecte al passat; no només pel que fa al reconeixement de les nacionalitats, els drets humans i socials o la legalitat democràtica, sinó també pel que fa al tractament polític de la religió. L'article 16 garantí la llibertat religiosa i de culte, la no-confessionalitat estatal i la cooperació dels poders públics amb l'Església catòlica i la resta de confessions. Posteriorment, el 1980 el Congrés de Diputats aprovà per consens de totes les forces polítiques la Llei Orgànica de Llibertat Religiosa (LOLR), que desenvolupava el contingut de l'article 16.

La importància d'aquesta llei, doncs, fou i és òbvia: primer, perquè forma part del bloc de la constitucionalitat, i segon, perquè garanteix drets com ara la manifestació del culte, la commemoració de festivitats, els ritus matrimonials, l'ensenyament religiós, l'edificació d'esglésies, l'assistència religiosa a les presons i els hospitals, etc. La Constitució obrí pas a un conjunt normatiu de regulació del fenomen religiós molt innovador, basat en els pactes. Així, els Acords de Cooperació signats per l'Estat amb l'Església catòlica (el 1979) i amb les minories jueva, protestant i musulmana (el 1992), van significar un salt qualitatiu en el reconeixement de la llibertat de religió. Per això el Tribunal Constitucional ha reconegut que els Acords amb la Santa Seu són adequats a la Carta Magna.

La llibertat religiosa és un dret fonamental i, per tant, es troba en un rang superior a la laïcitat. La laïcitat roman al servei d'aquesta llibertat, i no al'inrevés. Per això, qualsevol reforma hipotètica

de la LOLR no pot imposar un nou laïcisme. Perquè el laïcisme no resta contemplat a la Constitució de 1978. La laïcitat suposa una separació institucional entre l'Estat i les esglésies, i també una neutralitat davant les distintes opcions religioses i ideològiques. Però es tracta d'una laïcitat positiva, tal com ha assenyalat el Tribunal Constitucional, que no impedeix les relacions de cooperació entre els poders públics i les confessions, precisament per facilitar l'exercici de la llibertat religiosa de tots els ciutadans. Amb el nou Estatut d'Autonomia (2006) aquesta cooperació també pot vehicular-se en l'àmbit de les Comunitats Autònomes, les quals han assumit competències en matèria religiosa.

No hi ha dubte que en aquestes tres dècades s'ha avançat molt pel que fa a la llibertat religiosa i l'aconfessionalitat. I s'ha avançat en un escenari on pocs podien imaginar que la immigració i el pluralisme serien tan evidents. Altra cosa són determinades lleis que, certament, no s'adiuen amb la doctrina social de l'Església ni l'antropologia cristiana. L'article 16 de la Constitució creà el marc jurídic i polític de la llibertat, la laïcitat positiva i la cooperació. Però ara som els cristians els qui l'hem d'omplir, donant raó objectiva dels nostres valors, explicant per què són bons i útils al bé comú. No es tracta tant d'encetar una mena de «guerra cultural» a l'americana, sinó d'assumir que, en democràcia, tant els valors religiosos com els seculars han de poder influir en el debat públic. La Constitució de 1978 ens ho permet, i ens anima a fer-ho. Així podrem aportar el nostre gra de sorra i donar llum i criteri als legisladors.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«És impossible santificar els dies i la vida no fent res»

(John Ruskin. Escriptor i crític d'art anglès. 1819-1900)

Pel que fa a treballar, esforçar-se, arriscar-se i esperonar la voluntat en allò que ens proposem, com se sol dir, «podem pecar de més o de menys». «De més» perquè la feina com a única passió i obsessió, fins a retallar (de vegades temeràriament) les demandes legítimes del nostre cos (descans, son...), moltes vegades fa malbé la nostra salut i ens paralitza temporalment o, el que és pitjor, amb seqüeles per sempre. I «de menys» perquè, com deia Confuci, «la mandra camina tan lentament que la

pobresa no s'ha d'esforçar gaire per agafar-la». Sovintegen molt tots dos extrems. Però pel que fa al segon, el metge, escriptor i antiquari anglès Thomas Browne (1605-1682) ens va llegir aquest consell allisonador: «Ja que tens un despertador al pit (el cor) que et diu més de dues mil vegades cada hora que hi ha en tu un esperit viu, no perdis els dies en una enutjosa deixadesa i en el tedi de no fer res.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Mèxic, capital mundial de la família

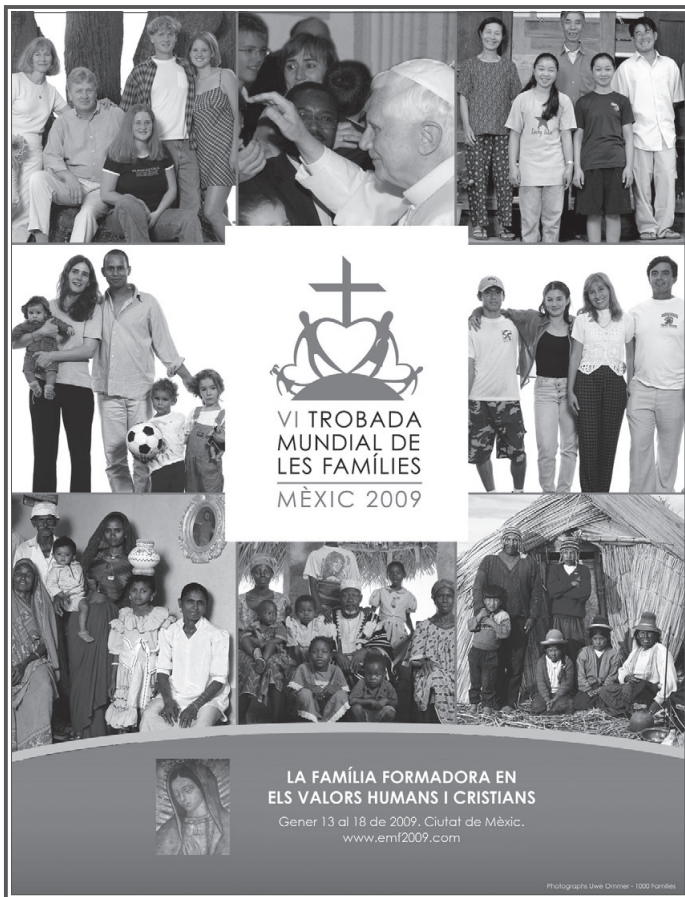
■ La VI TMF se centra en la família com a promotora de valors

Redacció
Mèxic

Mèxic pren el relleu de València i del 13 al 18 de gener acull la VI Trobada Mundial de les Famílies (TMF), amb el tema *La família formadora en els valors humans i cristians*. Cada tres anys les famílies són convidades pel Papa a reunir-se per celebrar el gran do de la família per a la humanitat. Com indica el Pontifici Consell per a la Família, el sentit de la TMF és «celebrar, aprendre, compartir i aprofundir la comprensió del paper de la família cristiana com a Església domèstica i unitat de base de l'evangelització».

L'origen d'aquesta trobada de famílies cal cercar-lo a l'any 1994, quan Joan Pau II va encarregar al Pontifici Consell per a la Família l'organització, a Roma, de la I TMF. Des d'aleshores, s'ha celebrat cada tres anys: Rio de Janeiro (1997), Roma (2000), amb motiu del Jubileu, Manila (2003) i València (2006). En aquesta ocasió, Benet XVI, amb dolor, no podrà assistir a la Trobada de Mèxic, per consell mèdic, però hi serà present a través d'intervencions televisades durant l'esdeveniment. No obstant això, ha nomenat el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat vaticà, legat pontifici per a la TMF. El Papa ha destacat la importància d'aquesta cita, ja que la família «és la cèl·lula fonamental de l'Església i de la societat civil».

La institució familiar en ple segle XXI experimenta els cops d'ideologies com ara el relativisme, el materialisme, l'hedonisme o l'individualisme. Davant d'aquesta realitat, es proposa a les famílies reprendre alguns reptes com ara la formació en valors i virtuts humanes i cristianes; el testimoni dels pares per aconseguir una major convivència i comunicació, la necessitat d'impulsar una perspectiva de família, i que les lleis i polítiques governamentals prenguin com a referent l'enfortiment i la protecció de la família. Segons el secretari general de logística de la TMF, Mons. Enrique Glennie, «l'objectiu és que la societat prengui consciència que la família no només és un context de tipus social, sinó que cada família té una tasca, una missió com a promotora del millor dels valors. La família té un paper decisiu en

Cartell oficial de la TMF.

la formació de les persones, consegüentment una família disfuncional en la manca d'amor i altres valors és presa fàcil dels antivalors que van en contra de les persones. Aquestes situacions lesionen el desenvolupament de les famílies».

La gran festa de la família

La Trobada Mundial de les Famílies s'estructura en base a tres moments: un congrés internacional teologicopastoral, que reuneix els millors exponents mundials en el tema de la família; una trobada festiva en la qual es recullen testimonis de famílies, amb cants i pregàries, i una missa solemne.

Del 14 al 16 de gener tindrà lloc el VI Congrés Teologicopastoral, que rebrà les delegacions eclesiàstiques de la majoria de Conferències Episcopals del món i famílies

dels cinc continents. Serà inaugurat per Mons. Ennio Antonelli, president del Pontifici Consell per a la Família, i pel cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic. Aquest congrés es desenvoluparà a través de conferències impartides per una àmplia gama de reconeguts experts i mitjançant taules de treball per analitzar des de diferents àmbits (bíblic, moral, social, educatiu, legal, etc.) la qual cosa permet i facilita a la família ser una veritable formadora de valors. L'organització estima la participació

en aquest congrés d'unes 10.000 persones. A la mateixa seu del congrés es podrà visitar una Expo Família, que pretén promoure tota la feina que, des de diferents àmbits d'associacions religioses o moviments, s'ofereix a les famílies.

El segon moment important de la TMF tindrà lloc el dissabte 17 de gener, a l'atri de la basílica de Guadalupe. Les famílies dels diferents continents podran compartir la manera de viure i transmetre els valors humans i cristians en diferents contextos socials i culturals. A més, hi haurà diferents intervencions culturals i artístiques, i es resarà el Rosari. Finalment, la TMF es clausurarà el diumenge 18 amb una missa solemne, en la qual es transmetrà el missatge de Benet XVI per a l'ocasió. En aquests últims dies de la TMF s'espera una presència massiva de participants.

Així mateix, s'ha distribuït un document complet amb deu catequesis preparatòries que el Pontifici Consell per a la Família ha elaborat per ajudar a reflexionar de cara a aquest esdeveniment, i que comprèn aquests temes: *La família, primera educadora de la fe; La família, educadora de la veritat de l'home: el matrimoni i la família; La família, educadora de la dignitat i respecte de tota persona humana; La família, transmissora de les virtuts i valors humans; La família, oberta a Déu i al proïsme; La família, formadora de la recta consciència moral; La família, primera experiència d'Església; Col·laboradors de la família: la parròquia i l'escola; La família i el model de la família de Natzaret, i La família, destinatària i agent de la nova evangelització.*

En la presentació de la TMF, Mons. Glennie va assenyalar que aquesta Trobada és una ocasió perquè totes les famílies, catòliques o no, es motivin per ser millors i per defensar aquesta cèl·lula bàsica de la societat. També va assenyalar que «la família no és exclusiva de l'Església», per la qual cosa aquesta convocatòria mundial està oberta a tots els sectors de la societat que promouen i defensen la família com a fruit d'un matrimoni entre un home i una dona. «La TMF ens ha d'ajudar a posar el dit a la nafra: hi ha moltes agressions a la institució de la família, al matrimoni i al respecte a la vida. Qualsevol agressió a un d'aquests tres aspectes lesiona, en conjunt, la família.» I va afegir: «Cal proposar valors, que sempre costa viure, i facilitar tot el que enforteixi la família. Cal ser propositius i difondre tots els esquemes que donin suport a la formació de la família.»

Símbol d'esperança

El logotip de la TMF, a través de siluetes humanes, representa la família que neix de l'amor (simbolitzat en tres cors), presidida per la fe (representada per la creu). Tots tres cors representen la família unida per l'amor i la relació, en la qual l'actitud dels seus membres es basa en la confiança i en l'alegria en Déu. Tots tres elements (família, cors i creu) tenen com a base una el·lipse, que simbolitza el món com a fraternitat global. També vol mostrar la família, unida per l'amor i la fe, fonament d'un desenvolupament autèntic de tots els valors humans i cristians. La figura de la dona embarassada assenyalava el tema de la vida, primer valor fonamental promogut, custodiat i celebrat per la família. El color verd fa referència a l'esperança en el futur de la família i també significa el color de Mèxic.

La família de Natzaret

En la VI TMF hi serà present la icona de la família de Natzaret i respon a la necessitat de mirar les arrels de tota família cristiana. La icona representa el viatge de tornada de Jerusalem, després que Jesús fos trobat al temple. Sant Josep porta a colli Jesús, el qual es gira cap a la seva mare. Maria, durant el camí, li dona el paper amb les paraules que anuncien la seva missió. En grec apareix escrit el text d'Isaïes 61,1-2: «L'Esperit del Senyor, Déu sobirà, reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit...» El rostre de sant Josep reflecteix els trets del servent de Jahvè, «la faç del Sant Sudari», com a signe de preparació per a la missió del Servent de Déu que carrega tots els pecats del món.

Una experiència eclesial i familiar inoblidable

Dolors Ripollès i Josep Maria Guardiola *

La cinquena Trobada Mundial de les Famílies (TMF) a València va ser una festa de l'Església universal amb el Sant Pare, a la qual nosaltres vam tenir l'oportunitat d'assistir.

Una mica d'història personal

Abans d'entrar a parlar de València ens agradaria fer una mica de memòria. De joves vam començar a participar a les Jornades Mundials de la Joventut que el papa Joan Pau II, amb tant d'encert, convocava arreu del món. Nosaltres ens desplaçàvem a les que tenien lloc al territori europeu amb una colla de bons amics amb els quals compartim la nostra pertinença a l'Església, en el si d'un xicotet moviment que s'anomena l'Obra de Sant Joan d'Àvila. Recordem especialment unes paraules del Papa a Santiago de Compostel·la: «No tingueu por de ser sants.»

Aquest «no tingueu por de ser sants», que el papa Joan Pau II va concretar en molts altres moments, hem volgut que sigui el nostre motor. Però ens va marcar una altra intervenció seva a la diòcesi de Tarento, Itàlia, davant d'un grup d'esposos acabats de casar: «Els esposos, com a cristians, s'estimen amb el cor humà però, a la vegada, m'atreveiria a dir, s'estimen amb el cor de Crist; és el mateix Crist qui estima en ells. Sí, és veritat que el cristià pot dir amb sant Pau: visc però ja no sóc jo qui visc, sinó que el Crist viu en mi.»

La Trobada Mundial de les Famílies a València va ser per a nosaltres una fita més en el nostre camí d'esposos, i la fita d'inici del nostre camí com a responsables de la Delegació de Família i Vida del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

La TMF a València. Acollida al municipi d'Alboraia

Des de la Delegació de Família i Vida vam organitzar una expedició a la TMF de València. L'acolliment del municipi d'Alboraia ens va depassar per la generositat d'aquella gent.

Tan bon punt vam arribar, ens van assignar les famílies amb qui compartiríem aquell cap de setmana. Ens van acompanyar al lloc que ens havien preparat, ens oferien el bo i millor que tenien. Quantes atencions! En alguns casos havien deixat un habitatge sencer per a una de les famílies, amb la nevera plena per si teníem gana. Ens preparaven cada àpat...

La comunitat parroquial es va posar en servei vers nosaltres com el mateix Jesús rentant els peus als seus deixebles en el darrer sopar.

Van ser bons samaritans, fins i tot per treure'ns dels embolics en què ens vam ficar: perduts vora el port de València i sense Metro. Aquest va ser el nostre petit sacrifici, que vam aportar com cal a tot pelegrinatge: caminar gairebé tota la nit

Dolors i Josep Maria a València.

Pregària per les famílies

Déu nostre, Trinitat indivisible,
tu vas crear l'ésser humà «a imatge i semblança teva»
i el vas formar admirablement com a home i dona
perquè, units i amb col·laboració recíproca en l'amor,
complissin el teu projecte de «ser fecunds i dominar la terra».
Et demanem per totes les nostres famílies
perquè, trobant en tu el seu model i inspiració inicial,
que es manifesta plenament en la Sagrada Família de Natzaret,
puguin viure els valors humans i cristians
que són necessaris per consolidar i sostenir la vivència de l'amor
i siguin fonament per a una construcció més humana
i cristiana de la nostra societat.
T'ho demanem per intercessió de Maria, la nostra Mare, i de sant Josep.
Per Jesucrist Senyor Nostre.
Amén.

La TMF ajuda a viure el sentit universal de l'Església.

per poder gaudir un parell d'hores del llit que ens havien preparat a Alboraia.

El que queda en el nostre cor és haver conegut la generositat sense mesura dels nostres germans en la fe d'Alboraia.

L'Església particular que ens rebia a Alboraia ens va presentar l'Església universal que ens esperava al llit del Túria, a la Ciutat de les Arts i les Ciències. Tot ple

de gent amb senyeres de les seves comunitats autònomes, dels països d'on venien, d'arreu del món. Allà al mig pensés: quants germans en la fe tinc, i a tot arreu! Hom entén una mica més l'Església universal.

La trobada amb el Papa era l'estímul per anar a València. Venia el Bisbe de Roma! I venia com un apòstol per donar-

nos la Paraula que a cadascú ens anés bé. Va parlar al nostre cor, i a nosaltres va haver-hi algunes paraules que es han servit de motor aquests anys, i, de tant en tant, tornem a pensar-les.

Va dir-nos: «Tant de bo que els fills contemplin més els moments d'harmonia i afecte dels pares, que no els de discòrdia o distanciament, doncs l'amor entre el pare i la mare ofereix als fills una gran seguretat i els ensenya la bellesa de l'amor fidel i durador.» I aquest és l'ambient que volem procurar a casa nostra, i animem els amics i col·laboradors a crear moments d'harmonia, afecte, amor... traduïts en ser-

«La Trobada Mundial de les Famílies a València va ser per a nosaltres una fita més en el nostre camí d'esposos»

vei. I quan surti la discòrdia, reconciliació amb les persones i amb Déu mitjançant el sagrament del perdó.

Vam fer nostre un desig del Papa: «Garantir que les famílies no estiguin soles (...), la comunitat eclesial té la responsabilitat d'oferir acompanyament, estímul i aliment espiritual que enforteixi la cohesió familiar, sobretot en les proves o moments crítics», i vers aquesta missió anem intentant fer passes.

Com a experiència personal de la nostra llar, va anar-nos molt bé una altra idea que ens va llançar el Papa, que deia: «Juntament amb la transmissió de la fe i de l'amor del Senyor, una de les tasques més grans de la família és la de formar persones lliures i responsables. Per això els pares han d'anar retornant als seus fills la llibertat, de la qual durant algun temps són tutors.» Com n'és, d'important, no perdre de vista que els nostres fills han d'esdevenir persones lliures i responsables, per això, com n'és, d'important, la transmissió a la llar de la fe, dels valors que són importants per a la vida.

Mèxic 2009

La sisena Trobada Mundial de les Famílies a Mèxic també és una trobada de l'Església universal, on serem acollits per una Església particular, on l'Esperit Sant tindrà una Paraula per al cor de cada ésser humà que la vulgui escoltar.

El lema de la trobada és «La família formadora en els valors humans i cristians».

En una societat com l'actual, on sovint els valors han quedat darrere de l'instint, pensem que val la pena aturar-nos a repensar on volem conduir-nos. Com fa l'excursionista, quan ha perdut el camí, s'atura, mira, cerca les pistes del camí, s'orienta amb un mapa. Aquestes eines les trobarem a la TMF de Mèxic 2009: seran les paraules, serà la fe viscuda de manera senzilla però intensa, serà amb tota seguretat la Paraula de Déu.

Animem aquells que bonament puguin a fer aquest viatge, a fer-s'hi presents físicament, i els que no ho puguin fer, que treballin per desenvolupar en la seva persona els valors humans i cristians.

* Delegats de Família i Vida
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

L'ENTREVISTA

Manuel Claret, delegat de Família de l'arquebisbat de Barcelona

Rosa María Jané Chueca

—Quin és l'objectiu de la TMF?

—Aquesta trobada se celebra en continuïtat amb la TMF de València. Respon al desig del papa Joan Pau II de conscienciar les famílies sobre qui són, els seus valors, la seva missió... i també és un testimoni col·lectiu que els cristians tenen molt a dir. També és una ocasió perquè la família es refermi com a transmissora de valors humans i cristians. La família té una missió única, és insubstituïble. La família continua sent la cèl·lula fonamental, és el lloc de la persona. Cal ajudar les famílies a enfortir-se, a prendre consciència del que fan, engrescar-les a tirar endavant i treballar amb elles la dimensió d'interioritat i d'espiritualitat. La família és una institució molt enriquidora. La TMF vol ser un moment de presa de consciència i d'animar les famílies a tirar endavant.

—Quin material s'ha preparat des de la Delegació?

—Hem preparat un material que pretén ajudar les famílies a reflexionar sobre el tema central de la TMF: *La família formadora en els valors humans i cristians*. A la nostra societat hi ha moltes influències sobre la família, i des de l'Església també tenim moltes coses a oferir i que poden enriquir la família. Aquest material no només s'adreça a les famílies que participaran a la Trobada de Mèxic, sinó que està pensat per a totes aquelles persones que no hi aniran però que volen viure la Trobada des d'aquí. El material està enfocat a una sensibilització de les nostres famílies, perquè pensin el treball que duen a terme, trobin algunes orientacions i un estímul per a la tasca tan engrescadora que fan.

—Està disposada la societat a sentir la proposta de la família cristiana?

—Jo no sé si hi està disposada o no, però el que sí que puc assegurar és que a vegades la gent descobreix les coses quan les hi ofereixes d'una manera neta, serena, objectiva... No obstant això, crec que hi ha molta gent que estarà atenta al que diguem des del nostre ésser cristià i que, de fet, ho esperen. Potser aquells que no estan disposats a escoltar s'enduran una sorpresa en relació amb el que l'Església ofereix, en el sentit que som molt positius i que ens sentim responsables de construir un món millor, una societat millor, una societat amb valors de fraternitat, d'ajuda, de col·laboració, de diàleg, d'espiritualitat... tot això és molt important i potser podem fer canviar l'opinió de la gent. Això sí, amb molta humilitat, sense prepotència ni poder, volem oferir aquest testimoni.

—Què suposa per a les famílies participar en una trobada com aquesta?

—Tota trobada col·lectiva sempre enriqueix: el fet de poder parlar amb altres famílies que pensen el mateix, que comparteixen valors, que tenen els mateixos ideals, que celebren plegades la fe... tot

«No es pot jugar amb l'amor»

La Delegació diocesana de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona prepara la VI Trobada Mundial de les Famílies (TMF) de Mèxic. Ha organitzat un viatge per a totes les persones interessades i, juntament amb la Delegació de Catequesi, ha elaborat alguns temes catequètics o de reflexió sobre *La família formadora en els valors humans i cristians*. Aquest material està pensat per a grups d'adults i de joves per potenciar la Pastoral Familiar, un dels objectius del Pla Pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona. Més informació: de dilluns a divendres de 9.00 a 15.00, tel. 934 538 659.

—I sabem presentar aquest model de família?

—El problema de fons em sembla que és entendre què volem dir quan parlem d'amor. Tots parlem d'amor, però, parlem del mateix? La gent fàcilment entén un amor emotiu, sensible, passional, que cal viure com a realitat que et dona una felicitat immediata... aquests són aspectes de l'amor, però no són els definitius perquè fàcilment es poden truncar. L'amor que planteja l'Església és un amor de la persona cap a la persona, en favor de l'altre. L'amor implica compromís, és el més important que té la persona. No és un sentiment banal. És el valor més gran. Som persones perquè estimem. Hem d'entendre que l'amor té aquests valors de compromís, de fidelitat, com a il·lusió de futur, de tenir un projecte que val la pena i treballar-hi, que et pots refiar de l'altre radicalment, que hi ha un valor de perdó i no de ruptura... aquest amor profund neix del cor i es fonamenta en la voluntat, en la llibertat i en l'opció per l'altre. Aquest amor cal descobrir-lo de mica en mica des de la maduresa.

—Què hi ha del valor de l'espiritualitat?

—És una dimensió que el món oblida: la família, que té una dimensió interpersonal, a la vegada remet en el seu amor a la transcendència. Aquí diem que és un sacrament, que és la capacitat que té l'home que el seu amor transcedeixi la seva realitat i arribi a significar un amor definitiu i per sempre. En aquest aspecte trobem la gran font d'espiritualitat matrimonial. És un amor que l'enforteix i que el fa transcendir la seva realitat.

—Quins són els reptes de la família?

—Són molts. El primer és que torni a esdevenir el lloc de la persona. El segon és el repte de l'amor que acabo d'explicar, perquè no és un amor banal, és el que més compromet la persona, i no es pot jugar amb aquest amor. El tercer és descobrir la missió social de la família, perquè no és un gueto en la societat. Té molt a fer i pot dir moltes coses al món d'avui. Té molt a oferir, amb valors espirituals enmig d'un món materialista que només creu en el que toca i en el que palpa. També tenim el repte d'oferir una educació en valors.

—Quina seria la novetat d'aquesta TMF?

—Jo diria que la gran novetat es troba en el fet de remarcar que ser cristià no ens treu del món, i que l'espiritualitat no és espiritualisme. L'espiritualitat és vida, i vida amb uns valors que s'hi posen de manifest. Posats a somiar, m'agradaria que gràcies a aquesta TMF la família fos més conscient i que visqués amb més joia el fet de ser família. Crec que aquest seria un bon fruit de la Trobada. També el retrobament amb els valors, sobretot entre els joves, que vegin una Església que es preocupa per l'home i per la família, que estima la família, que la impulsa, que l'ajuda...

Materials elaborats per les Delegacions de Pastoral Familiar i de Catequesi de Barcelona.

això enforteix i dóna solidesa, ànim, consciència del treball realitzat i del treball que encara resta per fer. Volem ser conscients, en aquest món, del fet que els cristians també hi som presents. La TMF no vol ser un acte triomfalista. És molt necessari i molt lícit que l'Església tingui una trobada dels qui volen aprofundir sobre com ser-hi presents, què han de fer en el món d'avui, com viure-ho...

—La família està en crisi?

—És innegable que el que avui passa a

la societat repercuteix en la família. En una societat on hi ha un canvi constant de valors, en la qual no es dóna importància a la tradició, es crea una certa crisi de família. La qual cosa no significa que les crisis siguin alguna cosa negativa, sinó que són oportunitats per replantejar-nos algunes coses. Està en crisi la família piramidal, la família autoritària, la família que sigui un gueto..., però la família, com a fet fonamental de la persona, no està en crisi perquè continua sent el més valorat. Tots tenim el deure que la família es trobi a ella mateixa. A vegades la família no troba tota l'ajuda que necessita i això també pot crear una certa crisi. Avui dia hi ha molts models de família, però l'Església també té el seu i és una aportació fonamental en la història. Hem d'ajudar que la gent trobi una família estable, que sigui lloc per a la

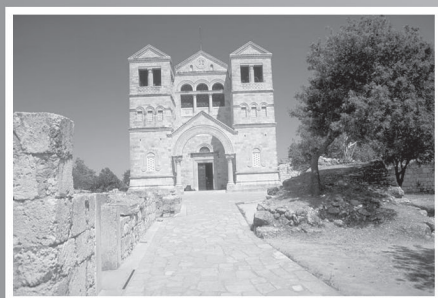
persona, on sigui entesa, on trobi el que necessita per al seu futur, que trobi un impuls per viure en aquesta societat, que l'aculli quan té problemes... tot això necessita una seguretat, una fermesa, una espiritualitat... La família cristiana està basada en la responsabilitat, en el compromís, fonamentada en l'amor, en un amor profund que abraça tota la persona, que es compromet en les dificultats, que sap que les coses es poden superar...

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

**DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)**

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

**ASSISTIREM A LA
CERIMÒNIA DE
CLAUSURA DE L'ANY
SANT PAULÍ
OFICIADA PER
BENET XVI**

JUNY DE 2009

**VIATJA DE MANERA
ESPIRITUAL, CULTURAL,
LÚDICA, ACOLLIDORA I
RESPECTUOSA AMB ELS
AMICS DE CATALUNYA
CRISTIANA**

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

església en el món

Vaticà

Benet XVI: «Advent: temps d'esperança en el qual ja caminem en el present»

■ El Papa inicia l'any litúrgic amb les vespres celebrades a Sant Pere

Marta Nin
Ciutat del Vaticà

«L'Advent és per excel·lència l'esperança», va afirmar Benet XVI durant les vespres del primer diumenge d'Advent celebrades dissabte dia 29 a la basílica vaticana. Una esperança, però, que no es projecta en un futur llunyà, sinó que ja és present i que ha d'amarar tots els nostres dies, especialment en el període en què ens preparam a reviure litúrgicament el naixement de Jesús.

El Papa va explicar que el present d'aquesta esperança es pot copsar també en la lectura de les Escriptures i, per aquesta raó, va referir-se a un fragment de la lectura d'aquella celebració, extreta de la primera carta de sant Pau als Tessalonicencs («Que el mateix Déu de la pau us santifiqui plenament i conservi del tot irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per al dia de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist»). Benet XVI va explicar que en el text original no diu «per al dia de la vinguda», sinó «en el dia de la vinguda»: «Com si l'advent del Senyor fos, més que un punt futur del temps, un lloc espiritual en el qual caminar ja en el present, durant l'espera, i en el qual sentir-nos custodiats perfectament en tota la dimensió personal.» Per al Pontífex, «és això precisament el que vivim en la litúrgia: celebrant els temps litúrgics actualitzem el misteri —en aquest cas la vinguda del Senyor— de tal manera que puguem, per dir-ho d'alguna manera, *caminar en aquesta espera* vers la seva realització plena, a la fi dels temps, però ja copsant-ne la virtut santificadora, des del moment en què els últims temps ja han començat amb la mort i la resurrecció de Crist».

És en aquest sentit que, per a Benet XVI, l'Advent és el temps de l'esperança, una paraula «que resumeix aquest estat particular en què s'espera alguna cosa que ha de manifestar-se, però que alhora ja s'entreveu i es comença a assaborir». L'esperança ha de ser el tarannà de tota l'Església, «per a si mateixa i per al món», perquè el nostre Déu és «el Déu que ve i ens crida a sortir al seu encontre». El Bisbe de Roma va assenyalar que la manera més emblemàtica i universal de viure aquesta esperança és la pregària, «que troba la seva expressió eminent en els salms, paraules humanes en les quals Déu mateix ha posat i posa contínuament en els llavis i en els cors dels creients la invocació de la seva vinguda».

El Sant Pare va al·ludir així als salms de la litúrgia d'aquelles vespres, i va recordar com al començament de l'Advent la litúrgia de l'Església preveu l'ofrena vespertina de l'encens com a símbol de pregària,

de l'efusió dels cors adreçats a Déu: «A l'Església ja no oferim sacrificis materials, com succeïa en el temple de Jerusalem, però elevem l'ofrena espiritual de la pregària, en unió a la de Jesucrist, que és alhora sacrifici i sacerdot en la nova i eterna Aliança. En el clam del cos místic, hi reconeixem la veu mateixa del cap: el Fill de Déu que ha carregat damunt seu les nostres proves i les nostres temptacions per donar-nos la gràcia de la seva victòria.» En els salms d'invocació no podem

d'alliberament d'un perill mortal. I nosaltres sabem que Ell mateix, l'Alliberador, ha hagut de patir i morir perquè sortíssim d'aquesta presó».

Per tant, els salms d'invocació ens protegeixen de «qualsevol temptació d'evasió i de fugida de la realitat; ens preserven d'una falsa esperança, que potser voldria que entréssim en l'Advent i anéssim cap al Nadal oblidant el dramatisme de la nostra existència personal i col·lectiva». Es tracta, va dir el Papa, «d'una esperança en la

Sant Pere. En ocasió del nou any litúrgic, el Papa va afirmar que això ens convidava a reflexionar sobre la dimensió del temps: «Tots diem que ens falta temps, perquè el ritme de la vida quotidiana és frenètic per a tothom.» Però l'Església, va assegurar el Sant Pare, té una bona notícia per a nosaltres: «Déu ens dona el seu temps.» I va continuar: «Nosaltres sempre en tenim poc, de temps, especialment per al Senyor; no sabem o, a vegades, no volem trobar-lo. Doncs bé, Déu té temps per a nosaltres! Sí: Déu ens dona el seu temps perquè ha entrat en la història amb la seva paraula i les seves obres de salvació per obrir-la a l'etern, per tal que esdevingui història d'aliança.» Des d'aquesta perspectiva, doncs, el temps «ja és en ell mateix un signe fonamental de l'amor de Déu: un do que l'home, com totes les altres coses, pot valoritzar o, al revés, pot fer malbé; pot copsar-ne el significat, o bé menysternir-lo amb una obtusa superficialitat». Després, el Papa va recordar els tres grans «punts cardinals» del temps que marquen la història de la salvació: la creació, l'encarnació-redempció i la vinguda final amb el judici universal. Tanmateix, va afirmar Benet XVI, aquests tres moments no se succeeixen l'un rere l'altre cronològicament: «La creació es troba, sí, a l'origen de tot, però també continua i té lloc al llarg de tot l'arc de l'esdevenir còsmic, fins a la fi dels temps. Igualment l'encarnació-redempció, si bé va tenir lloc en un determinat moment històric, el període del passatge de Jesús per la terra, també estén el seu raig d'acció a tot el temps anterior i al següent. I de la mateixa manera, l'última vinguda i el judici final, que precisament en la Creu de Crist han tingut un avançament decisiu, exerciten el seu influx en la conducta dels homes de totes les èpoques.» Per això, va explicar el Sant Pare, és tan oportuna l'exhortació de Jesús quan ens es diu: «Vetlleu!»

El Papa va parlar de l'Advent com a temps d'esperança.

no identificar el Crist amb el salmista, va continuar el Sant Pare, i nosaltres, pregant aquests salms, revivim «cada vegada la gràcia d'aquesta *com-passió*, d'aquesta vinguda del Fill de Déu en l'angoixa humana fins a tocar-ne el fons». En aquest sentit, va explicar el Papa, «el clam d'esperança de l'Advent expressa aleshores, des del començament i de la manera més forta, tota la gravetat del nostre estat, la nostra extrema necessitat de salvació», i és més, «nosaltres esperem el Senyor no com si fos un bell ornament al capdamunt d'un món ja salvat, sinó com a únic camí

qual podem confiar, no enganyívola» i que, per tant, «no pot ser sinó una esperança *pasqual*». El Papa va cloure la seva reflexió d'inici d'Advent convidant-nos a donar la mà a Maria i a entrar amb alegria en aquest temps de gràcia que Déu regala a la seva Església per al bé de la humanitat.

Reflexió sobre el temps

La reflexió sobre l'Advent també va trobar-se al centre del discurs pronunciat l'endemà pel Papa, abans de l'Àngelus del primer diumenge d'Advent a la plaça de

ESPAÑA

Dolor de l'Església davant la violència terrorista

Redacció / Madrid

El 3 de desembre ETA assassinava l'empresari Alejandro Uría Mendizábal, a la localitat guipuscoana d'Azpeitia. Poc després, la Conferència Episcopal Espanyola emetia una nota de condemna ferma del terrorisme, on afirmava que es tracta d'una realitat perversa en ella mateixa que no té cap justificació. Recollint les paraules de la instrucció pastoral *Valoració moral del terrorisme a l'Estat espanyol, de les seves causes i conseqüències*, els bisbes reiteraven que el terrorisme «persegueix l'extensió del terror per produir una situació de feblesa

de l'ordre polític legítim, que li permeti d'imposar els seus criteris per la força, a costa de l'atropellament dels drets humans més elementals, com són el dret a la vida i a la llibertat. Aquesta finalitat no pot ser compartida mai». Els membres de l'episcopat també feien arribar a la família de l'empresari assassinat la seva proximitat i el seu condol. Igualment, demanaven a la comunitat catòlica gestos de d'afecte, especialment pregàries.

De la seva banda, l'arquebisbe de Madrid i el seus bisbes auxiliars també feien un comunicat on qualificaven l'atemptat de «pecat gravíssim», condemnaven aquesta acció i recordaven

que «el terrorisme és un "no" radical a la llei de Déu i a allò més fonamental de la dignitat de la persona humana». Els bisbes de Madrid constataren que el terrorisme «amaga una enorme crisi de consciència moral». Per això, exhortaven els seus diocesans a pregar «perquè acabi la violència, demanant un canvi en el cor de l'home, una veritable conversió dels terroristes. També, perquè les autoritats treballin amb tots els mitjans de l'Estat de Dret per la justícia i la pau veritables, i creixi un sentiment de respecte absolut a la dignitat de la persona humana en tots els àmbits de la societat, de tal manera que es venci el mal amb el bé».

CUBA

El país viu la seva primera beatificació de la història

■ Elevat a la glòria dels altars a Camagüey el beat Olallo

Zenit
Camagüey

En un acte sense precedents en la història, l'enviat especial de Benet XVI va elevar a la glòria dels altars el religiós cubà José Olallo, que va entregar la vida pels malalts de l'illa. En el context d'una celebració eucarística a la plaça de la Libertad de Camagüey, davant l'església de la Caritat, el cardenal José Saraiva Martins, prefecte emèrit de la Congregació per a la Causa dels Sants, va llegir la carta apostòlica que proclama beat el germà de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. El «pare Olallo», com és conegut popularment el nou beat, tot i no ser sacerdot, va dedicar la seva vida (1820-1889) a atendre els leprosos, esclaus i pobres de Puerto Príncipe (avui Camagüey).

«Han passat deu anys des de la històrica visita de Joan Pau II a Cuba. La diòcesi de Camagüey i tota l'Església a Cuba viuen avui una etapa memorable», va afirmar el purpurat, escortat per banderes de Cuba i el Vaticà, davant del president Raúl

El poble cubà no oblidarà el germà Olallo.

Castro, assegut a primera fila. Un dels moments més emocionants va tenir lloc quan es va descobrir la gran imatge del germà Olallo i quan les despulles van ser dutes en processó fins a l'altar. En la

celebració van participar tots els bisbes de l'illa, així com el representant del Papa a Cuba, l'arquebisbe Luigi Bomazzi, nunci apostòlic, i el germà William Martin Forkan, superior general de l'Orde Hospitalari dels Germans de Sant Joan de Déu.

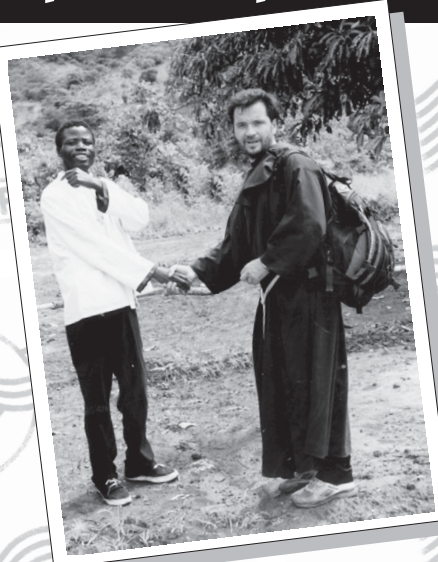
El beat Olallo va arribar a Camagüey, a uns 500 quilòmetres a l'est de l'Havana,

en la seva joventut, per cuidar i assistir a l'hospital de Sant Joan de Déu els malalts de l'epidèmia de còlera del 1835. La seva tasca com a religiós va destacar particularment durant la Guerra d'independència dels deu anys (1868-1878). Fra Olallo va morir el 7 de març de 1889, a la seva humil cel·la de l'hospital, als 63 anys d'edat, després d'haver estat un temps malalt i gairebé sense forces, a causa d'un aneurisma de l'aorta abdominal, però sense haver abandonat la seva tasca, quan la ciutat era assolada per una epidèmia de verola. L'enterrament al cementiri general va ser una veritable manifestació de dol de totes les classes socials de Camagüey.

El 1901, l'Ajuntament de la ciutat va disposar que al carrer dels Pobres i a la plaça de Sant Joan de Déu els canviessin el nom pel de pare Olallo, com a homenatge d'un poble que no oblidarà. El 8 de març de l'any 2004 se'n van traslladar les restes des del cementiri general de la província de Camagüey, fins a l'església de Sant Joan de Déu, on va treballar durant 53 anys al segle XIX. El 27 de novembre de l'any 1999, després de molts anys d'absència, l'Orde Hospitalari dels Germans de Sant Joan de Déu va aconseguir fundar, a la ciutat de Camagüey, una llar per a ancians, dedicada a aquest insigne cubà.

El germà Olallo ha estat beatificat després que una comissió científica declarés com a «científicament inexplicable» un miracle atribuït a la seva intercessió i experimentat per la nena Daniela Cabrera Ramos, de 12 anys, guarida d'un linfoma incurable.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

ÍNDIA

L'Església condemna el brutal atemptat de Bombai

N.E. / Bombai

A través d'un comunicat enèrgic, la Conferència Episcopal de l'Índia va condemnar «de manera inequívoca» els atacs terroristes ocorreguts a Bombai. Els bisbes van assegurar que «resen pel descans de les ànimes de les víctimes» i van desitjar «una recuperació ràpida dels ferits». «El terrorisme és un mal, i tots els que hi estan involucrats actuen contra el fonament mateix de la vida humana, que és sagrada als ulls de Déu», van assenyalar els prelat, convidant la població que «mantingui la pau i l'harmonia en aquesta

hora de patiment i dolor». Per la seva part, Benet XVI va condemnar la violència que va colpejar les ciutats de Bombai, a l'Índia, i de Jos, a Nigèria. «Les causes i les circumstàncies d'aquests successos tràgics són diferents, però l'horror i la condemna per l'explosió de tanta violència cruel i forassenyada han de ser comunes.» El Pontífex va demanar a Déu que «arribi al cor» d'aquells que creuen que la violència és la via per resoldre els problemes locals i internacionals, i va apostar per donar exemple de tranquil·litat i d'amor per construir una societat «digna de Déu i de l'home».

ESPANYA

Projecte vocacional internacional de la Congregació de la Presentació de Maria

Ivicon / Madrid

La Congregació de la Presentació de Maria ha posat en marxa, a diversos països a la vegada, el projecte de Pastoral Vocacional «Peregrinació Internacional Presentació de Maria 2009», adreçat a proporcionar als joves un temps i un espai per fer «experiència de Déu». El projecte, elaborat per cinc religioses pertanyents a quatre nacionalitats, consistirà en la preparació d'una trobada internacional de

joves, entre 18 i 30 anys, a la casa mare de la congregació, a Bourg Saint Andeol (França), que tindrà lloc l'agost de l'any que ve. Amb aquesta trobada «volem proporcionar aquesta experiència de Jesucrist als joves a través d'una trobada internacional als orígens, on tindran l'oportunitat de viure trobades i silencis, temps d'interiorització, contemplació... compartir», afirma M. del Mar Fernández, religiosa de la Presentació i encarregada del projecte a l'Estat espanyol.

JAVIER MENÉNDEZ, DIRECTOR D'AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA (AEN)

Rosa María Jané Chueca

Benet XVI no es cansa de repetir que «l'Iraq és al nostre cor. Recordem sempre els cristians, preguem per ells i per la pau al país». No podem oblidar aquest país, ni la seva gent, ni la seva Església. El bisbe auxiliar de Bagdad, Mons. Shlemon Warduni, explica que «en aquests darrers temps ens espanta que els cristians siguin atacats de manera quasi diabòlica; en poc temps han estat assassinats, se n'han destruït les cases i més de 2.500 famílies han estat expulsades de casa seva, obligades a una emigració forçada». AEN és una de les entitats d'Església que més treballa per als cristians iraquians. El seu director a l'Estat espanyol, Javier Menéndez, que ha estat fa poc a l'Iraq, és testimoni d'excepció de la realitat que s'hi viu.

—Quina és la situació dels cristians a l'Iraq?

—És una situació difícil i complexa. Hem de tenir en compte, en primer lloc, que a les terres de l'antic Iraq és on va viure Abraham, i des de l'inici del cristianisme, molt abans de l'arribada de l'islam, va ser una regió amb profundes arrels cristianes. Els cristians han patit molt, com tot el poble iraquí. Les guerres successives contra els Estats Units i països aliats, l'embargament cruel, la guerra contra l'Iran i la terrible situació creada després del derrocament de Sadam conformen un panorama en els darrers anys molt poc engrescador. Es calcula que el 1984 eren prop de 1,5 milions de cristians catòlics, agrupats majoritàriament al voltant de l'antic ritu caldeu, uns altres al sirio-catòlic i finalment una minoria de ritu llatí. Feia anys que estaven agrupats en barris i zones de les grans ciutats. Per exemple, a Bagdad van arribar a formar un barri conegut com «el Vaticà», perquè agrupava un seminari, una catedral, convents, esglésies i col·legis catòlics. Però molt aviat els cristians van passar a ser blanc del fonamentalisme radical islàmic, que no en vol permetre ni la llibertat de moviments, ni l'expansió i encara menys la possibilitat que altres es converteixin al cristianisme. Per això, va començar ja fa més de 6 anys una persecució horrorosa basada en l'amenaça de mort, el xantatge, l'extorsió, el segrest i fins i tot l'assassinat de cristians seglars i religiosos. Això ha provocat que, en no rebre protecció de les noves autoritats, s'hagin vist forçats a abandonar els llocs d'origen i a deixar la seguretat de la feina, la llar i l'escola. Molts han fugit al Kurdistan, al nord del país, zona que es considera molt més segura, però molts altres s'han decidit per començar un èxode amb retorn difícil als països veïns i a d'altres de més llunyans: Austràlia, Suècia, Turquia, Alemanya i els Estats Units, per intentar tirar endavant. D'aquesta manera lideren el trist rècord de ser el país actual amb un èxode de ciutadans més gran. Encara que és complicat oferir xifres, es calcula que ara els cristians a l'Iraq no arriben a ser més de 400.000.

—Com s'ha arribat a aquest punt?

—La incapacitat del nou règim per evitar el domini del terror, la terrible guerra oberta entre els musulmans sunnites i xiïtes que ha causat centenars de morts en atemptats indiscriminats, i la qüestionable actuació dels Estats Units i els seus països aliats a la recerca de la pau i el retorn a una

«La sang vessada serà llavor arrelada en un poble sofrent»

Javier Menéndez al costat d'un vigilant cristià armat.

normalitat social i política, han fet que els cristians siguin un capítol més a afegir a les moltes víctimes que l'Iraq ha patit i continua patint actualment.

—Com és el dia a dia de la comunitat cristiana?

—Depèn d'on es trobi aquesta comunitat. Els pocs que queden a Bagdad, o en grans poblacions del país, viuen sota la por i el terror, moltes vegades patint separacions de pares, mares i fills. Els que s'agrupen en altres ciutats històriques, com ara Kirkuk o Mossul, compten amb esglésies i comunitats molt vives on viuen la fe amb intensitat i compromís, ajudant-se tots, com els primers cristians, i guiats per pastors molt compromesos amb el poble. Desgraciadament a Mossul s'ha desfermat des del mes d'octubre una persecució ferotge i salvatge contra els cristians, que ha produït més de 20 morts. Prèviament hi havia hagut l'assassinat de sacerdots, subdiaques i fins i tot el mateix bisbe caldeu de la ciutat. Els vigilants cristians armats amb *kalashnikov* són estampa habitual a les portes de les esglésies, escoles i edificis cristians. En darrer lloc, els que han fugit al Kurdistan viuen molts d'ells en una gran situació de precarietat. Encara que el govern kurd els ajuda, a vegades, amb habitatges i suport bàsic, molts han perdut la feina, no tenen manera de guanyar-se la vida i depenen únicament dels diners que els poden enviar familiars des de l'estranger. Afrontar l'hivern molt fred que es passa en aquelles terres és per a ells una qüestió de supervivència.

—Quin és el paper, l'aportació, el treball, de la comunitat cristiana al país?

—Com en molts altres països, l'Església està plenament implicada gràcies a les

comunitats de religioses en l'educació i en l'atenció sanitària bàsica. També atén orfenats. Religioses Dominiques i de la Immaculada Concepció fan allà una tasca magnífica de la qual també es beneficien els musulmans, ja que no són pocs els que porten els fills als col·legis catòlics.

—Hi ha bona relació amb els musulmans?

—Sí, i és plenament normal, es desenvolupa en un clima de respecte mutu. Els nombrosos minarets i crides a la pregària formen part de la vida normal de qualsevol ciutat de l'Iraq, i són plenament compatibles amb les campanyes dels temples cristians. Hi ha musulmans que van a resar a la Mare de Déu. Ella és la mare del profeta Jesús i la respecten i veneren. Només el fonamentalisme radical de grups com Al-Qaida trenquen aquesta harmonia i creen la difícil situació que els cristians ara viuen.

—Aquest odi als cristians és perquè se'ls identifica amb Occident i els Estats Units?

—No, aquest odi el reserven per als americans. Es tracta més d'una minoria radical que odia i no suporta cap altra persona que no professi la seva mateixa religió i forma d'enfocar la vida.

—Per què la comunitat internacional no reacciona?

—Perquè el món desenvolupat i occidental és molt hipòcrita. Es ven molt millor demanar ajuda per a la supervivència de les marmotes, dels goril·les, dels ossos polars o dels taurons —totes elles molt respectables i dignes de protecció—, però s'obliden dels centenars de milers de nens innocents assassinats als ventres de les seves mares, de milions de persones al món que viuen en la misèria i els falta el més bàsic per viure, o de comunitats senceres d'éssers humans que només pel fet de tenir i practicar unes creences són perseguïts i assetjats.

—Pesa més el laïcisme que el dret a la llibertat religiosa?

—Sens dubte. El que passa és que molts confonen laïcitat amb laïcisme. La separació de l'Església i l'Estat té lloc a pràctica-

ment tots els estats occidentals. No és així a molts estats musulmans. Però el laïcisme va molt més enllà ja que el que pretén és reduir el fet religiós a l'esfera merament privada, negant-li el dret a influir en la vida social, cultural o política. El no-reconeixement del fet religiós i el seu intent d'aïllament porten, sense cap mena de dubte, a les faltes de respecte més ofensives i a una malvolença cap a la religió que, a vegades, és difícilment comprensible.

—Què fa l'Església per donar suport als seus germans de l'Iraq? Nota aquesta proximitat la comunitat cristiana iraquiana?

—L'Església catòlica està molt amoïnada amb la situació dels nostres germans de l'Iraq. De fet, el papa Benet XVI no desaprofita cap ocasió per denunciar la persecució que pateixen i per demanar pregàries per ells. Per això, el que intenta és, en primer lloc, informar de la situació que viuen, ensenyar a l'opinió pública la realitat sagnant d'un extermini programat que atempta contra els drets més bàsics de l'ésser humà. Amb això s'espera que els governs pressionin i facin força perquè aquesta situació s'aturi immediatament i permeti als cristians viure en llibertat i en pau a la seva pròpia terra. Quan vaig ser a l'Iraq vaig poder comprovar que els cristians se senten sols i abandonats, per això es donen molt de suport els uns als altres en les pròpies comunitats. No obstant això hi ha unes poques institucions, com ara Ajuda a l'Església Necessitada, de fa molts anys els fem arribar la nostra ajuda material i espiritual, construint ponts de caritat i fraternitat.

—Quina és la tasca d'AEN a favor d'aquesta Església perseguida?

—Des d'AEN els donem fons per reconstruir els seminaris i fomentar així que tinguin molts i bons pastors que siguin molt a prop de les persones. Els ajudem a construir esglésies i convents, els facilitem material catequètic, mitjans de locomoció perquè sacerdots i religiosos es puguin desplaçar, bequem seminaristes iraquians i fins i tot hem fet campanyes per subministrar a les famílies cristianes desplaçades aliments bàsic, roba d'abric i medicines, tant per als que encara queden a l'Iraq com per als refugiats en països veïns.

—L'Església a l'Iraq, pot arribar a desaparèixer?

—Déu no ho vulgui. Personalment crec que no, perquè les arrels del cristianisme al poble iraquí són molt profundes i encara que se'n tallin les branques i se n'esclafin els fruits estic segur que en sortiran brots nous. És cert que si les coses continuen com ara, continuarà disminuint el nombre de cristians, però he vist i conegut personalment el compromís, l'entrega il·limitada i la fe dels seus líders, i crec que juntament amb això, la sang vessada serà llavor que romandrà fortament arrelada en un poble sofrent, que és exemple per a l'Església universal.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la web

www.residenciapmiralles.org

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

ESPANYA

Quasi vuit milions de contribuents marquen la casella de l'Església

■ Els bisbes destinen 1,9 milions d'euros a Càritas

Rosa María Jané Chueca
Madrid

El 28 de novembre Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari d'Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), presentava en roda de premsa els resultats sobre l'Assignació Tributària. Segons les dades presentades, en la campanya de la renda 2007, que fa referència a l'IRPF del 2006, hi ha aproximadament sis milions i mig de declaracions a favor de l'Església catòlica. «Si a això hi afegim l'efecte que el 20% dels declarants fan la declaració conjunta, ens donaria la idea que 7,8 milions de declarants a l'Estat espanyol signen a favor de l'Església catòlica. Gairebé vuit milions de persones marquen la X de l'Església catòlica», va explicar Giménez.

En relació amb l'última campanya, això ha suposat un increment de 268.336 declaracions més en favor de l'Església catòlica. Segons Giménez Barriocanal, «en termes de percentatge suposa el 33,45% dels contribu-

assenyalar Fernando Giménez, «les diòcesis aporten, com un fons de solidaritat, 13 milions d'euros, cosa que dona un total de 223 milions. Això significa que el 94% prové de l'Assignació Tributària i que un 6% procedeix de la comunió de béns de les diferents diòcesis». Aquests diners es distribuïran en dues partides: 32 milions per als compromisos que adquireix de manera nacional la Conferència Episcopal, i 190 milions que s'envien a les diòcesis, tenint en compte que un 1% és per a Càritas. Com va indicar a la mateixa roda de premsa el secretari i portaveu de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, «davant de la gravetat i urgència de la situació de crisi, els bisbes han volgut lliurar a Càritas l'1% del total brut que reben les diòcesis, procedent del Fons Comú Interdiocesà. Una quantitat que puja a 1,9% milions d'euros, que es donarà a les diferents Càritas diocesanes. Un gest d'amor fratern en un moment en què, davant l'augment de peticions d'ajuda, tota col·laboració amb Càritas és poca».

El vicesecretari d'Afers Econòmics de la

Davant de la crisi econòmica, la CEE va fer un gest en favor de Càritas.

ents. Això ha suposat que el resultat de l'Assignació Tributària de l'any IRPF 2006, campanya 2007, ha donat un resultat de 173 milions d'euros. L'any 2006, la Conferència Episcopal va rebre per aquest concepte 144 milions. S'ha de destacar que a l'acord que es va establir i que ha entrat en vigor l'1 de gener de 2007, es van elevar a definitives les quantitats entregades a comptes de l'any 2006, perquè havíem arribat a la quantitat límit prevista al sistema anterior, que eren 144 milions i escaig, i això suposa que, tot i que els contribuents han decidit destinar a l'Església catòlica 173 milions d'euros, l'Església n'ha rebut 144 i no en rebrà més».

Pel que fa a l'exercici fiscal 2005, campanya 2006, el resultat de l'assignació va ser, per primer cop superior al pagament a compte previst i es va situar per damunt de la quantitat màxima prevista a la llei de pressupostos de l'any 2000. Per aquesta raó, la Conferència Episcopal va rebre un complement a finals del 2007 de 2,7 milions d'euros, que va ser aplicat a les campanyes d'imatge i finançament de l'Església.

L'Assemblea Plenària de la CEE ha decidit destinar al Fons Comú Interdiocesà 210 milions d'euros. «A aquesta quantitat», va

CEE va subratllar l'esforç que s'està fent per oferir amb claredat totes les dades i va desglossar les aplicacions generals a què dedica la Conferència Episcopal els 32 milions d'euros: «Bàsicament es destina per pagar la Seguretat Social de tots els sacerdots i bisbes; per als centres de formació; per al pressupost de la CEE; per a les activitats pastorals nacionals; per col·laborar amb l'Església universal; per a la Conferència de Religiosos; per donar una ajuda especial per a les diòcesis insulars, i per al pagament a algunes institucions de la Santa Seu.» Igualment, va enumerar els criteris que es tenen en compte a l'hora de programar l'enviament a les diòcesis: «Primer, el repartiment lineal, segons el qual s'entén que totes les diòcesis tenen unes necessitats bàsiques i participen en aquest repartiment de la mateixa manera tant una diòcesi petita com una de gran; després, el sosteniment del clergat, on es reparteix atenent les necessitats de cada diòcesi; continuïen les activitats pastorals i els seminaris.»

Finalment, Fernando Giménez va apel·lar «a la conscienciació i a la generositat dels contribuents», perquè «aquests diners l'Església no els vol per a ella, sinó per donar-los als altres».

Aprovat un nou criteri en la distribució dels diners

Carme Munté / Barcelona

Les tres diòcesis que configuren la província eclesiàstica de Barcelona feia temps que reclamaven que es modifiqués la distribució del Fons Comú Interdiocesà de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), ja que perjudicava clarament les diòcesis que tenen molts habitants però pocs preveres. Finalment, en la darrera assemblea plenària de la CEE es va aprovar un nou criteri en la distribució dels diners que beneficiarà tant les diòcesis catalanes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa com altres que també es troben en les mateixes condicions (Getafe, Alcalá de Henares, Màlaga).

El nou criteri aprovat rep el nom de *Complement per a necessitats d'atenció pastoral en parròquies* i pretén compensar el desequilibri que patien algunes diòcesis en el sentit que, si bé la seva aportació al Fons Comú Interdiocesà es feia segons el nombre d'habitants, els diners que en rebien es calculaven segons el nombre de preveres. «Gràcies a aquest nou criteri que beneficia les diòcesis que tenim parròquies grans, els que sortim perjudicats fins ara ja no en sortirem tant», afirma Mn. Antoni Matabosch, delegat diocesà d'Economia de l'arquebisbat Barcelona i persona implicada directament en les negociacions que han fructificat en l'aprovació d'aquest Complement per a necessitats d'atenció pastoral en parròquies.

Fa justament un any, els delegats d'Economia de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa van unir esforços per influir

en els òrgans d'economia de la CEE de manera que prenguessin consciència del desequilibri que patien les tres diòcesis que constitueixen la província eclesiàstica de Barcelona. El vicesecretari d'Economia de la CEE, Fernando Giménez Barriocanal, va entendre el problema i, després de considerar les propostes que li

«El nou Complement pretén compensar el desequilibri que patien diòcesis com Barcelona, Sant Feliu i Terrassa»

havien fet arribar els delegats catalans, va fer la seva proposta.

«Si en els darrers anys Barcelona sempre acabava equilibrant el seu balanç econòmic gràcies a aportacions i donatius extres», explica Mn. Antoni Matabosch, «a partir de l'aprovació d'aquest nou Complement ja no haurem de dependre tant d'aquests ingressos ocasionals i també podrem ajudar a construir algunes noves esglésies, que són molt necessàries». També Mn. Francesc X. Escolà, delegat d'Economia de Sant Feliu de Llobregat, assegura que la modificació ha estat molt ben rebuda: «Per a nosaltres això ens permetrà respirar una mica més, sobretot davant de la construcció de la Casa de l'Església, nova seu del bisbat, ja que estàvem molt preocupats per com finançar-la.» Finalment Jaume Sala, delegat d'Economia del bisbat de Terrassa, també s'afegeix a les declaracions positives de la resta de delegats.

Campanya nadalenca de Telefónica

OMPRESS / Madrid

Per tretzè any consecutiu, la Fundació Telefónica organitza la Campanya de Nadal per facilitar trucades gratuïtes entre els familiars i els missioners i cooperants espanyols que desenvolupen tasques humanitàries a l'estranger. La campanya durarà fins al 9 de gener de 2009. El número habilitat és el 900 123 500, en horari de 9 del matí a 7 de la tarda de dilluns a

diumenge. El familiar directe (pare, cònjuges, germans, fills) haurà de concertar la trucada, de 12 minuts com a màxim, amb almenys 24 hores d'antel·lació, indicant el dia i l'hora en què es vol fer la comunicació, facilitant el nom del missioner, organització a què pertany, telèfon, país i localitat en què es troba. El Servei d'Operació d'Internacional de Telefónica d'Espanya establirà la comunicació el dia i hora fixats.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El valor dels drets humans

Parlar del valor dels drets humans és parlar del valor de la persona humana, perquè aquests drets brollen com a exigències de la dignitat de la persona. Per això el moviment cap a la identificació i la proclamació dels drets de l'home és un dels esforços més rellevants per respondre eficaçment a les exigències imprescindibles de la dignitat humana.

L'arrel dels drets de l'home, en efecte, s'ha de cercar en la dignitat que pertany a tot ésser humà. Aquesta dignitat, connatural a la vida humana i igual en tota persona, es copsa i es comprèn amb la raó. Tanmateix, el fonament natural dels drets humans sembla encara més sòlid si, a la llum sobrenatural, es considera que la dignitat humana, després d'haver estat donada per Déu i d'haver estat ferida profundament pel pecat, va ser assumida i redimida per Jesucrist mitjançant la seva encarnació, mort i resurrecció. Així ho va recordar el bon papa Joan XXIII en la seva encíclica *Pacem in terris*, publicada l'any 1963, i ho ratificà el Concili Vaticà II, convocat pel mateix Sant Pare.

El magisteri de l'Església no ha deixat de valorar

positivament la Declaració universal dels drets de l'home, proclamada per les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948, ara fa seixanta anys. Per Joan Pau II, aquesta Declaració «és una de les expressions més altes de la consciència humana del nostre temps» i també és com «una veritable pedra mil·liar en el camí del progrés moral de la humanitat».

La font última dels drets humans no se situa en la mera voluntat dels éssers humans, en la realitat de l'Estat o en els poders públics, sinó en l'home mateix i en Déu, el seu Creador. Aquests drets són «universals, inviolables i inalienables», com va ensenyar Joan XXIII en l'encíclica que he citat. Universals, perquè són presents en tots els éssers humans, sense cap excepció de temps, de lloc ni de subjecte. Inviolables, perquè «són inherents a la persona humana i a la seva dignitat» i perquè «seria absurd proclamar els drets, si al mateix temps no es fessin tots els esforços per tal que el seu respecte sigui garantit degudament per part de tots, arreu i amb relació a qui sigui». Aquests drets són també inalienables, ja que «ningú no pot legítimament privar

d'aquests drets un semblant seu, sigui qui sigui, perquè això significaria fer violència a la seva naturalesa».

El cristianisme ha ofert elements cabdals per arribar a les diverses formulacions dels drets humans, especialment a la que ens ocupa per celebrar aquests dies el seu seixantè aniversari.

Encara més, el cristianisme ofereix un fonament més fort per arribar a reconèixer el valor dels drets humans. Aquest fonament últim es troba en Déu, que és la suprema garantia de la dignitat de la persona humana. Joan Pau II va dir que actualment es parla molt dels drets de l'home, encara que aquests siguin conculcats a molts llocs, però que es parla molt poc dels drets de Déu. I el Sant Pare Wojtyła afegia: «Els drets de l'home i els drets de Déu caminen junts. Allà on Déu i les seves lleis no són respectats, l'home tampoc no ho és.»

L'experiència històrica del darrer segle confirma aquesta afirmació. Per això, si es dona a Déu el que és de Déu, aleshores es donarà a l'home allò que pertany a l'home.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Horaris més racionals

En un vell acudit gràfic, un pare de família feia un invent perquè els seus fills advertissin la seva presència i l'escoltessin: havia buidat un televisor i hi havia posat el cap. L'humorista denunciava la desmesurada afició dels nens per la pantalla. Però hauríem de preguntar-nos si són els fills els culpables d'aquesta obsessió, o els pares mateixos, amb la sovintejada absència de la llar, durant la qual la televisió o els videojocs exerceixen de mainadera electrònica.

La vida actual concedeix a vegades al treball un temps excessiu, no tant pel còmput d'hores finals, que per fortuna estan sotmeses a la llei gràcies a les conquestes socials dels treballadors i sindicats, sinó per una organització de l'horari en ocasions poc racional.

En aquests casos la família se'n ressent. La convivència a la llar perd la riquesa que ha de tenir principalment: la vida de relació, fins i tot de descans; l'atenció dels

pares envers els fills i el mateix diàleg serà entre marit i muller.

Els avis i persones contractades, procedents moltes vegades d'altres països, cuiden els nens. És una gran ajuda la que presten, i feliçment podem comptar amb la seva ajuda sempre generosa, però els pares són insubstituïbles i no s'ha de considerar normal que cap d'ells no sigui a casa quan arribin els nens amb ganes d'explicar les seves petites o grans satisfaccions i tragèdies. I encara és menys normal que algun d'ells només pugui veure els seus fills quan ja dormen o els caps de setmana, o que es trobin tan cansats que no tinguin ganes de mantenir una conversa com les que mantenien en altre temps.

Per descomptat, ningú no escull per gust un estil de treball que produeixi aquests desajustaments familiars, no obstant això són una realitat que convé corre-

gir, com ja s'ha fet en altres països del nostre entorn europeu.

Per tot això he considerat molt positiva la celebració a Tarragona del III Congrés per Racionalitzar Horaris Espanyols, en el qual se m'ha convidat a participar. Confio que el fruit de les diverses ponències i taules rodones que s'hi han fet influeixi perquè es produeixin canvis d'hàbit que ajudin a millorar la qualitat de vida de les persones.

Encara que ho deixi per al final, no és menor la consideració que desitjo fer a favor que la família cristiana, retrobada gràcies a horaris més racionals, tingui l'assossec necessari per llegir amb freqüència l'evangeli o resar junta, conscient que no són l'èxit o els diners —encara que es necessiti un mínim de benestar material— sinó Déu qui guarda la casa i té la clau de la felicitat.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

El nou ordre mundial i el paper de la Unió Europea

El segle XX va començar amb la Primera Guerra Mundial l'any 1914 i va acabar amb la caiguda del mur de Berlín l'any 1989. Immediatament després es va esfondrar la URSS. S'havia acabat l'ordre mundial bipolar, dominat només per dues potències. Els EUA no solament havien guanyat la Primera i la Segona Guerra Mundial, sinó també la Guerra Freda. Aleshores Fukuyama va poder escriure: «Estem veient el final de la història com a tal.» Cal entendre aquesta afirmació no pas com la fi dels esdeveniments històrics, sinó en la seva vessant filosòfica referida als avenços de la humanitat cap a una democràcia liberal i una economia de mercat. Grans esdeveniments es tornen a produir, efectivament, després del 1989: terrorisme islàmic, despertar de Xina com a gran potència, recuperació d'una Rússia autoritària, esclat d'altres països emergents com l'Índia o el Brasil, punxada de la bombolla tecnològica, atemptats contra les Torres Bessones, guerres del Iraq i l'Afganistan, crisi financera, elecció del primer president nord-americà de raça negra...

Entre tots aquests esdeveniments, el que probablement marcarà la història del segle XXI és el desplaçament del poder econòmic cap a Àsia —especialment la Xina i l'Índia, i cap a altres països emergents—, al qual seguiran el poder polític i el militar. El demogràfic ja fa temps que el tenen. Es calcula que, l'any 2040, els països anomenats BRIC —el Brasil, Rússia, l'Índia i, sobretot, la Xina— tindran un producte interior brut igual al grup de set països més avançats que conformen actualment el G-7.

El cas paradigmàtic del gran canvi és la Xina. L'any 1978, el líder xinès Deng Xiaoping va abandonar el maoisme per adoptar el model econòmic de lliure mercat. La Xina ha experimentat des d'aleshores un creixement econòmic no superat per cap país en tota la història de la humanitat. Segons el Banc Mundial, «la Xina ha fet en una

generació el que a la majoria de països els ha costat segles». La reunió recent del G-20 a Washington, convocada per fer front a la crisi financera internacional, ha evidenciat, si més no, que ja no es poden trobar solucions als grans problemes mundials sense la participació de les noves potències emergents. Estem davant l'aparició d'un nou ordre mundial multipolar, en el qual els EUA hauran de compartir el seu lideratge fins ara únic, després de la desaparició de la URSS, amb altres potències. Aquí és on Europa hauria de jugar el paper que li correspon com a actor global.

La història de la UE és una història d'èxits. Sobre les ruïnes d'un continent devastat per la Segona Guerra Mundial, la integració europea per la via comunitària ha construït un edifici d'entesa, centrat en la pau, la prosperitat i la solidaritat. La UE està formada per vint-i-set països i n'hi ha una colla a la cua que hi volen entrar. Tot porta a impulsar a la UE a convertir-se en aquest segle XXI en un veritable actor global.

La UE ja és avui dia la primera potència econòmica, la primera potència comercial o la primera potència mundial en ajuda al desenvolupament, però encara li manquen atributs per arribar a ser un actor global complet. Encara no té una política exterior i de defensa comunes. El Tractat de Lisboa, necessari pel seu correcte funcio-

nament institucional, encara no s'ha pogut adoptar, degut al NO del referèndum irlandès. A més, la UE presenta grans reptes no resolts: davallada demogràfica, onades immigratòries, crisi de valors, divisions internes, indefinició del projecte polític, indefinició de fronteres, incapacitat de reconèixer les seves arrels cristianes...

A la catedral de Santiago de Compostel·la hi ha escrites unes paraules del papa Joan Pau II, pronunciades amb motiu de la seva visita de l'any 1982, que són lapidàries: «Et dic a tu amb amor, vella Europa; retroba't a tu mateixa, sigues tu mateixa, redescobreix els teus orígens. Reviu les teves arrels... Tu encara pots ser far de la civilització i estímul de progrés per al món.»

Europa encara pot ser efectivament un far i un estímul per al progrés del món. No ho té fàcil. Depèn de nosaltres.

Víctor Pou
Professor de l'IESE

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Natzaret - la gruta

Em volia assabentar bé de la situació d'aquest lloc sant i estimat, perquè les notícies que en llegia no eren gens clares i, en algun cas, eren desconcertants. Hi vaig arribar de matinada i, de seguida, hi vaig entrar a resar. És un dels llocs del món que m'impressionen més. Aquí Maria va tenir l'audàcia de dir «sí» a Déu, la qual cosa va modificar la seva vida i la del món. Després, vaig fer un cop d'ull al voltant i, aparentment, no havia canviat res. Com que el P. Tomé estava a prop, li vaig demanar informació. Em va dir que un dia es va desprendre una part superficial del sostre i, aleshores, va saltar l'alarma. «Ara hi treballen els arqueòlegs», em va dir. «Aquest soroll que sents és la feina de neteja.» Hi vaig veure una figura que semblava una infermera de quiròfan. Amb aquesta vestimenta i, a la distància que estava, vaig pensar que seria difícil obtenir-ne informació. Al refectori de la comunitat, em van presentar una dona molt atractiva que semblava la secretària de direcció d'una gran empresa, i que treballava en la tasca de restauració de la gruta. Vaig pensar que em podria informar, i així va ser. L'hi vaig demanar i hi va accedir amb un somriure. Bon senyal. A l'hora del cafè, vam parlar força estona. Us transcriu unes quantes notes que vaig prendre.

Fa temps es va sotmetre la gruta a un recobriment de resina sintètica. Es va cobrir amb una capa de morter i, a la vegada, amb una pintura fosca. No es van tenir en compte les característiques de la roca. Ella em deia i repetia que es tractava de pedra viva. Amb això, es va impedir l'intercanvi amb l'exterior.

Ara s'han estudiat, minuciosament, les característiques d'aquest microclima. I en un laboratori s'han analitzat mostres de les superfícies aplicades. A elements com ara l'alè, cal afegir-hi la molsa minúscula que s'incrusta i que és capaç d'incorporar substàncies que fan malbé la roca. L'empresa encarregada de l'estudi i de la restauració és italiana. Ella, l'Alèxia, amb la seva companya, s'han passat dos mesos en aquesta tasca tan minuciosa. El color no presentava cap problema, només s'havia d'eliminar la capa de morter. Era una feina de martell suau i de bisturí. Van sortir al descobert creus gravades d'època croada i, a la part inferior, una pintura semblant a la que adorna el monument a Conon. Quant de temps haurà de durar aquest procés? No ho saben.

Mentrestant, l'Eucaristia roman al sagrari. La realitat sacramental està allà on va començar la realitat biològica del Verb.

Em va explicar que s'hi apropaven persones i que li demanaven si podien tocar la roca i fer-se una fotografia. Era difícil fer-los comprendre que, per salvar aquesta joia per a les properes generacions, no els ho podia permetre. En comprenia el fervor i li satisfecia que la seva feina fos útil.

La nostra fe no depèn d'unes quantes pedres, certament. És obra de la Gràcia que creix, entre altres mitjans, amb l'estudi. De vegades, en aquest estudi, prescindim d'altres fonts que no siguin els pergamins. L'arqueologia també aporta certesa. A més, hi ha llocs que són testimonis exigents. Allà, Maria va dir «sí» a Déu. Cadascú, a la nostra manera, hem de saber dir «sí» a Déu. I cal que la gruta, capaç de reclamar-nos aquesta resposta, es conservi.

Saber escoltar

Atenció i generositat

Simone Weil ha escrit: «L'atenció és la forma més rara i més pura de la generositat.» La dita, a més de ser original, fa pensar. No sempre funciona treure una dita del seu context, de la resta de l'escrit on figura. Tanmateix, m'arrisco a escriure una reflexió.

Començo pel final. Què diu el diccionari sobre la *generositat*? Que és patrimoni de qui posseeix «nobles sentiments, especialment inclinat al perdó, a no abusar de la força; inclinat a donar, a recompensar, amb llarguesa». Atenció —la primera paraula és «l'acció de fixar el pensament en alguna cosa, d'aplicar-hi l'enteniment; disposició interior preparatòria per a una percepció determinada».

Els professors reclamen l'atenció dels alumnes, els predicadors esperen l'atenció dels oients. Nosaltres valorem les persones atentes, això és, les que escolten el proïsme com si no tinguessin cap altra preocupació, les que s'interessen pel que diem sense mostrar cap pressa ni mirar el rellotge polsera, les que saben escoltar amb interès el que els diem...

L'alumne que està distret és una veritable espina per al

professor; explicar i veure que hom no és escoltat suposa un gran descoratjament; prou ho sabem els que impartim classes. Veure fidels que parlen, quan hom desgrana la Paraula de Déu, causa decepció i posa nerviós el predicador. No cal dir que, en una conversa, et sents estrany si veus que aquell a qui parles no «grava» res del que li dius i està pensant en una altra cosa; o que no para de consultar el seu rellotge; en casos així, procures acabar la conversa com més aviat millor.

Jo no puc regalar el do de l'atenció als altres. Tanmateix, el puc testimoniar. He de mostrar que l'atenció és la forma més rara i més pura de la generositat. He de donar normalitat a l'atenció, allunyant-la de la raresa. He de procurar-me una atenció pura, total, que posi en relleu la generositat. Honoré de Balzac va escriure: «No prestar atenció a qui ens parla, no solament és falta de cortesia sinó també una mostra de menyspreu. Escolta qui et parli; en el tracte social, res és tan productiu com l'almoïna de l'atenció.» L'evangeli reflecteix l'atenció de la Verge Maria i la de nostre Senyor Jesucrist!

Joan Guiteras i Vilanova

Victòria Molins,
s.t.j.

Finestra a la vida

La bonhomia d'un lladre

El carrer, sovint, és la meua escola de vida. Des de fa molts anys, passo gran part del dia per diferents carrers. I qui diu carrers, diu metros, autobusos, trens, ascensors, hospitals, pisos superpoblats, presons, i tot el que sigui sortir de les quatre parets de casa nostra on ens podem sentir protegits i, fins i tot, més abocats a la serenitat i la pregària.

El carrer és una escola on les assignatures són molt variades. Hi ha colors, sons, olors. En totes aquestes coses, es diferencien molt uns carrers, uns barris, unes persones dels altres. Recordo haver llegit de Casaldàliga que la pobresa només es coneix de debò quan s'olora. I té tota la raó, perquè la brutícia i la pudor sovint van lligades a la pobresa. És molt fàcil dir que la pobresa no està pas renyida amb la neteja. Això es diu quan no es coneixen les condicions en les quals viuen algunes persones. Estar al costat d'alguns nois mentre faig reforç escolar o al costat d'alguns homes i dones que demanen ajuda en l'obra social on col·laboro, no sempre és gaire agradable per a la pituitària.

També l'aspecte físic és molt diferent d'uns ambients als altres. No obstant això, per sobre de totes aquestes diferències, la riquesa més gran que m'he acostumat a trobar en qualsevol persona amb qui tracto i a qui m'acosto és la seva humanitat. Ser humà és la riquesa més gran que podem imaginar.

Avui mateix he hagut de lluitar per no fer-me enrere d'un noi, a qui ajudava en la lectura i del qual em sobtava la brutícia i la barreja d'olors. Després m'he assabentat que viu en una caravana i, per tant, no se li pot demanar res més. Tot i això, he trobat en ell una categoria de persona que

no sempre es troba arreu. Ve de lluny, dels afores de la ciutat, on poden aparcar la casa ambulant; i ho fa per la seva voluntat d'aprendre. És fàcil complir amb l'escolarització quan es té la mare al costat per llevar-te, preparar-te l'esmorzar o, fins i tot, portar-te amb cotxe a l'escola. Però, no ho és quan l'assistència depèn directament d'una criatura de dotze anys que ha de travessar mitja ciutat per arribar a temps.

M'ha vingut a la memòria la conversa que vaig sostenir l'altre dia amb un home de la presó que no va tenir aquesta sort de poder aprendre al seu temps. Em va demanar que li ensenyés a llegir perquè, de petit, gairebé no havia pogut anar a escola. Els seus pares eren firaires i, com que no paraven enlloc, ell voltava per les fires o es quedava dins el camió... Ara se'n peneix. I afegia: «Només sé robar. Això sí, en robatoris, no em guanya ningú. Mai no he fet mal a la gent, ni he atracat però, les estirades de bosses o de carteres, és la meua especialitat. Corro tant que sempre he sabut escapar-me amb la peça robada. Bé, fins que la "pasma" em va enxampar.»

El cas és que, quan em va explicar amb una mena d'orgull, totes les seves habilitats de lladre avesat, li vaig dir que això és el que em va passar a mi fa poc, quan em van estirar la bossa i se la van emportar. Llavors es va indignar i em va dir, tot donant un cop de puny a la taula: «Que et van robar a tu? Fills de p...! Si els agafo me'ls carrego.»

Vaig trobar meravellós aquell tret de bonhomia que el feia considerar-se el meu amic i, per tant, impossible que em robesin a mi. És tan humà! Llàstima no tenir un «carnet d'amistat» amb tots els lladres que rondan pel meu barri!

Zoom

Eduard Brufau

El 29 de novembre passat UNICEF i els Grups d'Esplai de Mallorca (GDEM) van organitzar la primera Diada dels Drets dels Infants a la ciutat de Palma. Hi van participar 1.500 nens i nenes de tota l'illa, que van poder gaudir de diverses activitats com ara jocs, tallers i música. D'aquesta manera van poder conèixer els principis de la Convenció sobre els Drets dels Infants, de la qual ara s'han complert 19 anys.

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

Signes d'avui

La temptació de l'adamisme

Els fets parlen per si mateixos. Un jutge de Valladolid signa una sentència que obliga a retirar els crucifixos d'un col·legi públic. Afirmar que la presència de símbols religiosos en una escola pública és incompatible amb la laïcitat de l'Estat espanyol. Hi ha mestres, en més d'una escola, que es neguen a fer qualsevol referència nadalenca, com ara pessebres, nades, etc. Es rebutja posar una placa dedicada a la mare Maravillas al Congrés, edifici on se situava la seva casa natal, perquè era una monja catòlica, ja que posaria en joc l'aconfessionalitat de l'Estat. No parlo de l'oportunitat, discutible, sinó de l'argumentació esgrimida. Hi ha polítics que no volen esquinçar la penombra amb un enllumenat generós, fins i tot de baix consum, per no enaltir la festa de Nadal. Els exemples es poden multiplicar per tot arreu. Molts debats radiofònics o televisius aborden el tema religiós des del blanc i el negre, des del radicalisme, des dels extrems, sense passejar mai per les zones intermèdies. Moltes intervencions són més a prop del pamflet que de la reflexió seriosa i ben documentada. Mentre, els islàmics veuen atònits com aquest país amfritrió per a tants emigrants fagocita la seva herència i la redueix al no-res. El respecte al diàleg multicultural i a l'aconfessionalitat de l'Estat no es pot fonamentar, d'entrada, en la renúncia a la pròpia història i al propi patrimoni cultural.

Els eixos clericalisme-anticlericalisme i religiós-laicista continuen vigents. Les postures estan infectades. Crec que és indispensable establir una distinció sense la qual els conflictes seran permanents. El crucifix pot ser interpretat com a símbol exclusivament religiós o com un valor característic de la civilització. El Consell d'Estat italià, en una sentència publicada el 13 de febrer de 2006, s'inclina per la segona en entendre que la presència del crucifix a les aules d'una escola pública no és contrària a la laïcitat. Com ho argumenta? Depèn d'on s'exposi. En un lloc de culte, «el crucifix és pròpiament i exclusivament un símbol religiós». En un lloc no religiós, com és el cas d'un centre educatiu, «exposar-lo estarà justificat i prendrà un significat no discriminatori en l'àmbit religiós, si és apte per representar i recordar de manera sintètica, immediatament perceptible i intuïtiva (com qualsevol símbol), valors civilment rellevants, sobretot els que sustenten i inspiren l'ordre constitucional». En resum: «El crucifix podrà complir, fins i tot en un context laic, diferent del religiós que li és propi, una funció simbòlica altament educativa, amb independència de la religió que professi cada alumne.» Remata l'argumentació així: «El crucifix és apte per expressar l'origen religiós dels valors de tolerància, respecte mutu, estimació per la persona i afirmació dels seus drets i de la seva llibertat, autonomia de la consciència moral davant l'autoritat, solidaritat humana, rebuig de qualsevol discriminació; valors característics de la civilització italiana.»

Aplicar radicalment la supressió de qualsevol signe d'origen religiós, més en concret dels símbols cristians, conduirà al col·lapse social i a l'adamisme (la història comença amb mi) més absolut. Es podria defensar així des de la supressió de l'actual calendari festiu fins a la destrucció del temple de la Sagrada Família.

Amb tot, l'operació no és innocent. Combatre els signes religiosos, com a tals, no és la prioritat. És molt més deleteri destruir la cultura i la civilització que han estat originats per ells. Si en comptes de terra fèrtil, convertim la societat en un pedregar, cap llavor no hi podrà germinar. No donar lloc a aquests signes en la societat condueix a l'asfíxia. Potser es tracta d'això. Evitar el conflicte no és la solució, sinó mantenir democràticament les pròpies conviccions amb respecte i actitud dialogant. És la lliçó del Crucificat davant els poders civils i religiosos del seu temps.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

■ Altres camins contra la sida

La campanya —una altra— iniciada contra cinc professionals excel·lents de l'hospital Carles III per la guia editada sobre malalties de transmissió sexual és només un altre episodi de propaganda ideològica pròpia de l'oposició al Govern de la Comunitat, i que, malauradament, ha trobat ressò en alguns que no han entès gaire el problema. Amb tot, en aquesta ocasió es juga amb una cosa gravíssima, com és la salut de tots els ciutadans. Hi ha constància documental de la veracitat científica de totes les afirmacions contingudes en la guia, per la qual cosa no és just afirmar que només són opinions particulars dels autors.

Caldria investigar la veracitat científica d'aquests mateixos continguts, i una vegada fetes les comprovacions oportunes, publicar-los tant per restablir el prestigi fet malbé de cinc professionals excel·lents, com per proporcionar als ciutadans la informació més exacta possible en base a les actuals investigacions científiques sobre les malalties de transmissió sexual, i la sida en particular.

Segons la meua opinió, és preocupant l'interès de molts mitjans de comunicació per convèncer-nos de les bondats d'alguns sistemes de prevenció, quan tots coneixem que la fiabilitat és —com a mínim— escassa. I encara és més escandalós que s'espantin i escandalitzin quan algú, amb dades i coneixements científics suficients, assegura que es pot evitar (o almenys reduir el risc de patir) algunes malalties. Potser n'hi ha que pensen que no tenen força per intentar-ho, però no oblidem que «per aconseguir una cosa, cal que ens hi esforcem».

Per ser honrats, almenys, haurien de concedir el benefici del dubte a qui difereix del pensament únic establert en aquesta matèria, afirmant que altres formes de prevenció són possibles. No tenen cap obligació de seguir-les, però és assenyat escoltar altres suggeriments, especialment quan es demostra que són eficaços, oi?

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

■ No podem donar el que no tenim

En aquest caminar de la vida, patim diferents proves, unes que semblen grans, i altres, de poc relleu. De vegades vindran de fora, amb atacs directes;

altres sorgiran de les limitacions pròpies de la naturalesa humana, que no permeten, tantes vegades!, aconseguir un objectiu si no és a base d'entossudiment continuat, de sacrifici, de temps... També poden ser dificultats econòmiques, familiars, la malaltia, el cansament, el descoratjament...

La paciència no és passivitat davant el sofriment, no reaccionar o un senzill aguantar-se: és força per acceptar amb serenitat les proves i el dolor que la vida ens posa a disposició. Sovint l'hauem d'exercir sobretot en l'àmbit quotidià, potser en coses que semblen trivials: els imprevistos que sorgeixen, el caràcter d'una persona amb qui convivim, embussos de trànsit, trucades imprevistes... són ocasions que posen a prova la virtut de la paciència.

La persona pacient tendeix a desenvolupar una sensibilitat que li permetrà identificar els problemes, les contrarietats, les alegries, els triomfs i els fracassos del dia a dia i afrontar la vida d'una manera optimista, tranquil·la i sempre en busca d'harmonia.

La paciència va de la mà amb la humilitat, s'acomoda a l'ésser de les coses i en respecta el temps i el moment, sense trencar-les; té en compte les limitacions pròpies i les dels altres. Afirmava sant Francesc de Sales: «Cal que tinguem paciència amb tothom, però, en primer lloc, amb nosaltres mateixos.»

CARMEN RAMÍREZ
Vélez-Málaga

■ Espais per al silenci

En el missatge que conclou el Sínode dels Bisbes se'ns convida ara a un «silenci per escoltar amb eficàcia la Paraula del Senyor» i a mantenir «el silenci després de l'escolta ja que continuarà habitant, vivint en nosaltres i parlant-nos. Fem-la ressonar en començar el dia, per tal que Déu tingui la primera paraula i deixem que ressoni dins nostre a la nit, perquè l'última paraula sigui de Déu».

Vivim en un món altament contaminat acústicament; s'han creat associacions per denunciar l'excés de contaminació i pressionar les autoritats per tal que intervinguin amb lleis i sancions a fi de fer disminuir aquest fenomen que provoca malestar a moltes persones i, fins i tot, malalties. Ens fa por el silenci i l'evitem tant com

podem; també a l'església, al temple on només s'hauria d'escoltar, en el silenci, la Paraula.

Aneu a la majoria de parròquies, per no dir totes, i observeu què hi passa abans i després de la celebració de l'eucaristia i veureu que el silenci hi és absent; de recolliment i d'interiorització del misteri celebrat res de res. L'excusa és que el temple parroquial és el lloc de trobada de la família cristiana i, amb bona lògica, una família quan es retroba s'explica la vida. El problema rau a plantejar-se si aquell és el lloc adequat o n'hi ha d'altres. Si als temples cristians no és possible trobar el silenci necessari per poder escoltar-hi l'única Paraula, on anirem a cercar-lo?

A les antigues esglésies, les romàniques especialment, hi havia un espai cobert —el nàrtex o atri— on els parroquians es reunien per explicar-se les vivències de la setmana; un cop a dins del temple, però, l'únic diàleg havia de ser amb Aquell que hi habita, cap remor, murmuri o conversa poden ser més importants i cal evitar-los. Hi ha altres llocs on conversar tant com es vulgui; i, si no, se'n poden habilitar a la majoria de parròquies.

FRANCESC CLUA
Terrassa

■ La memòria perduda

Cada dia ens sorprenem amb alguns fets, com el que va passar fa uns dies, de prohibir que es col·loqui la placa de la Mare Maravillas al Congrés. Dos dies després va ser el de la sentència de Valladolid que prohibia els crucifixos a les aules, i tot perquè un pare ho va demanar. Ara dos agents de la Guàrdia Civil de Còrdova demanen a la justícia que retirin la imatge de la Mare de Déu del Pilar, patrona de la Guàrdia Civil, de l'entrada de la caserna d'Almodóvar del Río.

La Mare Maravillas va néixer al costat de les Corts i, per això, es va proposar penjar-hi una placa, ja que és costum a Madrid posar plaques per recordar aquests esdeveniments. Possiblement, en aquesta ocasió, ho han oblidat.

També han oblidat els socialistes d'avui que «els obrers socialistes» que el 1840 van fundar el primer sindicat espanyol, ho van fer celebrant una missa. I no saben que per a ells el crucificat era, com ells, un obrer ajusticiat pels poderosos. I pel que fa als guàrdies civils, els vull recordar que la Mare de Déu del Pilar va arribar a Espanya i en aquesta caserna abans que ells.

El socialista Tierno Galván en va donar exemple quan un altre socialista li va pretendre treure el crucifix del seu despatx a l'alcaldia de Madrid i li va dir: «No fa mal a ningú, és un símbol de pau.» Així que tots aquells que se sentin ofesos, que canviïn de Parlament, de col·legi o de caserna.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Una altra vegada amb la creu

—El crucifix ha d'estar present a l'aula d'un col·legi públic? No seria més adient que els símbols religiosos estiguessin en llocs on fossin reconeguts i acceptats com a tals pels creients? Francament, creia que aquestes polèmiques ja estaven superades.

—No es tracta de si el crucifix hi «ha d'estar» present, sinó de si un crucifix «pot» romandre en un lloc on estava pacíficament amb el consens de la majoria del centre. Una sentència del Jutjat del Contenciós Administratiu de Valladolid ha ordenat la retirada d'un crucifix d'un col·legi públic d'aquesta capital en pro de l'aconfessionalitat i neutralitat de l'Estat. Segons aquesta sentència, «el crucifix té una connotació religiosa» i la seva presència en un espai comú del centre «pot provocar en els alumnes el sentiment que l'Estat és més proper a la confessió amb la qual tenen relació aquests símbols al centre públic que a altres confessions respecte de les quals no hi tenen present cap símbol». Suposo que aquesta sentència no té en compte que aquest crucifix no estava allà per art de màgia, sinó com a expressió d'una història i tradició d'aquest centre, fruit de les creences de la majoria de la societat espanyola. I, en aquest moment, el crucifix estava allà com un signe cultural i no precisament cultural. La Constitució espanyola reconeix que «cap religió no tindrà caràcter estatal», però també obliga els poders públics a tenir en compte les creences religioses de la societat, obligació que sembla que molts no tenen en compte.

A Itàlia, quan va sorgir aquest conflicte, el Tribunal Suprem va resoldre que la presència del crucifix a l'espai públic, «en el context de la tradició cultural i jurídica italiana, no contradiu el principi de laïcitat de l'Estat». I en aquesta perspectiva, els símbols religiosos a l'espai públic no són cap atemptat contra la laïcitat de l'Estat, d'una «laïcitat positiva», sens dubte. Un expert jurista ha declarat que a Espanya es justifica la presència del crucifix perquè forma part de la nostra història i que no pot ofendre ningú, i encara més avui dia que ha passat a ser també un símbol cultural. Si no, ja podem començar a retirar les precioses creus de terme que hi ha en molts pobles o encreuaments, o les creus dels cementiris i altres coses per l'estil. Vaja, que podríem arribar a emular aquells bàrbars talibans que es van carregar a canonades uns impressionants buides mil·lenaris esculpits en roques monumentals... De postures absurdes, en surt qualsevol conseqüència... Seny, si us plau.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ Record agraït

Estan florint les roses en aquesta terra tan estimada... Estem a la primavera. Un record agraït a *Catalunya Cristiana*. Quin goig assaborir tants articles, notícies... I després passar-la... Altres germans estan desitjosos de llegir-la.

Catalunya Cristiana és un setmanari profund, de tots, universal... Quant bé que fa! Gràcies.

NÚRIA VIÑOLAS
Talca (Xile)

«Redemptoris Mater»

Pere Tena

bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'antífona mariana d'Advent

Cada dia, en acabar la pregària de la Litúrgia de les Hores amb les Completes, l'Església entona una pregària a la Mare de Déu. Són textos entranyables de la litúrgia romana, alguns d'ells—el *Sub tuum praesidium* especialment— d'una tradició antiquíssima.

En el temps d'Advent i Nadal, l'antífona clàssica és la que comença, en llatí, amb la salutació «*Alma Redemptoris Mater*». Heus aquí el text complet en la versió dels llibres litúrgics: «Mare santa del Redemptor, / porta del cel sempre oberta, / estrella del mar, / socorreu el poble caigut (que cau)/ que (i) vol aixecar-se (de les seves culpes). / Vós, que rebéreu la salutació (l'Ave) de Gabriel, / i, sempre Verge, (Verge abans i després) infantàreu el vostre Creador, / per un miracle que tota la naturalesa admira, / tingueu pietat de nosaltres (dels pecadors).»

Tots sabem que les versions són difícils en qualsevol llengua. En el llatí també. Per això poso, entre parèntesi, algunes variants que remeten d'una ma-

nera més textual al text original, sense que això suposi cap crítica a la versió litúrgica. Aquesta antífona, i sobretot la invocació inicial, ha adquirit un relleu especial amb l'encíclica del papa Joan Pau II *Redemptoris Mater*, amb motiu de l'Any Marià del 1987.

El text d'aquesta antífona té una gran semblança amb l'himne clàssic marià *Ave maris stella*. («*Ave maris stella, Dei mater alma, atque semper virgo, felix coeli porta*»). La imatge de l'estrella del mar i de porta del cel, el títol de mare santa i de sempre verge, es corresponen exactament. La segona estrofa de l'himne segueix amb el mateix tema de l'antífona: «*Sumens illud Ave Gabrielis ore, funda nos in pace mutans Evae nomen*.»

La referència a la salutació angèlica a Maria en la narració de l'anunciació del Senyor està en el centre d'aquesta antífona, i en motiva l'adscripció al temps d'Advent i Nadal.

L'«Ave» de Gabriel (Lluc 1,28)

A l'entorn d'aquesta salutació, «*Ave, gratia plena*», s'apleguen les imatges i

els títols de Maria. Les imatges són dues: estrella del mar i porta del cel. La primera evoca la funció de guiatge i orientació, la segona evoca la mediació maternal de salvació. Joan Pau II, en la citada encíclica mariana, insisteix fortament en el caràcter de precedència que correspon a Maria en relació amb la nostra fe. Ella va sempre davant nostre, com l'estrella que guia els navegants, anunciant misteriosament oberta la porta del cel amb la seva concepció immaculada i entrant la primera amb plenitud per aquesta porta en la seva gloriosa assumpció.

Els títols de Maria són també dos essencialment: la maternitat divina i la virginitat perfecta. La maternitat divina se subratlla amb la referència al Creador: el Fill de Déu que assumeix la naturalesa humana en el si de Maria és, amb el Pare i l'Esperit Sant, el principi creador de tota criatura, també de Maria. «*Natura mirante*.» La naturalesa s'omple d'admiració i d'estupor davant d'aquesta realitat: «*genuisti Genitorem*.» La fe de l'Església canta també aquest estupor que causa la intervenció divina. La virginitat de Maria acompanya la

seva maternitat, i aquesta és una altra de les meravelles que va més enllà de la naturalesa. «*Natura mirante*.» És una virginitat total, d'abans i de després, sempre. «*Semper virgo*.» Aquesta és una fórmula que la litúrgia repeteix amb goig, tant a Orient com a Occident, quan parla de Maria. No només «Verge», sinó «sempre Verge». La litúrgia de Nadal repetirà fins a la sacietat aquestes dues dimensions essencials de Maria: «*Gaudia matris habens, cum virginitatis honore*» (Té l'alegria pròpia de la mare, amb l'honor de la virginitat).

L'antífona i l'himne es refereixen a la salutació angèlica, rebuda per Maria amb docilitat a la paraula del Senyor. L'himne fa una filigrana entre la paraula *Ave* i la paraula *Eva*, que és la inversió de la primera. Així assenyala, poèticament, que Maria és la nova mare de tots els vivents, i que la salutació angèlica anuncia el retorn al paradís del qual Eva i Adam foren allunyats. Nosaltres, poble que cau, feble, però que vol alçar-se, amb bons propòsits, invoquem la intervenció de Maria: «*peccatorum misere-re*.»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

Sant Anastasi I

- ❑ Nascut al segle IV a Roma
- ❑ Pontífex del 499 al 501
- ❑ Es va mostrar intransigent amb les heretgies
- ❑ Va fer aixecar la basílica romana de Sant Sixte
- ❑ Va morir l'any 501

Tot i que el pontificat de sant Anastasi I va ser més aviat curt, de només dos anys, aquest Papa es va mostrar força actiu en temes molt diversos. Principalment va haver de tractar amb problemes d'heretgies i creences poc ortodoxes, que afectaven no només part dels fidels sinó també alguns bisbes. Un dels temes més espinosos va ser la seva lluita contra les doctrines del filòsof Orígenes, del qual va condemnar totes les obres. Aquesta posició va ser la que va acabar prevalent a l'Església, però el va dur a enfrontar-se amb alguns prelatos.

Anastasi I també va lluitar per eradicar l'heretgia del donatisme, que es caracteritzava per un rigorisme exagerat, i que estava molt estesa per les llavors actives i influents esglésies del nord d'Àfrica, el que avui és Algèria i

Tunísia. A part, també va haver de controlar l'arrianisme, al qual es van mostrar contraris la majoria de pontífexs de l'època, però que encara va tardar temps a desaparèixer, sobretot a la Península Ibèrica.

El papa Anastasi I, però, no només es va dedicar a combatre les diferents i nombroses heretgies del seu temps. Va fer aixecar a Roma la basílica de Sant Sixt, en aquell temps anomenada crescenciana. Es va caracteritzar, igualment, per un esperit auster i poc amic dels luxes materials, i per una gran pietat que havia demostrat des de jove. Intentava viure la senzillesa de l'Evangeli tant com podia, i malgrat un pontificat de només dos anys va deixar una forta empremta a tota l'Església.

CALENDARI DE
LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions**
(Cicle litúrgic B; ferial II)
Temps d'Advent
(**Salteri: setmana 3**)

DESEMBRE

14. Diumenge

III d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 61,1-2a.10-11 / Lluc 1,46-54 / 1 Tessalonicencs 5,16-24 / Joan 1,6-8.19-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de la Creu, prev. i doctor; Just i Abundi, mr.; Diòscor, mr.; Nicasi, b. i mr.

Festa Major: a Argelaguer i Crespià.

15. Dilluns

Fèria, **Morat.** Lectures: Nombres 24,2-7.15-17a / Salm 24 / Mateu 21,23-27. Terrassa: Aniv. ordenació bisbe Josep Àngel Saiz, **Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Valerià, b.; Urber, prev.; beat Bonaventura de Pistoia, prev.; Santes, Cristina, mr.; Sílvia, vg.

16. Dimarts

Fèria, **Morat.** Lectures: Sofonies 3,1-2.9-13 / Salm 33 / Mateu 21,28-32. Barcelona, Girona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Urgell i Vic: **Sant Josep Manyanet** (MLI), **Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ananies, Azaries i Misael; Santes, Albina, vg. i mr.; Adelaida de Borgonya; beata Maria dels Àngels, rel.

17. Dimecres

Fèria, **Morat.** Lectures: Gènesi 49,2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Mata, prev. i cofund.; Llätzer; Esturmí, ab.; Franc de Sena.

18. Dijous

Fèria, **Morat.** Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

ALTRES CELEBRACIONS: **Mare de Déu de l'Esperança.** Sants, Gracià, b.; Adjutori, mr.

19. Divendres

Fèria, **Morat.** Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi, mr.; Anastasi I, p. i mr.; beat Urbà V, p.; Santes, Fausta, mr.; Eva.

20. Dissabte

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Benjamí, patriarca; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III d'Advent

Lectura primera

Is 61,1-2a,10-11

s'ha recordat del seu amor. R.

Aclamo el Senyor, ple de goig

Lectura del llibre d'Isaïes:

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo el Senyor ple de goig, la meva ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

Salm responsorial

Lc 1,46-54

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.
Des d'ara totes les generacions em diran
[benaurada.

R. La meva ànima celebra el meu Déu.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.
El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació. **R.**

Omplé de béns els pobtres,
i els rics se'n tornen sense res.
Ha protegit Israel, el seu servent,

Lectura segona

1Te 5,16-24

*Que Déu guardi el vostre esperit,
la vostra ànima i el vostre cos
per quan retorni nostre Senyor Jesucrist*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia: examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal.

Que Déu mateix, el Déu de la pau us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan retorni nostre Senyor Jesucrist. Déu, que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

Al·leluia

Is 61,1

*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha
enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.*

Evangeli

Jn 1,6-8,19-28

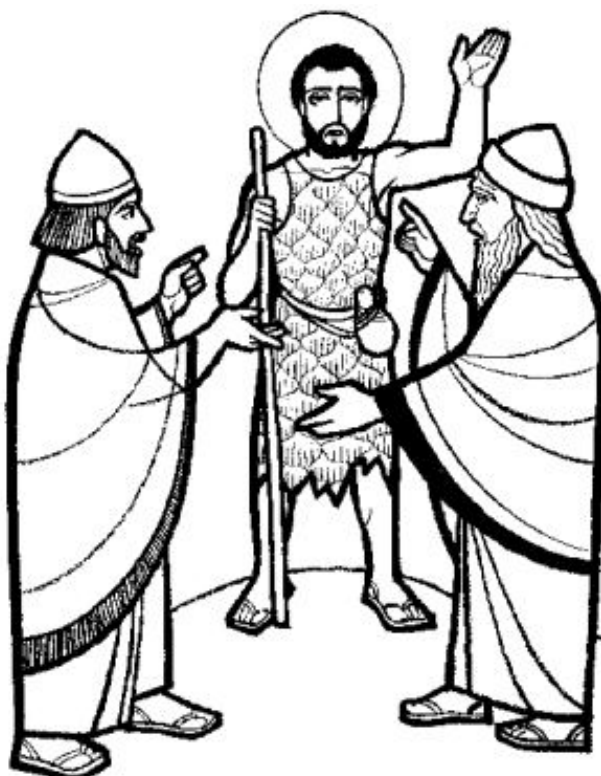
*Tot i que no el coneixeu,
ja teniu entre vosaltres el qui ha de venir*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni: vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogarlo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?». Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies». Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?». Els diu: «No el sóc». Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?». Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu el profeta Isaïes». Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?». Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat».

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

URGELL

diòcesis

Joiosa celebració dels 80 anys de Mons. Martí Alanis

■ La diòcesi va retre un emotiu homenatge al seu bisbe emèrit

Les mostres d'afecte van ser constants.

Els bisbes Vives i Martí Alanis, durant la celebració de la missa.

David Codina
La Seu d'Urgell

El dia 29 de novembre, el mateix dia en què s'esqueia el 80è aniversari de l'arquebisbe Joan Martí Alanis, el bisbat d'Urgell va viure una festa joiosa de família diocesana a la Seu d'Urgell. Malgrat la gran nevada que va impossibilitar

a molts poder-hi assistir i va bloquejar les carreteres, van ser força els preveres que van acudir a la diada. La jornada festiva es va iniciar amb un acte acadèmic en què el bisbe Joan Enric Vives, primer, i després el vicari general, Mn. Joan Pujol, van glossar la personalitat humana, política i eclesial de l'arquebisbe Joan Martí, que va ser durant 32 anys bisbe d'Urgell i co-

príncep d'Andorra (1971-2003), encarregat de dur a terme l'aplicació diocesana del Concili Vaticà II i el que ha cooperat decisivament a la redacció de la constitució democràtica del poble andorrà del 1993.

Posteriorment l'arquebisbe Martí va agrair la celebració i va glossar la temàtica de *La pregària* i la «lectio divina», com

una concreció del recentment celebrat Sínode de la Paraula de Déu. Després, a les dependències del Palau Episcopal va tenir lloc una audiència amb les autoritats andorranes que es van voler sumar a l'acte: la subsíndica, el cap de Govern i el president del Consell Superior de Justícia.

A les 12.30 h a la catedral de Santa Maria d'Urgell, acompanyat d'un gran grup de preveres, autoritats polítiques i un grup nombrós de fidels, va presidir una solemne eucaristia dins la qual es va llegir un missatge de l'arquebisbe metropolità de Tarragona, diòcesi d'origen de Mons. Joan Martí. Un dinar de germanor amb els preveres, els treballadors del bisbat i la representació del copríncep, a la residència de les Germanes de la Sagrada Família, va posar punt final a aquesta jornada de festa i de germanor.

Durant aquests actes el bisbat d'Urgell ha ofrenat a Mons. Martí un llibre de 347 pàgines que recull aportacions notables i articles seus —un per any— escrits al llarg de tot el seu llarg pontificat. La *Miscel·lània Joan Martí i Alanis. Vuitantè aniversari. 2008* serà àmpliament repartida entre sacerdots, fidels i amics de Mons. Martí, i es pot demanar al bisbat d'Urgell.

Per molts anys i llarga vida de servei pastoral al nostre estimat arquebisbe Joan Martí Alanis!

MONS. JOAN MARTÍ ALANIS TÉ UN RECORD AGRAÏT DELS ANYS PASSATS AL CAPDAVANT DEL BISBAT D'URGELL

«El cor em deia que no em mancarien la creativitat ni l'energia necessàries»

D.C.

—Aviat farà 37 anys de la seva ordenació episcopal i presa de possessió com a bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra. Quin record té d'aquells moments?

—No coneixia la situació del bisbat d'Urgell i encara menys la d'Andorra. Coneixia només sumàriament l'ofici, si es pot dir així. Era un moment fort de canvis culturals, polítics vers la democràcia, religiosos, demogràfics i, pel que coneixia de Tarragona, pensava que devia ser molt semblant. Vaig ser molt ben acollit. Ja coneixia alguns sacerdots d'Urgell perquè havíem treballat junts en catequesi, en mitjans de comunicació, en l'assemblea conjunta: Pujol, Cagigós, Vilardell, Pal, Ingla... Confiava en l'ajut de Déu i el cor em deia que no em mancarien la creativitat ni l'energia necessàries. Vaig trobar un gruix considerable d'institucions i persones d'Església a punt per col·laborar. Es tractava de donar joc i, com en una orquestra, conjuminar harmònicament els elements existents.

—Els 32 anys que va presidir l'Església d'Urgell van estar marcats per l'aplicació del Concili Vaticà II, la constitució dels nous organismes de participació com són el Consell Presbiteral i el de Pastoral, de gestió com les Delegacions diocesanes, l'aplicació del nou Codi de Dret Canònic de l'any 1983 i altres.

—Va ser un repte delicat i atractiu, a la vegada. Els Consells desitjaven ser molt

escollats i, en alguns casos, decidir. Jo no podia delegar més autoritat de la que el dret concedia. Hi havia moltes presses i, de vegades, es donaven situacions una mica caòtiques. Calia mobilitzar energies en la bona direcció, unir actituds contradictòries i coordinar el canvi (que llavors es veia com a molt gran) amb el que es feia al conjunt de l'Església. Malgrat tot, vam ser dels primers a crear els Consells de Pastoral i d'Economia.

—Una tasca important del seu episcopat ha estat la de vetllar pel patrimoni artístic i documental. L'empobriement de moltes parròquies, l'envelliment i la manca de clergat feia perillar aquest ric tresor. En aquest sentit va impulsar el Museu diocesà, creat feia anys pel bisbe Iglesias Navarri, va recollir i custodiar els documents més antics de les parròquies dipositant-los a l'arxiu diocesà i va crear la Societat Cultural Urgel·litana amb la revista *Urgellia*, amb la col·laboració del P. Cebrià Baraut i de Mn. Benigne Marquès. Com aquest patrimoni pot ajudar a l'evangelització de la nostra societat?

—Robaven imatges, atracaven parròquies i calia decidir on es portava l'arxiu. Vaig facilitar als preveres de viure al cap de comarca quan la seva parròquia era petita. Hi vam construir cases parroquials noves, vam començar a fer inventari de propietats i d'obres d'art, a crear òrgans de comunicació propis per afavorir la unitat del bisbat... Calia protegir, recuperar, restaurar i fer conèixer el patrimo-

ni cultural, això sense deixar-lo fàcilment en altres mans. L'estat hauria fet de gust moltes d'aquestes coses, però si en perdíem el control se'n podia perdre el sentit...

—En aquesta preocupació per la conservació del patrimoni va viure fets importants: la devolució de la imatge de la Mare de Déu de Núria, el robatori i la recuperació del retaule d'Abella de la Conca i, no fa gaires anys, el robatori i recuperació del *Beatus*. Quins records guarda d'aquests fets?

—Del *Beatus*, un dels guàrdies que van intervenir en la recuperació n'ha fet un atractiu llibre. El mateix es podria fer de la recuperació de la imatge de la Mare de Déu de Núria i del retaule d'Abella de la Conca. I, fins i tot, un film. Va ser veritablement providencial i meravellós que poguéssim recuperar les tres obres més importants de les que ens van robar. En el cas del retaule, per exemple, em vaig passar hores al telèfon connectat amb la Interpol per fer-lo tornar de Nova York, on el van anar a recuperar, recolzant una acció decisiva de la policia, un advocat de Barcelona i una tècnica en aquest estil d'art.

—Al bisbat d'Urgell i a la Conferència Episcopal el recordaran, sens dubte, com un bisbe que creia i confiava en els mitjans de comunicació social, convençut de la seva importància en la vida de la societat i de l'Església. Va impulsar la publicació setmanal del *Full dominical*, la revista

diocesana mensual *Església d'Urgell* i va crear *Ràdio Principat*. La relació *Església* i mitjans de comunicació no ha estat mai fàcil. Com veu aquesta relació al nostre país al moment actual?

—A l'Església li costa molt assumir que cal esforçar-se més per utilitzar aquests nous mitjans. Un sol exemple entre molts: fins a l'any passat la Conferència Episcopal Espanyola no va decidir utilitzar publicitat pagada per a dues campanyes econòmiques de l'Església a favor seu —la de l'Ajut a l'Església i la de la creueta a la declaració de la renda—, gràcies, sobretot, als consells de la Conferència Episcopal Italiana. Ara, per fi, inverteix bastant en publicitat. Els semblava que això no era propi de l'Església perquè la podia confondre amb la societat mercantil.

—Amb motiu del seu vuitantè aniversari, el bisbat d'Urgell li ha volgut retre un emotiu homenatge ple de records i amb l'obsequi d'una miscel·lània on es recull el seu pensament i espiritualitat. Quin missatge voldria donar als preveres, col·laboradors i fidels que el recorden agraïts?

—Quan pinto a l'oli m'agraden els colors daurats de la tardor, de la posta del sol... El missatge el vaig donar en l'homilia amb les paraules del Deuteronomi: «Recorda't; no t'oblidis.» Recordar l'obra de Déu en la història i en la nostra vida, confiar en la seva gràcia i la seva providència, aquesta és la manera com es recuperen l'alegria i la confiança, cosa molt important per viure i treballar amb esperança.

TERRASSA

Segona carta pastoral del bisbe Saiz

■ El nou text magisterial tracta sobre la missió de la Verge Maria en l'espiritualitat i en la vida de l'Església

Samuel Gutiérrez

Terrassa

La Mare de Déu és la gran protagonista de la segona carta pastoral de Mons. Josep Àngel Saiz com a bisbe de Terrassa. Coincidint amb l'inici de l'Advent, el 30 de novembre passat es va presentar a la jove diòcesi egarenca aquest nou text magisterial amb l'objectiu principal d'aprofundir en l'espiritualitat mariana de tots i cadascun dels batejats. «Aquesta carta — expressa Mons. Saiz en la introducció del document — vol oferir elements per a l'estudi i la meditació sobre la figura de Maria, la seva missió i el seu significat en la història de la salvació i en la història de l'Església.» Arran sobretot de la proclamació, l'11 de maig passat, de la Mare de Déu de la Salut com a patrona de la diòcesi, el bisbe ha volgut presentar en la seva segona carta pastoral, titulada *Mare de Déu i mare nostra*, una reflexió que «ens ha d'ajudar a valorar la importància de Maria en la vida cristiana i en l'espiritualitat; ens ha d'ajudar a renovar la nostra formació, la nostra devoció, el nostre amor a Maria en aquest curs 2008-2009».

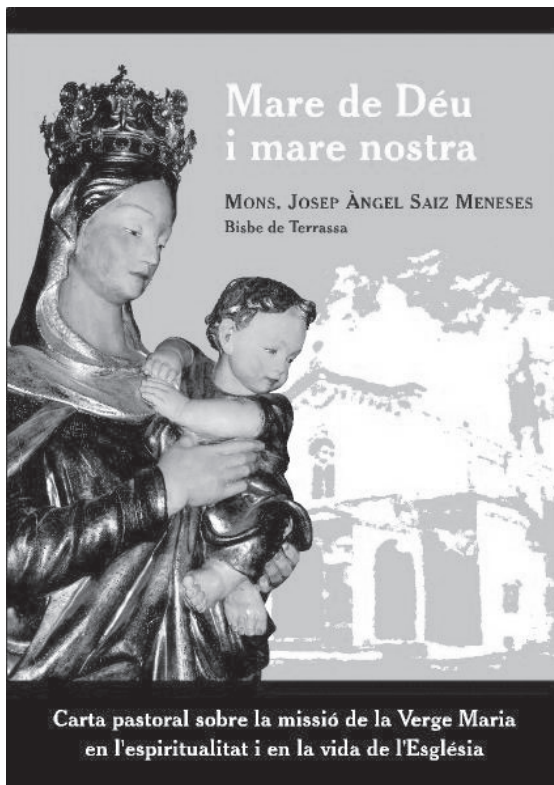
Concebuda des d'una clara orientació pedagògica, la nova carta pastoral de Mons. Saiz és una invitació insistent a la pregària i la meditació entre uns fidels que veneren ja amb molta intensitat i devoció la Mare de Déu en diversos santuaris de la diòcesi: des del Remei de Caldes o de Palautordera, i Puiggraciós al Vallès Oriental, fins a la Salut de Sabadell, al Vallès Occidental; des de l'advocació de Santa Maria d'Ègara al segle V, fins a l'església de la Mare de Déu del Roser, dedicació feta a Cerdanyola del Vallès a finals del segle XX. El bisbe, però, convida a anar més enllà en el significat del patrocini de la Mare de Déu, alhora que posa en relleu la importància que suposa per a la vida cristiana el fet de participar amb tot el cor i tota l'ànima en l'escola de

Maria: «El patrocini reflecteix el fet que Maria està atenta a les necessitats dels seus fills i és lògic que hi hagi una relació de reciprocitat per part d'aquests.»

Document per a la pregària i la reflexió

La carta pastoral *Mare de Déu i mare nostra* està formada per tres capítols desglossats cadascun d'ells en altres tres apartats. Per a més inri, el títol dels capítols evoca novament el misteri trinitari: *Tres fites del magisteri de l'Església; Tres aspectes del misteri de Maria, i Tres actituds per a la vida cristiana*.

En el primer capítol Mons. Josep Àngel Saiz fa un repàs als documents més recents del Magisteri de l'Església sobre la figura de la Mare de Déu: el capítol VIII de la *Lumen gentium*, del Concili Vaticà II; l'exhortació apostòlica *Mariæ cultus*, de Pau VI, i l'encíclica *Redemptoris mater*, de Joan Pau II. El segon capítol, dedicat al misteri de Maria, pren com a fil conductor l'*Himne a la Mare de Déu de la Salut*. El prelat destaca alguns dels trets marians més característics: Maria com a mare, Maria com a llum en el camí i Maria

La nova carta pastoral vol revifar la devoció mariana a la diòcesi.

associada a l'obra de la redempció.

Abans de l'exhortació final de la carta, el tercer capítol posa en relleu l'actualitat del missatge marià i la seva concreció en la vida de la diòcesi i de la societat. Mons. Saiz aprofita també per reflexionar sobre les actituds que més cal treballar en el

moment present: fermesa i maduresa enmig de la inestabilitat actual, així com també el servei als més necessitats en un temps de crisi i augment accelerat dels desfavorits. Finalment el prelat insisteix en la importància d'avançar en la comunió per tal d'aconseguir el més aviat possible la unitat entre tots els cristians.

Un dels aspectes més innovadors del document magisterial del bisbe Josep Àngel Saiz és que ha estat també pensat per al treball en parròquies, comunitats i moviments. Per això, la diòcesi ha editat, a més, unes pautes elaborades per Mn. Pere Farriol amb l'objectiu d'afavorir la dinàmica de reflexió compartida i orientar el treball personal i en grup. A través d'un petit qüestionari, que es pot anar rellegint en paral·lel a la carta, Mn. Farriol proposa una lectura reposada i meditativa dels diversos capítols que permetrà «contemplar amb més profunditat el testimoni de Maria, donar-ne gràcies i convertir-nos segons la crida i missió amb què Déu ens singularitza a cadascú de nosaltres». Les pautes per a la reflexió compten també amb un petit annex per afavorir la pregària personal i comunitària, on es pot trobar el Càntic de Maria; les antífones dedicades a santa Maria Mare de Déu de després de completes de la Litúrgia de les Hores; l'anomenada popularment *Salve de la Salut*, i la pregària que, com una glossa a l'himne de la Salut, va escriure també amb motiu del seu patronatge Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa.

Escola de Pregària sota la inspiració de sant Pau

Redacció / Terrassa

Mons. Josep Àngel Saiz va presidir el 20 de novembre passat una nova Escola de Pregària amb joves a la catedral. Hi van participar més de 130 nois i noies, entre els quals es trobaven grups d'adolescents que rebran pròximament el sagrament de la Confirmació.

En les paraules que el bisbe va adreçar als joves va prendre com a fil conductor la figura de sant Pau, comentat a través de les catequesis del papa Benet XVI. Va recordar que la vida de sant Pau va canviar radicalment a partir de la seva experiència d'encontre amb Jesucrist, que no va ser fruit de cap mèrit personal sinó d'una gràcia de Déu. A partir d'aquí va comentar la famosa frase paulina: «M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns.» En l'exercici de l'apostolat, va afirmar Mons. Saiz, «el centre és sempre la persona de Jesucrist, i per tal d'anunciar-lo ens cal superar les temptacions del protagonisme i de l'egocentrisme estèril». D'altra banda, a partir d'exemples esportius d'actualitat, va exhortar els joves al sacrifici, a la superació, a l'esforç i a la disciplina per tal d'oferir el millor rendiment dels talents rebuts.

Jornada de formació per a preveres i diaques sobre la Paraula de Déu

El degà de la FTC va parlar sobre la Paraula de Déu.

Redacció / Sant Cugat del Vallès

El 20 de novembre passat va tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès la primera jornada diocesana de formació per a preveres i diaques del curs 2008-2009. La trobada, que va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, va tractar un tema de molta actualitat: *La Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església*. L'encarregat de fer la ponència marc va ser el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

El reconegut biblista tarragoní va reflexionar sobre la importància de la Paraula de Déu a l'Església a partir de la Constitució *Dei verbum* del Concili

Vaticà II i de l'Assemblea del Sínode celebrat el mes d'octubre passat a Roma. En la seva reflexió, després de parlar dels fonaments teològics, va centrar les seves paraules en la intervenció que en el Sínode va tenir el patriarca Bartomeu de Constantinoble, que va parlar sobre els verbs *escollar*, *veure* i *tocar* en referència a la Paraula de Déu. Mn. Puig va desglossar cadascun d'aquests termes aplicant-los a la centralitat de la Paraula de Déu en la vida de l'Església i de cada cristià.

Després del descans va tenir lloc un animat col·loqui en el qual els preveres i diaques assistents van intervenir tot remarcant els elements pastorals del tema tractat.

**AMICS DE
MOZART**

Barcelona

Ens complau convidar-vos a la

MISSA EXEQUIAL

217è aniversari de la mort de
Wolfgang Amadeus Mozart
(5 desembre de 1791)

tindrà lloc a la
Basílica de Santa Maria del Pi
Plaça del Pi, s/n, Barcelona

**Dilluns 15 de desembre de 2008,
a les 8 del vespre**

LA CORAL MADRIGALISTES DE
CATALUNYA amb la participació
de la CORAL VERGE BRUNA
interpretaran la *Missa Brevis* en
Sol Major
KV 49 (47d) de W. A. MOZART

BARCELONA

«Els cristians hem de tenir una deguda autoestima de la nostra fe»

■ El cardenal Lluís Martínez Sistach va participar en l'assemblea del Pontifici Consell per als Laics

Carme Munté

Els dies 13, 14 i 15 de novembre el cardenal Lluís Martínez Sistach va participar com a membre del Pontifici Consell per als Laics en l'assemblea plenària d'aquest organisme de la Santa Seu. Els participants en l'assemblea, que van ser rebuts en audiència pel papa Benet XVI, van aprofundir sobre l'exhortació apostòlica *Christifideles laici* amb motiu del 20è aniversari de la seva publicació.

—Se celebren 20 anys de la *Christifideles laici*, de Joan Pau II. Quina ha estat la plasmació real d'aquesta carta en el dia a dia de l'Església i sobre quins aspectes encara cal incidir més?

—Aquest document del papa Joan Pau II, als gairebé 25 anys del Concili Vaticà II, ha contribuït a intensificar l'aplicació conciliar respecte de la vocació i missió dels laics cristians en l'Església i en el món. Aquest document és, com ha dit el papa Benet XVI, «la carta magna del laicat cristià». Ha posat en relleu que la primera i fonamental vocació dels laics cristians és la santedat i ha dibuixat les especificitats de la santedat dels laics, de quina manera han de viure la perfecció de la caritat. Fonamentalment vivint la seva índole secular. Com diu el document, el món esdevé l'àmbit i el medi de la vocació cristiana dels fidels laics, perquè el món està destinat a donar glòria a Déu Pare en Crist. Per això, ells són cridats per Déu a contribuir des de dins del món, a manera de llevat, a la santificació del món mitjançant l'exercici de les seves tasques pròpies. D'aquesta manera, l'ésser i l'actuar dels cristians en la societat no solament és una realitat antropològica i social, sinó també, i específicament, una realitat teològica i eclesial. S'està caminant molt en aquest sentit, però encara cal fer arreu molts passos endavant.

El document parla, també, del paper dels laics cristians en el si de la comunitat cristiana. Pel baptisme participen en l'única missió de l'Església. Per això recorda als pastors que han de reconèixer i promoure els ministeris, oficis i funcions dels laics, que tenen el seu fonament sacramental en el baptisme i en la confirmació, i per a molts d'ells, a més, en el matrimoni. En aquests camps s'està avançant força.

—En el marc dels objectius proposats per aquest document, per què es posa tant d'èmfasi en la formació evangèlica i l'acompanyament pastoral de catòlics compromesos en la política?

—El papa Benet XVI, en l'audiència que ens va concedir el dissabte 15 de novembre, va demanar al Consell Pontifici que segueixi atentament la formació, el testimoniatge i la col·laboració dels laics cristians en les diverses activitats de la vida de la societat. I va posar en relleu la necessitat i la urgència de la formació

El cardenal va ser rebut en audiència pel papa Benet XVI.

evangèlica i de l'acompanyament pastoral d'una nova generació de catòlics compromesos en la política per tal que siguin coherents amb la fe que professen, que tinguin solidesa moral, capacitat de judici cultural, competència professional i passió de servir el bé comú. Aquest serà el tema de la pròxima Assemblea Plenària del Consell Pontifici. És molt necessari i urgent que els laics estiguin ben presents com a catòlics en la política, en la cultura, en l'economia, etc. A un polític catòlic se li exigeix la coherència entre la seva fe i la seva acció política, entre l'activitat política i els principis i les exigències de la moral catòlica; en tots els continguts de la defensa i la promoció dels drets de la persona, i, especialment, en el dret inviolable de la vida humana des del

na té una dimensió pública. Per això els cristians hem de manifestar amb el testimoni de la nostra vida i també amb les paraules que som cristians, sense pors ni complexos. Vivim en una societat amb una cultura tenyida de laïcisme, que pretén que la fe quedi reduïda en l'esfera privada de les persones. Això contradiu la naturalesa i finalitat de l'Evangeli, que és autèntica bona nova que cal proclamar. Arreu del món hi ha una assignatura pendent: els laics cristians encara estan massa tancats al si de la comunitat cristiana i poc presents al món. I és en la societat on han de sembrar els valors de l'Evangeli per tal que el missatge cristià, la riquesa de l'antropologia cristiana que proclama la gran dignitat de la persona humana, incideixi en la configuració cultural, so-

«Els cristians hem de manifestar amb el testimoni de la nostra vida i també amb les paraules que som cristians, sense pors ni complexos»

seu inici fins a la mort natural.

Avui convé posar en relleu la dignitat de la vocació i l'activitat política. El Papa de l'Acció Catòlica deia que la política és l'expressió més alta de la caritat cristiana i el Concili Vaticà II va manifestar que l'Església considera digna de lloança la vocació política dels qui s'hi dediquen amb competència, honestat i esperit de servei cercant el bé comú de la societat.

—Així doncs, ha arribat el moment de ser més coherents amb els ensenyaments de l'Església en la dimensió pública, especialment pel que fa a la defensa de la vida i de la família?

—La fe no l'hem de viure i professar només en la privacitat, sinó també en el si de la convivència social. La fe cristia-

cial i política de la societat i redundi en bé de les persones.

Els cristians podem coincidir amb moltes persones de bona voluntat en la valoració de la vida humana i de la institució del matrimoni i de la família. Són realitats cabdals que estan directament relacionades amb el bé de les persones i de la societat. En la defensa i promoció de la vida humana, del matrimoni entre un home i una dona com a íntima comunitat de vida i d'amor, ens juguem molt en el present i en el futur del país.

Així mateix, els cristians hem de tenir una deguda autoestima de la nostra fe i de l'aportació que estem fent a la vida de la societat. Només cal pensar en tot el que parròquies, comunitats religioses, moviments i fundacions eclesials estan fent

avui a les nostres ciutats i als nostres pobles al servei de les persones i institucions.

—Una altra dimensió rellevant del laicat s'emmarca en el seu treball a l'interior de l'Església, més encara davant la manca de vocacions sacerdotals. Quin és i pot ser el seu treball en parròquies que no disposen de preveres?

—El document *Christifideles laici* també parla molt de la responsabilitat que correspon als laics cristians en el si de la comunitat cristiana. Se'ls ha de reconèixer i promoure aquesta responsabilitat. Cal insistir molt en la comunió i en la complementarietat de ministeris i serveis en el si de l'Església. És la diferència i la complementarietat del sacerdoci ministerial que es dona pel sagrament de l'orde i el sacerdoci comú dels fidels que es rep pel sagrament del baptisme. Sempre, però avui degut a la disminució de preveres, cal que els laics cristians assumeixin tot el que puguin, d'acord amb la seva condició de laics i amb la seva preparació, per tal que l'Església realitzi la seva missió d'evangelitzar i servir la vida cristiana.

—Ser membre del Pontifici Consell per als Laics li permet tenir una visió més universal de la realitat dels laics en altres diòcesis. Com definiria en aquest sentit la diòcesi de Barcelona en el seu grau de confiança amb el laicat?

—Ser membre del Consell Pontifici pels Laics és un autèntic do de Déu. Ho dic per l'experiència de més de deu anys des que en sóc membre. Et permet conèixer de primera mà la realitat de la vida de l'Església i del laicat cristià arreu del món perquè aquest dicasteri romà està constituït fonamentalment per laics i laiques de tots els continents. La nostra Església de Barcelona confia i ha confiat amb els laics. Són Església com tots els batejats catòlics i, per tant, participen de la missió del poble de Déu. És molt important el treball que fan a la nostra diòcesi, a les parròquies, arxiprestats, cúria, consells, escoles cristianes i moviments i associacions.

—Podem veure en el nomenament de dues dones laiques com a delegades de Pastoral de la Salut i d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona un augment de la confiança en el laicat, i més especialment en les dones?

—És una expressió de la unió de dones i d'homes laics que, en diferents nivells i realitats, estan fent un treball qualificat, constant i generós. És elevadíssim el nombre de laics i laiques voluntaris en l'Església diocesana. Pensem només, per posar-ne un exemple, en el camp de la catequesi i de Càritas. Desitjo expressar el meu agraïment a tantíssims cristians i cristianes que, com a expressió del seu amor a Jesús i als germans, treballen generosament amb il·lusió i confiança en l'Església diocesana. És motiu de joia i d'esperança.

Rogelio Cabado, autor de «Saulo vive hoy»

«Hi ha una set impressionant de Déu en el cor humà»

Rosa María Jané Chueca

El 23 de novembre el cantautor Rogelio Cabado aterrava a Barcelona després d'una gira amb Martín Valverde. I ho feia per clausurar la Setmana Bíblica «Sant Pau, esperit i missió», organitzada per l'Escola d'Animació Bíblica, la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa i la Família Paulina. Cabado va oferir un concert-pregària en què va presentar el seu darrer treball, *Saulo vive hoy*, de l'Editorial San Pablo.

—Per què titula el seu disc «Saulo» i no «Pablo»?

—És un disc que he volgut projectar envers l'home i la dona d'avui, tant creient com no creient. La figura de sant Pau es fonamenta sobre un estrat humà, sobre l'estrat d'una personalitat i d'un tarannà fort i apassionat, nodrit a través d'una cultura farisaica, del sentir del seu temps, i del seu món. Era un home molt culte. Un Pau així no tindria sentit si no hi hagués abans un substrat de Saule, i que és el substrat dels nostres contemporanis, que no són Paus, sinó que són Saules. És a dir, són persones que estan introduïdes en el món, que encara no coneixen Jesucrist. Estic convençut que un projecte de fe s'ha de basar en uns principis bàsics humans sòlids, des del meravellós que és ser home i ser dona. I a partir d'aquí, construir la fe. Partint d'aquí és d'on adquireix una força impressionant sant Pau. Per això, Saule viu avui en els nostres contemporanis. No vull fer del disc el recorregut d'un personatge, sinó que vull fer un recorregut dels homes, de les dones de la nostra època... que necessiten una conversió profunda perquè arribin a ser Paus i perquè arribin a ser sants.

—Així, el seu disc no és només per a creients...

—Jo crec que hi ha una set impressionant de Déu en el cor humà. Hi ha una set impressionant d'eternitat, i prova d'això és la set d'amor, d'estimar i de ser estimat, sense límits. M'agrada suggerir en les cançons aquesta idea: ets estimat i ets digne de ser estimat, però també tens la responsabilitat d'estimar plenament una persona en concret, naturalment, però també la humanitat. Per això en les cançons es veu el recorregut de l'amor entranyable de Pau, amb pilars fonamentals com l'amor a l'Església, a la comunitat d'homes i dones del seu temps; l'amor a un amor absolut, que és la figura de Jesús; l'amor a una causa justa, que és el seu gran ideal. En Pau hi ha un

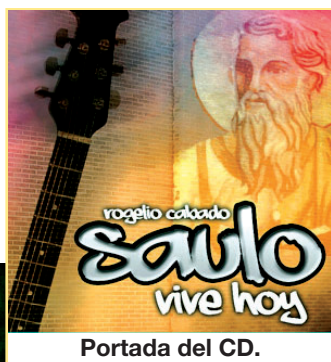
Concert a Barcelona.

amor entranyable i maternal que es trasllueix en les seves cartes. I això no s'improvisa. És un amor que acaba en un moment gloriós, que és el moment de l'abaixament més absolut: la seva pròpia mort, el seu martiri. Aquest és el recorregut d'un cristià, però també és el d'un home o una dona que cerca la veritat. És a dir, que no cerca la fe directament, sinó que cerca la veritat del seu cor. Totes les meves cançons tenen ocasions per fer reflexionar una persona que cerca la veritat.

—Qui és Pau per a Rogelio Cabado?

—Pau és un home enamorat d'un gran ideal, que té noms i cognoms: Jesús de Natzaret. És un home inquiet que busca i que

desitja la veritat abans que res. És un home que aspira a ser sant i que sap que no ho és. És un home conscient de les seves misèries i de la seva pobresa personal. A través d'aquella pobresa descobreix que és meravellosa la força de la fe, la força d'un amor impressionant que és Jesús de Natzaret. Pau té un tresor tan gran que no pot tancar-lo dins d'ell, sinó que l'ha de comunicar. I per això s'ha d'omplir totalment d'aquell gran amor, que és Jesucrist. Per a mi, Pau és un home impressionant. És l'home que ha estimat immensament, sense buscar-se ell mateix. Pau de vegades és incisiu i, fins i tot, feridor, però té les idees molt clares. És un home que busca, abans que res,

Portada del CD.

Gira amb Martín Valverde.

l'eficàcia en la tasca apostòlica; sap recórrer les diferents comunitats que ha creat, però sense apropiarse'n; sap que cal estendre l'Evangeli, sap que ha de donar la volta al món negant-se ell mateix. Sap conquerir els cors amb l'afecte, amb l'alegria, amb la simpatia..., però sap ser molt exigent perquè planteja l'Evangeli de Jesús amb una fermesa radical. Jo crec que ens trobem en una època en què cal seguir Jesús de manera radical. Les mitges tintes sobren. A sant Pau cal agafar-lo en el seu punt: o som, o no som.

—Què aporta aquest disc sobre la figura de Pau?

—La novetat d'aquest disc, i per la qual dono moltes gràcies a Déu, és que canto Pau des de l'òptica de la Família Paulina. Va ser l'Editorial San Pablo la que em va encarregar aquest disc, que està imbuït de l'espiritualitat de la Família Paulina. ha estat una oportunitat per conèixer aquest esperit paulí, el seu fundador, el beat Santiago Alberione... fins i tot vaig estar vivint uns dies amb els paulins per amarar-me de la seva espiritualitat. Ha estat entranyable veure com es pretén dur l'esperit del l'Evangeli, l'esperit de Pau, amb tots els mitjans moderns que ens ofereix la nostra civilització: el cinema, la ràdio, internet, l'art, l'escenari, la ploma, la cultura, el llibre... En aquest disc, el meu enfocament ha estat interpretar Pau des d'aquesta frase: «Crist, mestre, tu ets el camí, la vida vertadera i eterna veritat.» Una cosa important ha estat descobrir la figura de Maria, des de l'esperit paulí. Maria és una dona caminant, somrient, que té l'Infant als braços, i que lliura aquest Infant al món, que és el que va fer Pau, però no de qualsevol manera, sinó que el lliura amb un pergamí a les mans. Aquest pergamí és la Paraula que lliura al món. Aquesta és la imatge bella de Maria que ofereix l'esperit paulí. Pau destaca l'alegria, la plenitud de la vida a través de la figura de Crist, que és qui pot dir alguna cosa a aquesta humanitat pobra, dolguda i sofrent.

—Una de les seves cançons parla d'«Apòstols del segle XX». En el seu cas, el seu apostolat es troba clarament en la música.

—El meu apostolat es pot traduir com una vocació musical evangelitzadora, que va néixer en mi ja amb 15 anys. A totes les cançons hi ha molta estima i la meua inspiració prové de la pregària, des de la relació amb Jesús de Natzaret. El meu objectiu és evangelitzar, transmetre la llum de l'Evangeli, ajudar que els homes i dones siguin una mica més feliços a través de l'esperit de Jesús.

Surt al carrer. T'adonaràs que vius en una ciutat ideal per passejar-hi. Per seure en una terrassa. Per mirar la gent com va i ve. Una de les millors ciutats per gaudir dels aparadors, de l'ambient, per sortir a comprar. Passeja per Barcelona i descobriràs que el quiosquer somriu, que la florista fa uns rams preciosos i que a cada carrer hi ha un ambient diferent. Viu el comerç de la ciutat, és tota una experiència.

Barcelona, la millor botiga del món.

Visca Barcelona!

www.bcn.cat/viscabarcelona

Ajuntament
de Barcelona

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

LLEIDA

La celebració d'Aitona va ser presidida pel bisbe de Lleida.

Lleida, Aitona i Butsènit fan memòria del P. Palau

■ El bisbe Joan Piris va presidir la missa al poble natal del beat

Jordi Curcó
Lleida

La diòcesi de Lleida va celebrar el 7 de novembre la festa del beat P. Francesc Palau i Quer, carmelita nascut a Aitona l'any 1811 i beatificat per Joan Pau II el 23 d'abril de 1988. Al seu poble natal, Aitona, es va celebrar la seva festa amb una especial solemnitat. L'església parroquial de Sant Antolí, on va ser batejat i on té capella pròpia, va acollir una solemne concelebració eucarística presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel rector, Mn. Antoni Guàrdia, i altres mossens de l'arxiprestat, així com per Mn. Joan Quer, fill del poble.

A la celebració van assistir nombrosos veïns i feligresos, les seves filles presents a la població amb dues comunitats, religioses carmelites missioneres teresianes, així com els professors, pares i alumnes del col·legi P. Palau. S'hi va sumar també una representació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, fundades per santa Teresa Jornet, nascuda també a Aitona i neboda del P. Palau.

L'eucaristia va ser molt participada i festiva, amb simbòliques ofrenes fetes pels alumnes del col·legi P. Palau i els cants del cor de joves Els Paulets. Vora l'altar es va col·locar un quadre amb la fotografia del beat, guarnida de flors i amb la companyia de la bandera de la congregació. El bisbe Joan Piris, que no amaga l'estima personal que sent per les carmelites missioneres teresianes i pel seu fundador, al qual es va referir com un «sant important de casa nostra», va convidar els fidels a imitar-lo en les seves virtuts: «Perquè Aitona continuï sent bressol de sants.»

D'altra banda, les carmelites missioneres del P. Palau de Lleida, conjuntament amb la comunitat de pares carmelites, van celebrar la festa d'aquest carmelita amb una eucaristia al santuari parroquial de Santa Teresina.

També en aquest santuari carmelita la fotografia del beat va tenir un lloc destacat durant la celebració, mentre que el reliqui-

ari del P. Palau, que conté un dit del beat, va ser col·locat damunt de l'altar. Va presidir la missa el prior dels carmelites, el P. Josep Castellà, i va concelebrar tota la comunitat carmelitana. En l'homilia el prior va referir-se a la dimensió humana i espiritual del P. Palau, en va destacar els trets més singulars de la vocació religiosa i el va definir com «un dels homes d'Església més importants de Catalunya».

En acabar la missa i després de venerar i contemplar la relíquia de Francesc Palau, es va projectar a la sala d'actes del santuari el vídeo *Francesc Palau, un camí*. L'enregistrament ha estat fet per Francesca Esquines i l'equip de carmelites missioneres de la comunitat del barri dels Penitents de Barcelona. A la celebració s'hi van sumar els educadors i responsables del Centre Obert P. Palau, ubicat en unes dependències annexes al santuari, que atén infants i joves amb mancances.

Els actes en honor del beat van cloure el diumenge 9 de novembre, dia en què la comunitat de carmelites missioneres de la ciutat de Lleida, encapçalades per la seva superiora, la Gna. Teresa Artiles, es va traslladar a l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit, on hi ha una placa que commemora que en aquesta ermita el beat va fer la Primera Comunió.

De nou la seva fotografia, que durant l'any penja d'una de les parets de l'ermita, va ser col·locada al presbiteri per honorar i lloar la seva memòria. L'eucaristia va ser presidida pel rector de Butsènit, Mn. Daniel Turmo, que va introduir l'homilia que després va ser continuada per la carmelita missionera Ester Díaz.

En acabar la celebració es va cantar l'*Himne al P. Palau* i es va donar a venerar la relíquia del beat, que des del santuari de Santa Teresina, on es guarda, les seves filles havien portat fins a l'ermita, davant de la curiositat, el goig i la satisfacció dels fidels i veïns d'aquesta partida de l'Horta de Lleida.

ESTER DÍAZ, CARMELITA MISSIONERA

«El P. Palau era un home fascinat per santa Teresa d'Àvila i sant Joan de la Creu»

J.C.

Amb motiu de la festa del P. Francesc Palau, la religiosa carmelita missionera Ester Díaz va fer l'homilia de la missa celebrada a l'ermita de Butsènit, un fet poc freqüent en les nostres celebracions. La religiosa ha tornat a Lleida després d'haver passat un any de formació a Àvila, la ciutat de santa Teresa de Jesús.

—Per què ha passat tot un any a la ciutat on hi ha les arrels carmelitanes?

—L'objectiu que m'havia proposat era fer síntesi de la meua trajectòria vocacional a Àvila, on va néixer santa Teresa. A la capella que hi ha a la seva casa natal, vaig decidir ser carmelita missionera i ara, al final del meu recorregut professional, he volgut tornar a revivre-hi la meua vida a la llum dels grans sants del Carmel.

—Com ha transcorregut la seva activitat acadèmica a l'entorn d'aquests grans místics?

—He estat alumna de la universitat de la mística (tal com nosaltres l'anomenem familiarment): una facultat d'espiritualitat dels pares carmelites que depèn de la universitat catòlica d'Àvila. Hem estat 77 alumnes carmelites i laics vinculats al Carmel de Teresa. Gent jove que s'està formant i que feien el doctorat o un màster. Jo era dels pocs grans que hi hem anat amb una altra finalitat. El contingut del curs ha estat l'ex-

periència i la doctrina de Teresa d'Àvila, Joan de la Creu i altres figures del Carmel com el P. Palau, Edith Stein, màrtir d'Auschwitz i patrona d'Europa, Teresina, Elisabet de la Trinitat, etc.

La nota predominant ha estat la universalitat. Representàvem tot el planeta: Àfrica, EUA, Europa de l'est, Àsia, Països Àrabs i Amèrica Llatina. Del nostre país només érem mitja dotzena. Les classes es feien en castellà, encara que els professors fossin holandesos o francesos. Hem tingut professors de tot arreu, entre els quals cal destacar personalitats com per exemple Pagola, Martín Velasco, Maximiliano Herráiz, etc.

També va ser un luxe poder estar a la casa on va néixer i viure durant vint anys santa Teresa. Allí rebíem les classes i fèiem les activitats complementàries del curs acadèmic. Al final de curs vam estrenar la nova seu a l'entorn d'un altre lloc teresià: l'Encarnació, convent on la santa va viure durant 27

anys. També van ser molt interessants els viatges que vam fer als llocs teresianosantjoanistes, des de Castella fins a Andalusia.

—Àvila, Teresa de Jesús, Joan de la Creu... Què signifiquen per a una carmelita missionera?

—Després de Jesús, del seu evangeli, Teresa i Joan de la Creu sempre han estat referència insubstituïble per a mi. La vida de la santa la vaig llegir als 15 anys, però ha estat Joan de la Creu el company de camí. Des dels meus anys d'estudiant de teologia a Roma i recolzada en la seva doctrina i en la seva experiència, vaig fer el meu treball de llicenciatura. Uns quants anys abans, ja sentia per ell una gran simpatia. Des d'aleshores, fa 40 anys, sempre m'ha acompanyat. També en aquest darrer curs he aprofundit en la seva figura, doctrina, vida. Àvila, per als carmelites, és Terra Santa en petit. Per a mi, a més, és un lloc de decisions personals força transcendents. Per a les carmelites missioneres Àvila significa tant que, coincidint amb les properes festes de Nadal, hi celebrarem un capítol molt important. Capítol que dona nou rostre al carmel missioner d'Europa perquè, de quatre demarcacions que som ara, ens fusionarem totes en una: la província d'Europa.

—Teresa de Jesús i Joan de la Creu són els grans coneguts del Carmel, però qui era el P. Palau?

—Un fill del Carmel i, a més, un home fascinat per Teresa d'Àvila i

amb profunda sintonia amb Joan de la Creu. Per a ell, els sants eren pares, germans, mestres, companys de camí. Moltes experiències espirituals eren comunes als sants, i al P. Palau li donaven llum, garantia i empenta. Eren per a ell la clau d'interpretació de moltes realitats. Per aquest motiu la infraestructura de l'obra escrita del P. Palau, a més de bíblica, és teresianosantjoanista. Es troba sostinguda per la paraula de Déu, així com per la de Teresa i Joan de la Creu. Paraules, totes elles, que vessen vida. La seva obra escrita és un harmoniós entreteixit d'experiència bíblica, actualitzada pels místics Teresa i Joan de la Creu. De la seva banda, el P. Palau va portar al carrer el carisma contemplatiu dels sants carmelites. Volia, per a ell i per a les seves filles, que fóssim contemplatius en el treball, en el servei, en les relacions, en el temps d'oci. Ell sabia que, si era així, el quefer es qualificava, s'imbuïa de sentit, de vida i adquiria noves dimensions.

TARRAGONA

Crist Rei, cinquanta anys a Reus a la llum de la fe

■ L'arquebisbe Jaume Pujol va presidir una solemne eucaristia

Joan Boronat
Reus

La parròquia de Crist Rei de Reus ha complert 50 anys, unes noces d'or viscudes amb intensitat i renovat compromís de servei a la comunitat parroquial, que ha crescut amb ella, no es detura i que peregrina sota el signe de la fe.

El divendres dia 21 de novembre la parròquia de Crist Rei celebrava els cinquanta anys de la seva fundació i els vint-i-cinc de la inauguració de l'església actual. L'efemèride va ser d'allò més celebrada, donant gràcies a Déu per tot el que els fidels han rebut de la parròquia, al llarg de mig segle, i per totes aquelles coses bones que l'esperit eclesial de la seva comunitat ha sabut aportar.

Al capvespre es va celebrar una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, concelebrada per una quinzena de sacerdots, entre ells el rector, Mn. Manuel Pascual, i el prior de Sant Pere, Mn. Creu Saiz. L'anècdota va venir donada per una avaria en la instal·lació elèctrica que va deixar parcialment sense llum l'edifici i que va obligar a celebrar la missa a les fosques. Si més no, aquesta adversitat va fer que els 200 fidels reunits encara visquessin amb més recolliment i intimitat l'eucaristia, amb el temple tan sols il·luminat per la flama de ciris i llantions, talment com si el foc nou de la vetlla pasqual s'hi fes present.

En l'homilia l'arquebisbe Jaume va destacar la importància de la celebració dels 50 anys de la parròquia i dels 25 del temple actual, «la casa on trobem el nostre Pare salvador, on l'Esperit Sant ens santifica a través dels sacraments». El prelat va tenir paraules d'agraïment envers totes aquelles persones que di-

Mons. Pujol va participar activament en l'aniversari de la parròquia.

namitzen la parròquia i que estan al seu servei, i va recordar la figura del cardenal Benjamín de Arriba y Castro que, com a arquebisbe de Tarragona, va erigir la parròquia de Crist Rei en una zona emergent de la ciutat de Reus. L'arquebisbe va exhortar la comunitat parroquial a estimar-se i ajudar-se, «com es fa en les famílies».

Abans de la celebració de la missa es va presentar un llibre que recull els cinquanta anys de la parròquia, a càrrec de Teresa Franquet Ossó i Joaquim Basora Pons. Els autors, veterans feligresos de Crist Rei, van palesar que «editar el llibre ha estat possible gràcies a la col·laboració de moltíssima gent» que hi ha aportat dades, documents i fotografies. El volum conté un total de 145 pàgines i s'hi reproduceix el decret de creació de

la parròquia, signat pel cardenal De Arriba y Castro; els primers anys al temple provisional, ubicat en un magatzem cedit per Renfe; la col·locació de la primera pedra de la nova església, a càrrec de l'arquebisbe Pont i Gol; la seva benedicció i inauguració, així com l'estrena del centre pastoral.

El volum insereix també una bona col·lecció de fotografies, entrevistes a antics vicaris, moviments parroquials i sacraments administrats; la reproducció de diferents números del full *La Veu de la Parròquia* i retalls de premsa, entre altres dades d'interès.

La festa va cloure amb un pisolabis, a la sala del Centre Pastoral, on l'arquebisbe Jaume va bufar les espelmes del 50è i 25è aniversaris que es commemoraven, enmig d'un ambient distès i joïós.

El cardenal Julián Herranz presidirà la cloenda de l'Any Jubilar

J.B. / Tarragona

El papa Benet XVI ha nomenat el cardenal espanyol Mons. Julián Herranz, nascut a Còrdova i president emèrit del Consell Pontifici per als Textos Legislatius, com el seu enviat a la cloenda de l'Any Jubilar commemoratiu del 1.750è aniversari del martiri de sant Fructuós, bisbe de Tarragona, i sant Auguri i sant Eulogi, di-aques. La solemne cerimònia se celebrarà a la catedral de Tarragona el 25 de gener de 2009, a les cinc de la tarda. Prèviament, el dia 23 de gener, el cardenal Julián Herranz pronunciarà una conferència a la sala d'actes de Caixa Tarragona, a les set de la tarda.

La catedral estarà tancada mentre durin les obres de la quarta fase de restauració

J.B. / Tarragona

Un cop acabades les obres corresponents a la tercera fase de restauració de la catedral de Tarragona, que han consistit en la reparació de les cobertes, en breu es procedirà al procés de licitació, adjudicació i execució de la quarta fase, que comprèn la restauració de les tres naus del temple i el transsepte, actuació que inclou treure la pintura de les parets i renovar aquelles pedres que es trobin malmeses.

Els treballs obligaran a tancar la catedral al culte i a les visites turístiques guiades «durant un temps difícil de determinar i que dependrà del ritme en què es duguin a terme les obres», segons ha declarat Mn. Francesc Gallart, degà del Capítol de la Catedral. Mentrestant els actes litúrgics i de culte en general es podrien traslladar a la capella del Seminari, recentment restaurada, o bé a l'església parroquial de Sant Francesc, si es tracta de cerimònies més multitudinàries.

De la celeritat en què es faci la quarta fase de restauració en dependrà poder instal·lar, d'acord amb les previsions inicials, el nou orgue «que ja s'està construint a Holanda», explica el vicari general de l'arquebisbat i mestre de capella de la catedral, Mn. Miquel Barbarà. Ara la caixa de l'orgue està buida mentre espera l'arribada del nou instrument el 2010, quan les obres de la quarta fase estiguin enllestides, per tal d'evitar la pols, un dels seus pitjors enemics.

El tancament de la catedral també permetrà fer una cata del subsòl del temple, la qual ha d'ajudar a esclarir els dubtes sobre si la plataforma de 40 per 25 metres de superfície, detectada a través de les prospeccions fetes l'any passat, pertany definitivament a l'antic Temple d'August.

El Capítol de la Catedral presenta «El cant de lloança»

J.B. / Tarragona

Editat pel Capítol de la Catedral de Tarragona i el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha sortit a la llum el llibre *El cant de lloança*. La presentació del volum es va fer el dimecres 26 de novembre passat, a la Casa de l'Arquebisbat, a càrrec del vicari general de l'arxidiòcesi, Mn. Miquel Barbarà; el degà del Capítol de la Catedral, Mn. Francesc Gallart, i Jordi Guàrdia, del Centre de Pastoral Litúrgica. En primer lloc, Mn. Gallart va fer una breu explicació sobre els orígens de la vida capítular dels canonges, com ha anat evolucionant al llarg dels temps, i va incidir en la litúrgia que desenvolupen a la catedral, una de les raons que han impulsat l'edició del llibre.

El cant de lloança forma part d'una trilogia que es completarà amb l'edició d'un llibre sobre música inèdita de la catedral i un altre sobre salms responsorials, a càrrec aquest darrer de Mn. Joaquim Fortuny. En el volum presentat s'hi pot trobar l'Hora Menor de Tèrcia per a tot l'any litúrgic. A més, inclou l'ofici de lectura i les laudes del Divendres i el Dissabte Sants, així com les vespres d'algunes solemnitats. Els textos es corresponen als oficials aprovats pels bisbes de les diòcesis de parla catalana i publicats a la Litúrgia de les Hores. La lletra dels himnes és de Josep M. Bellpuig, mentre que les adaptacions musicals i les antífones noves són de Mn. Miquel Barbarà, mestre de capella de la catedral de Tarragona.

Per la seva part, Jordi Guàrdia va qua-

lificar *El cant de lloança* com una eina de servei i ajuda a les celebracions litúrgiques, i a la pregària oficial de l'Església —Litúrgia de les Hores—, que pot ser de gran utilitat per a les esglésies locals de Catalunya, siguin quines siguin les seves possibilitats musicals. Així mateix Guàrdia va subratllar que «la producció del llibre ha estat una tasca senzilla» ja que ha consistit a treballar el text i a digitalitzar-ne les partitures.

Mn. Miquel Barbarà va posar èmfasi en el fet que el *leitmotiv* d'aquesta publicació és la responsabilitat de la catedral de Tarragona, com a metropolitana i primada, de «posar la música al servei de la lletra i de donar vida a les mil·lenàries melodies gregorianes en català».

GIRONA

El Servei d'Intervenció Educativa presenta la seva memòria

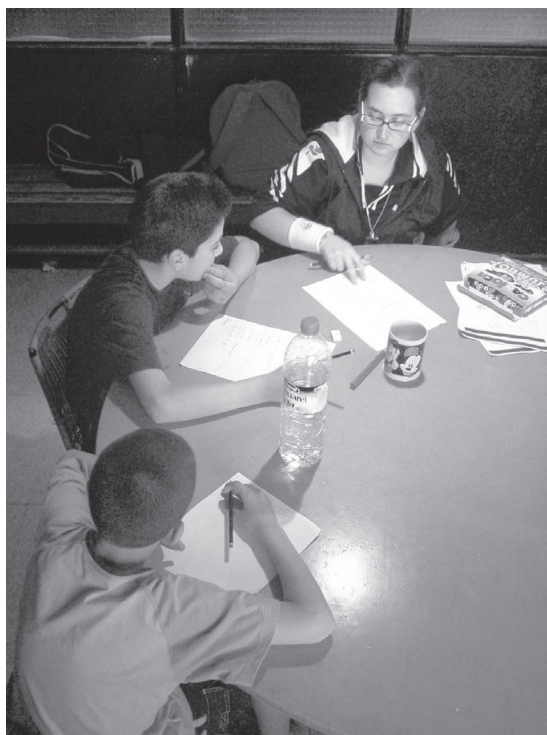
■ Un total de 440 alumnes van ser atesos per 176 voluntaris

Víctor Gay
Girona

Càritas diocesana de Girona ha presentat la memòria d'un dels serveis més consolidats i que atén especialment infants i joves immigrants. Es tracta del SIE (Servei d'Intervenció Educativa), que es va endegar el curs 1997-1998 per acompanyar els alumnes que viuen en un entorn familiar i social desfavorit. El Servei ofereix suport social i educatiu complementari a l'escola, treballa per al desenvolupament personal dels nois i noies des de l'àmbit escolar, personal, familiar i social i per a la seva integració social.

El Servei d'Intervenció Educativa es desenvolupa en 23 punts de la diòcesi de Girona: Roses, l'Escala, Castelló d'Empúries, Figueres, quatre punts de la ciutat de Girona, dos a Salt, Torroella de Montgrí, Ullà, Anglès, la Bisbal d'Empordà, Palafrugell, Palamós, Santa Cristina d'Aro, Platja d'Aro, Sant Feliu de Guíxols, Banyoles, Porqueres i Cornellà de Terri. La majoria dels 176 voluntaris (41,5%) tenen entre 35 i 65 anys. Els menors de 18 anys suposen el 22,8% del total; mentre que els que tenen entre 19 i 35 anys són el 21,1%, i els que en tenen més de 65 són el 14,6% dels voluntaris. Pel que fa al seu nivell de preparació, la meitat dels voluntaris tenen estudis superiors; un 42,5%, estudis secundaris, i un 7,5%, estudis primaris.

Durant el curs 2007-2008 es van atendre 440 alumnes: el 82%, de primària i el 18%, de secundària. Pel que fa als països d'origen, els de nacionalitat espanyola són el 40%; un 32% són marroquins; un

Es considera bàsic el treball individualitzat amb els alumnes.

9%, de Gàmbia; un 4% són indis i bolivians, i l'11% restant té altres orígens. Càritas assenyala que en molts casos els alumnes que tenen nacionalitats estrangeres han nascut a Catalunya (exactament el 51% dels alumnes atesos pel SIE). La majoria de països reconeixen com a propis ciutadans nascuts fora de les seves fronteres, però es tracta d'infants i joves que han viscut sempre aquí i que, en conseqüència, han estat escolaritzats amb normalitat, situació que no evita que un percentatge significatiu d'alumnes amb problemes d'aprenentatge importants siguin nascuts a Catalunya.

Els problemes educatius que presenten es corresponen en un 52% a les reconegudes com a Necessitats Educatives Especi-

als (NEE), tot i que només 147 sobre el total de 440 (un 16%) disposa d'Adaptacions Curriculars Individualitzades, segons disposa el sistema educatiu vigent al país.

Els alumnes del SIE de Càritas de Girona provenen en molts casos d'entorns familiars i socials desfavorits i presenten factors de risc importants que poden arribar a l'exclusió social. La majoria tenen un nivell de comprensió lectora, escriptura i matemàtiques molt baix. Més d'una tercera part es troben dos cursos per sota del nivell que els pertocaria.

Metodologia de treball i resultats

El SIE considera bàsic el treball individualitzat amb els alumnes (la ràtio és d'1 educador per cada 3 alumnes) i simultàniament una coordinació externa amb mestres i tutors que s'ha concretat en convenis de col·laboració amb 40 centres. Els voluntaris del SIE treballen també en contacte amb les famílies dels alumnes atesos

(s'hi ha contactat amb el 97%).

El treball amb els alumnes es concreta en tres àmbits: hàbits de treball, conducta i higiene; continguts i capacitats cognitives; i habilitats d'integració i socialització. De tot plegat es fa un seguiment amb avaluacions internes i externes que permeten extreure unes dades significatives: un 59% dels alumnes que assisteixen al Servei milloren acadèmicament. Els millors resultats es donen pel que fa a hàbits de treball i conducta, i els pitjors són els referents a les capacitats cognitives i continguts. Val a dir que les mancances en aquest àmbit són el primer criteri a l'hora de derivar alumnes al SIE.

El alumnes del Servei tenen molt poca autonomia a l'hora de treballar, és a dir, tenen dificultats per dur el material necessari per fer les seves tasques escolars, de portar al dia l'agenda, de saber les tasques que han de fer... Es tracta d'aspectes bàsics i indispensables per al dia a dia. El SIE educa en aquests hàbits i els resultats més significatius es veuen en el transcurs del curs escolar.

El SIE i Càritas no pretenen fer cap triomfalisme de tot plegat, però valoren i agraeixen l'esforç de tots els que fan possible el Servei: voluntaris, famílies, alumnes, comunitats educatives i el suport de tots els creients que amb la seva generositat permeten atendre l'estructura bàsica i indispensable del Servei d'Intervenció Educativa.

El rector de Sant Cugat de Salt presenta la festa musulmana del xai

V.G. / Salt

El Teatre Municipal de Salt va acollir el darrer dissabte de novembre un acte de presentació i explicació de la festa del xai, la gran festa dels musulmans que es commemora el desè dia del pelegrinatge a la Meca, un dels cinc pilars de l'islam. Fins aquí res que no sigui més o menys conegut pels interessats en la història de les religions. La novetat és que qui va presentar l'acte va ser Mn. Enric Roura, rector d'ençà dels darrers cinc anys de Sant Cugat, una parròquia que documentalment és més que mil·lenària. El van acompanyar Raschid l'Menda, de l'Associació Cultural Al-Hilal, i Ismael l'Aziri, president de l'Associació Cultural IQRA de Sant Julià de Vilatorrada i

vicepresident de la mesquita Al-Fath de Manresa. Aquest acte de veritable diàleg interreligiós va ser possible per la bona entesa entre les entitats islàmiques locals, el Centre Unesco de Catalunya, organitzador de l'acte, l'Ajuntament saltenc i la voluntat d'entesa i col·laboració oferta des de les parròquies de Salt (l'altra és la de Sant Jaume, on també el nombre de residents d'altres confessions és important).

Salt és un municipi que confon el seu urbanisme amb el de la ciutat de Girona (seria un cas semblant al de Barcelona i l'Hospitalet), una quarta part dels seus 30.000 habitants prové de la immigració i més de la meitat són de confessió islàmica, bàsicament procedents del Magrib i de l'Àfrica subsahariana.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

Indústries farmacèutiques

«Hauríem de crear un impost global per finançar medicaments per als països pobres»

■ Toni Comín, diputat al Parlament de Catalunya i professor d'Esade

Carme Canadell

Antena Barcelona d'AEFJN

A l'entorn de les indústries farmacèutiques s'acumulen contínuament notícies negatives. Es denuncien, sobretot, els alts preus dels medicaments, inaccessibles per als països pobres; les pràctiques fraudulentoses, com la comercialització de productes innecessaris o, fins i tot, nocius per a la salut de milers de persones, i la manca d'investigació de malalties pròpies del Tercer Món. Les farmacèutiques són empreses privades amb molts recursos i poder econòmic. Per introduir medicaments al mercat, cobren molt per sobre del preu de mercat, en virtut de les patents, com a garantia per poder finançar la recerca de nous fàrmacs. La conseqüència són els preus elevats, inaccessibles per al 80% de la població mundial. En aquest context ens preguntem: «Podem permetre que la salut de milions de persones depengui de medicaments que existeixen però que no poden pagar? O de medicaments que podrien existir però que no existeixen perquè no interessen des del punt de vista comercial?» En parlem amb Toni Comín, diputat al Parlament de Catalunya del grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, professor de Ciències Socials a Esade i llicenciat en Filosofia i Ciències Polítiques. Ell coneix el tema de prop, entre altres motius per les pressions que els governs i els parlaments democràtics reben d'aquestes companyies privades.

—Per què la fabricació de fàrmacs no pot estar en mans del sector públic?

—L'Estat no té prou capacitat financera per muntar una indústria farmacèutica pública. De fet, hi ha una «divisió del treball» entre el sector públic i el sector privat. El primer s'encarrega de la recerca bàsica: aquella que no

«Les companyies privades són parasitàries de la ciència finançada amb diners públics»

té una traducció immediata en productes concrets que es puguin comercialitzar al mercat i que, per tant, no és rendible des del punt de vista empresarial. El sector privat s'encarrega de la recerca aplicada: la que converteix els descobriments de les universitats i dels centres de recerca pú-

blics en productes, fa els assajos previs, els comercialitza. Probablement, si el sector públic fes la recerca aplicada, ho faria pitjor que el sector privat. La solució no passa per fer una recerca aplicada pública, sinó per posar la recerca aplicada privada a disposició de tothom.

Per tant, el sector públic (universitats i altres institucions) és necessari, perquè porta a terme la recerca bàsica que té com a objectiu el progrés científic, la descoberta de noves molècules, i aquesta recerca la paguem tots els ciutadans amb els nostres impostos. El que fa el sector privat és la recerca aplicada, transformant aquestes molècules en nous medicaments per al mercat. Però el sector privat viu de la recerca bàsica ja que sense noves molècules no hi hauria nous productes. Les companyies privades són, en aquest sentit, parasitàries de la ciència finançada amb diners públics.

—Quin paper tenen les patents en tot això?

—Figura que és la garantia per tal que existeixi la recerca aplicada. Les patents permeten que les companyies farmacèutiques tinguin el monopoli dels seus productes. Les patents són una manera d'impedir la lliure competència. Gràcies a aquest monopoli, les companyies posen el preu que volen al seus productes. I amb això se suposa que amortitzen les inversions en recerca aplicada, que normalment són molt cares. Però, en realitat, la regulació actual del sistema de patents és tremendament hipòcrita: figura que les patents serveixen per rescabalar les multinacionals dels costos ingents que suposen les seves inversions en recerca; però a l'hora de la veritat, quan et mires els números amb detall, resulta que la majoria de la despesa de les multinacionals farmacèutiques no es destina a recerca, sinó a publicitat i a màrqueting. A

més, la indústria farmacèutica té uns beneficis que tripliquen la mitjana de la resta de sectors industrials, a escala mundial. O sigui que les companyies farmacèutiques tenen unes patents que els permeten uns ingressos descomunals però que a l'hora de la veritat no els dediquen

a recerca, sinó a publicitat i a repartir dividendes. És un escàndol que clama contra el sentit més elemental de la justícia!

—Sembla que aquesta injustícia del sistema de producció de medicaments s'estén a qüestions molt diverses.

—En efecte. La indústria farmacèutica és un negoci privat, la qual cosa vol dir que busca el benefici per als seus accio-

neros. Per tant, fa recerca aplicada per tal de treure productes al mercat, vendre'ls i guanyar diners. De manera inevitable, doncs, aquesta recerca estarà determinada pels mercats i la seva demanda. Quan hi ha una demanda solvent, es produeix un fàrmac. Si no hi ha una demanda solvent, no es produeix. No cal ser Einstein per comprendre que aquest sistema contradiu de manera flagrant el concepte del dret a la salut. El dret a la salut no diu que un tingui accés a un medicament si se'l pot pagar, diu que un ha de tenir accés a un medicament quan el necessita per garantir la seva salut. I punt. Per tant, l'actual sistema de patents és incompatible amb el dret a la salut, que està a la Declaració Universal dels Drets Humans.

La recerca privada cobreix «necessitats» innecessàries; fa recerca sobre tots aquells productes que poden interessar els ciutadans (solvents) dels països rics: fàrmacs contra l'envelliment de la pell, contra l'obesitat, per garantir la potència sexual, etc. Coses de les quals, en principi, no en depèn la vida. I en canvi no fa

recerca sobre les malalties de les quals depèn la vida de milions de persones (insolvents) als països pobres: no estudia com posar fi a la malària, al mal de chagas, tan habitual a Bolívia, o a la resta de malalties de les poblacions pobres. Si la indústria farmacèutica fa recerca sobre la sida és perquè també afecta els països rics.

—És lògic que el sector privat tingui aquesta regulació tan favorable?

—Stiglitz, un gran economista, adverteix que les companyies privades, que a priori són la condició per a la recerca aplicada, poden acabar sent les enemigues d'aquesta mateixa recerca, ja que no la porten a terme si no se'ls garanteix que recuperaran els diners invertits per mitjà de les patents. Les patents, de fet, són una barrera a la difusió del coneixement: fan que un coneixement científic que podria estar a disposició de tothom només estigui a disposició de qui l'ha descobert. I posar barreres al coneixement científic, diu Stiglitz, al llarg de la història de la ciència mai no ha anat a favor del progrés científic, sinó més aviat al contrari. Perquè el coneixement científic només progressa quan es difon: com més accessible és el coneixement científic, més progressa la ciència. Per tant, ve a dir Stiglitz, és molt discutible que les patents afavoreixin el progrés científic, en contra del que afirma la doctrina oficial.

—Com controla el tema l'OMS (Organització Mundial de la Salut)?

—En principi, fa un informe anual. Per aquest informe sabem que el sector farmacèutic als Estats Units va ser, entre 1995 i 2002, el més rendible de tota l'economia nord-americana (si ens referim a les indústries legals). Més que no pas el sector d'armaments, la banca, la immobiliària, els cotxes... A partir de 2003, encara que deixa de ser el més rendible, sabem, gràcies a un estudi de la revista

«Fills estimats! Avui també us convido, en aquest temps de gràcia, a pregar perquè el petit Jesús neixi al vostre cor. Ell, que és la mateixa pau, doni la pau a tothom a través vostre. Per això, fills, pregueu incessantment per aquest món turbulent sense esperança, perquè vosaltres us convertiu en testimonis de pau per a tothom. Que l'esperança flueixi en els vostres cors com un riu de gràcia. Gràcies per haver respost a la meua crida!

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de novembre del 2008

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

www.medjugorje.es www.mensajerosdelareinadelpaz.org

www.virgendemedjugorje.org

Fortune, que si les 500 primeres indústries del món van tenir el 2005 una rendibilitat mitjana del 5% dels beneficis, la farmacèutica va arribar al 14% de rendibilitat. Us sembla normal que es guanyin més diners venent medicaments dels quals depèn la vida de la gent que no pas venent cotxes o pisos? És el món a l'inrevés! Els drets elementals, com el dret a la salut, no haurien de ser una font privilegiada de negoci.

L'OMS hi té un paper poc rellevant, per desgràcia seva. Ja voldrien els funcionaris de l'OMS poder regular el sistema mundial de patents farmacèutiques. Però els Estats no donen a l'OMS aquest poder, per ara. Avui, els Estats han decidit que el sistema mundial de patents estigui regulat per l'Organització Mundial del Comerç. Com a mínim, sembla curiós que les patents farmacèutiques estiguin en mans de l'OMC i no en mans de l'OMS, no us sembla?

Una solució a la paradoxa

—Llavors, què podem fer? Si hi ha patents, els pobres no poden accedir als medicaments que necessiten, però si les traiem, tampoc.

—En efecte, en el tema de les patents estem atrapats en una certa paradoxa: amb patents, els països pobres no tenen accés als medicaments perquè tenen preus inaccessibles; sense patents, tampoc hi tenen accés senzillament perquè cap companyia privada no estaria interessada a fabricar i comercialitzar els medicaments que necessiten aquests països. Per tant, la solució no pot ser suprimir les patents ja que això serviria de ben poc als països pobres.

És important proposar alternatives que garanteixin el dret a la salut de tothom, rics i pobres, independentment de la seva capacitat per comprar productes cars al mercat. Alternatives que tinguin com a objectiu l'accés de tots els ciutadans del món als medicaments dels quals en depèn o en pot dependre la vida. Perquè només així complirem amb el dret a la salut com un dret universal; només així farem honor als drets humans. Però és important que aquestes alternatives siguin factibles, aplicables. No n'hi ha prou amb la bona voluntat, ni amb la denúncia ètica per arreglar el problema. Calen solucions pràctiques i viables, tant financerament com políticament.

Una alternativa viable seria crear un fons mundial de «rescat» de patents que

s'encarregaria de comprar la patent d'un medicament a la companyia que l'hagués inventat, traient-li així el monopoli de la producció. Així, un cop rescatada la patent en qüestió per part del Fons, qualsevol indústria tindria la llibertat de produir aquell medicament. En la producció de fàrmacs, el que és car és la recerca. Per tant, un cop rescatada la patent, el preu dels fàrmacs cauria en picat. De fet, un Fons Mundial de Rescat de Patents serviria per tal que actuessin els mecanismes de la competència en uns mercats que ara funcionen com un monopoli. Així, els preus es desplomarien i arribarien al mercat els mateixos medicaments que ara tenen preus inaccessibles per als països pobres, però a un preu molt més baix: els anomenats genèrics.

—Les companyies no serien fàcils de convèncer...

—De fet, un mecanisme així és neutre de cara a les empreses. L'únic que faria el Fons seria orientar el mercat en una direcció determinada, però no suprimiria la lògica del mercat ni alteraria excessiva-

ment el funcionament de les companyies privades. Simplement posaria el mercat al servei del dret a la salut dels països pobres. Aquest Fons Mundial podria rescatar les patents dels medicaments que ja existeixen. Però sobretot el que hauria de fer seria establir un sistema de premis: hauria de premiar la recerca d'aquells fàrmacs que volem que s'investiguin. Hauria de dir, per exemple: «El Fons

reserva tants milions de dòlars per a aquella companyia que trobi la vacuna del mal de *chagas*.» Aquesta quantitat hauria de ser suficient per tal que les farmacèutiques amortitzessin la recerca necessària per trobar aquesta vacuna. D'al-

guna manera, aquest Fons vindria a fer el paper de demanda solvent dels productes necessaris per als països pobres, que no tenen una demanda solvent perquè, tot i que els necessiten, no els poden pagar. D'aquesta manera, no suprimiríem la lògica del mercat. El que fariem és que el sector públic (un sector públic mundial, en aquest cas) posés incentius per tal de conduir el mercat en la direcció necessà-

ria per poder curar més gent.

—D'on sortirien els diners d'aquest fons?

—Probablement, haurien de sortir d'un sistema d'impostos mundial. Sembla molt utòpic, oi? Certament, s'ha de tenir una consciència global de la justícia per estar-hi d'acord! D'entrada, pot tenir poc consens, però hem de saber explicar que en depèn la vida de milions de persones. I les xifres necessàries per finançar-lo en realitat són petites, en proporció a la riquesa mundial. Destinant a aquest fons uns 10.000 milions de dòlars anuals, tindríem ja una quantitat gens menyspreable per tirar endavant aquest fons. I aquesta xifra suposa només l'equivalent al 0,02% del PIB mundial. La humanitat no és capaç de destinar el 0,02% de la seva riquesa per tal de garantir el dret a la salut de tots els seus membres? Diguem-ho clar: aquest Fons, si es nodrís a través d'impostos, seria l'embrió d'un sistema fiscal mundial. I quina millor manera de començar un sistema fiscal mundial (una hisenda mundial) que a través d'un Fons que no té cap altre objectiu que salvar vides?

—Com es concretaria la idea?

—S'hauria de fer una coalició internacional a favor d'aquesta idea o d'una de similar. Lula, Chirac, Lagos, Kofi Annan, Schröder, Zapatero... van difondre la Iniciativa Mundial contra la Fam i la Pobresa el 2004, i jo m'hi vaig inspirar. Ells proposen un Fons contra la Fam i la Pobresa i també parlen de finançar-lo amb impostos. Els informes que s'han fet en el marc d'aquesta iniciativa, encarregats a prestigiosos experts en hisenda i en sistema fiscal, indiquen fins a 25 possibles impostos mundials aplicats a diferents sectors: sobre el tràfic d'armes, sobre les transaccions financeres, sobre les emissions de CO2... Aquest hauria de ser el camí. Implantar aquests impostos és sobretot una qüestió de voluntat política. I la societat civil és la que hauria de plantar cara al sistema actual i pressionar a favor de les alternatives viables. S'hauria de fer una coalició formada per les ONG i la societat civil, els governs del Sud i els governs progressistes del Sud, l'OMS, els experts... a favor d'aquesta estratègia.

«El sistema mundial de patents està regulat per l'Organització Mundial del Comerç»

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775 c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail publicitat@catcrist.com

La veu del metge

Malalties òrfenes (4)

Dr. Ferran L. Tognetta*

Malalties neuromusculars

*Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears (22324fta@comb.es)

Els músculs són els motors del cos humà: el cor és el múscul que bombeja la sang i la musculatura esquelètica ens permet mantenir l'aspecte, desplaçar-nos i agafar objectes. Els músculs produeixen el seu moviment a partir de l'energia de la combustió de les molècules dels aliments (sucre i greixos) en les «calderes» intracel·lulars anomenades mitocòndries. Perquè la glucosa i els greixos hi arribin cal que penetrin des de la sang i es transformin en molècules adequades per a la seva combustió. Si aquesta transformació molecular no està ben regulada, sorgeixen malalties que es caracteritzen perquè els músculs no poden oferir tota la seva potència o durant tot el temps de l'esforç.

És semblant a un motor de cotxe, on la benzina i l'aire no estan ben ajustats al cilindre del motor: encara que hi hagi benzina i aire, el motor «no tira». De vegades no és que «no tiri», sinó que la cèl·lula acumula residus metabòlics que no pot eliminar. Així, els símptomes poden correspondre a falta d'energia real o acumulació de metabolits que no es fan servir i que deformen la cèl·lula produint una feblesa crònica.

Tipus de malalties metabòliques musculars

Les malalties metabòliques dels músculs es van reconèixer per primera vegada a la segona meitat del segle XX. Hi ha deu tipus de malalties, segons quin sigui el tipus de defecte en la cadena metabòlica.

Poden ser degudes a un error en els gens, tot i que n'hi ha que es manifesten en l'edat adulta. Les que comencen en la infància tendeixen a ser les més severes i algunes formes són mortals. Les que s'ini-

Les persones afectades tenen dificultat per fer alguna mena d'exercicis.

cien en la joventut o en l'edat adulta tendeixen a ser menys severes, i els canvis en la dieta i en l'estil de vida poden ajudar la major part de les persones amb les formes més lleus a adaptar-se.

No són contagioses i no són ocasionades per certs tipus d'exercicis o per la seva manca. Això no obstant, l'exercici o el dejuni (no menjar regularment) poden provocar episodis de feblesa muscular en una persona que té la malaltia.

Símptomes més importants

El símptoma principal de les miopaties metabòliques és la dificultat per fer alguns

tipus d'exercicis, una situació coneguda com a «intolerància a l'exercici», en què una persona afectada es cansa molt fàcilment. El grau d'intolerància a l'exercici varia entre els diferents desordres i d'una persona a una altra, encara que tinguin el mateix desordre. Algunes persones poden tenir problemes, per exemple, només per saltar; altres, en caminar o pentinar-se. Cada persona afectada ha d'aprendre a conèixer les seves limitacions pel que fa a les activitats que pugui fer.

Poden cansar-se molt al principi d'un exercici, però sentir energia després de deu o de quinze minuts de descans. Altres poden sentir fatiga només després d'un

exercici prolongat. També poden sentir rampes musculars doloroses i dolor causat per l'exercici. El dolor induït per lesió el causa una degradació aguda del múscul anomenada rabdomiòlisi. Els episodis de rabdomiòlisi tenen lloc generalment quan una persona amb una miopatia metabòlica «se sobrepassa» (moltes vegades sense voler-ho). És dolorosa i pot ocasionar dany renal.

En alguns tipus de malaltia, predomina la feblesa muscular progressiva en lloc d'una intolerància a l'exercici i cal aleshores una cadira de rodes per traslladar-se o ajuda respiratòria.

Tractaments

Per a moltes persones afectades, l'únic tractament que necessiten és entendre quines activitats i situacions tendeixen a provocar atacs de rabdomiòlisi. Un percentatge menor d'adults amb desordres metabòlics pot sentir rampes musculars doloroses que no hi ha res d'obvi que les ocasioni; els analgèsics i les tècniques de relaxació podrien ser efectius sota aquestes circumstàncies.

Algunes es beneficien de canvis en la dieta. Hi ha algunes proves que indiquen que les persones amb problemes de processament de carbohidrats poden millorar amb una dieta alta en proteïnes, mentre que a les persones amb dificultats per processar greixos pot anar-los bé una dieta alta en carbohidrats i baixa en greixos.

La medicina intenta mitigar o evitar les complicacions de les persones afectades per aquests processos tot i que, ara com ara, la reparació genètica de les cadenes metabòliques no és possible. Són alteracions pròpies de la seva sofisticació.

Coses de la vida

«Ave, Maria»

Cecília Aranés Mallol

Hola, amics! Fa 150 anys, una nena humil i malalta va tenir un privilegi: va ser la persona que va sentir per primera vegada una frase dels llavis d'una bonica Senyora que se li va aparèixer a la gruta de Massabielle, a Lourdes. La frase en qüestió era: «Jo sóc la Immaculada Concepció.» D'aleshores ençà la vida d'aquesta nena, Bernadeta, va canviar. Què significaven aquelles paraules? Era l'afirmació feta per Maria que ella havia estat concebuda sense pecat original, pura, santa, sense màcula, transparent com el vidre, ja que així volia Déu que fos la seva Mare. A partir d'aquell moment, sans i malalts, rics i pobres, creients o no, provinents d'arreu del món, desfilen per aquest indret per beure aigua de la font miraculosa que mai no deixa de brollar. Des de Papes fins a la persona més humil s'han acostat i s'acosten a la basílica de Lourdes cercant tant consol físic com espiritual i cantant amb tot el cor: «Ave, Maria.»

Sor Lucía Caram rep el Memorial Joan XXIII per a la Pau

Redacció / Sant Cugat del Vallès

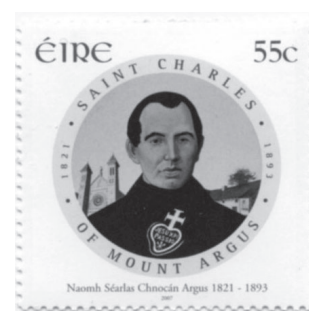
Carmela Fortuna, tinent d'alcalde de Serveis per a la Ciutadania de l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, va anunciar recentment la concessió del Memorial Joan XXIII per a la Pau a sor Lucía Caram. Monja contemplativa, escriptora i promotora del diàleg interreligiós i la convivència, especialment amb el món de l'islam, és la fundadora de Sos Tucumán, una entitat que promou l'ajuda i la solidaritat amb diferents pobles d'Amèrica Llatina. Des d'aquesta fundació s'han enviat, en els darrers cinc anys, més de dos milions i mig de llibres a quinze països llatinoamericans, a més d'ajuda humanitària.

Des dels mitjans de comunicació, i fonamentalment des de les trobades i pregàries que promou des del monestir de Manresa, sor Lucía és una treballadora incansable de la pau. El Memorial Joan XXIII s'atorga des de fa 41 anys i es concedeix a persones i/o entitats que s'hagin distingit per la seva acció a favor de la pau en diferents àmbits. Han estat mereixedors d'aquest guardó en edicions anteriors personalitats com Adolfo Pérez Esquivel, Pilar Malla, el Concili dels Joves de Taizé, el jesuïta José María Llanos, el bisbe Pere Casaldàliga o Joan Gomis.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Carles de Sant Andreu

Irlanda va dedicar el 2007 aquest segell a sant Carles de Sant Andreu amb motiu de la seva canonització. Hi podem veure un retrat del sant, l'emblema dels Passionistes i, al fons, el seu convent. El preu facial és de 55 cèntims. Joan Houben (Carles de Sant Andreu) va néixer

a Munstergeleene (Holanda) l'11 de desembre de 1829. «Només coneixia dos camins: el de l'Església i el de l'escola», deien d'ell. Entra en contacte amb els Passionistes, i el 1845 entra al noviciat d'Ere (Bèlgica) amb el nom de Carles de Sant Andreu. El 1850 va ser ordenat prevere i dos anys més tard va ser enviat a la Gran Bretanya. El 1857 el van traslladar a Irlanda, on els passionistes havien arribat recentment. Va impulsar la construcció d'un convent i d'una església. Atrets per la seva fama de santedat, cada dia més de 300 persones acudien a ell. Sant Carles de Sant Andreu va morir el 5 de gener de 1893. Joan Pau II el va declarar beat el 1988 i Benet XVI el va canonitzar el 3 de juny de 2007.

cultura

«La nostra mà està oberta per ajudar Terra Santa»

■ Jacinto Maristany, lloctinent de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem a Espanya Oriental

Miquel Àngel Codina

«La vocació dels membres de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem, com la de tot cristià fidel a la seva fe, és la santedat, santedat amb una meravellosa connotació especial: tenir cura de la Terra del Señor», explica Jacinto Maristany, comte de Lavern i lloctinent de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem a Espanya Oriental. Parlem amb ell sobre el passat, present i futur d'aquest orde de cavalleria.

—Quins són els orígens de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem?

—Hi ha dues dates claus en la història de l'orde. D'una banda, el 15 de juliol de 1099, quan els croats van alliberar Terra Santa de la dominació turca arran de la crida duta a terme pel papa Urbà II a la cristiandat. De l'altra, el 24 de gener de 1868, quan el papa Pius IX va encomanar a l'orde la missió de protegir i propagar, no amb l'espasa, sinó amb el cor i la paraula, la religió catòlica als Llocs Sants. L'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem esdevé la principal, i gairebé única, font d'ingressos que permet l'extraordinària tasca que realitza el Patriarcat Llatí de Jerusalem a Terra Santa.

—Quina és l'estructura jeràrquica de l'orde?

—Al capdavant de l'orde hi ha el Sant Pare, que delega les seves funcions en un cardenal gran mestre, que actualment és el cardenal John Patrick Foley. El gran prior de l'orde és el patriarca llatí de Jerusalem. El cardenal gran mestre convoca i presideix el Gran Magisteri, amb seu a Roma, que l'ajuda en el govern i la gestió de l'orde. Aquest Gran Magisteri està compost per dotze membres: un governador general, un lloctinent general, un canceller, etc. El món està dividit en més de cinquanta lloctinències amb una estructura semblant a la del Gran Magisteri. A l'Estat espanyol, per exemple, n'hi ha dues: Espanya Oriental i Espanya Occidental. Cada quatre o cinc anys, tots els lloctinents ens reunim a Roma i els europeus, cada any. En aquestes reunions s'analitza la tasca espiritual, humanitària i d'ajuda material a Terra Santa, i es detallen amb total transparència les aportacions econòmiques de les diferents lloctinències, amb una minuciosa explicació de com i on van destinades aquestes quantitats. Com a lloctinent a Espanya Oriental —zona que inclou Catalunya, València, Illes Balears, Aragó i Navarra— he de viatjar molt. Si alguna persona vol entrar a l'orde, m'agrada conèixer-la personalment.

—Arreu del món, l'orde té 24.000 membres. Qui pot formar-ne part?

Jacinto Maristany.

—Abans, a Espanya, un requisit indispensable per a aquelles persones que volien ser membres de l'orde (cavallers i dames) era que havien de demostrar que posseïen noblesa de sang. Això tenia com a desavantatge que el nombre de persones que hi podien ingressar era molt limitat. Avui dia, es busca principalment gent que tingui una profunda vida espiritual i que conreï virtuts com ara la humilitat, l'esperança, la caritat, l'amor... Aquesta és una condició *sine qua non*. Més que «noblesa de sang» es valora la «noblesa d'esperit». Com deia el bisbe auxiliar de Jerusalem, Mons. Kamal-Hanna Bathish, «no són els nobles els qui fan el Sant Sepulcre, sinó

que és el Sant Sepulcre el que atorga la noblesa». També es valora que els futurs membres puguin ajudar econòmicament Terra Santa i que tinguin una rellevant posició social que els permeti d'obrir portes per aconseguir donatius. Totes aquestes persones fan un curset abans d'entrar a l'orde. En un futur es preveu organitzar un any de formació (històrica, espiritual...) abans de formar-ne part.

—Quines són les responsabilitats que tenen els seus membres?

—Essencialment, són quatre. Primer, enfortir la pràctica de la vida cristiana, amb fidelitat absoluta al Sant Pare i segons els ensenyaments de l'Església. Segon, mantenir i ajudar les obres i les institucions de culte, caritatives, culturals i socials de l'Església catòlica als Llocs Sants, particularment les del Patriarcat Llatí de Jerusalem, amb el qual l'orde manté lligams molt forts. Tercer, vetllar per l'assoliment i la propagació de la fe en aquelles terres. I, finalment, mantenir els drets de l'Església catòlica a Terra Santa. L'orde exigeix als seus integrants no un interès superficial o ocasional, sinó un compromís permanent.

—Quines són les activitats que l'orde desenvolupa a Terra Santa?

—La nostra mà està oberta per ajudar Terra Santa. L'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem manté les necessi-

tats econòmiques del Patriarcat Llatí de Jerusalem, sufragant al voltant del 98% de les seves despeses. El seu àmbit d'actuació inclou escoles bressol, orfenats, centres d'acollida, residències per a gent gran, dispensaris, parròquies, seminaris..., així com la construcció d'habitatges i la recerca de feina per als seus habitants. Cal destacar les escoles, ja que hi assisteixen alumnes tant de religió cristiana com islàmica, la qual cosa afavoreix la futura convivència. El que és realment positiu és que els infants aprenen plegats les diferents matèries del pla escolar vigent i col·laboren mútuament a solucionar les dificultats amb què es troben, comparteixen jocs i, sobretot, forgen una amistat que pot fer que el demà sigui més prometedor. Aquests col·legis estan subvencionats per les aportacions de l'orde, consistents en beques per als infants i quantitats destinades al pagament del professorat, manteniment de les edificacions i la compra del material adient. Les escoles són responsabilitat de les lloctinències. A la d'Espanya Oriental correspon un col·legi situat a Anjara, ciutat al nord de Jordània.

—A part de la vessant econòmica, l'orde també fa altres tipus de tasques.

—Sí. Un altre objectiu primordial és intentar conscienciar els catòlics dels països on l'orde és present que als Llocs Sants hi ha uns cristians sovint oblidats pels seus germans de la resta del món. Molts catòlics s'esgarriften de l'horror en què està immersa Terra Santa, però no veuen que els qui pateixen la pitjor part són aquells que, sense cap mena de culpa, són víctimes de l'odi irracional que hi impera. Vull subratllar que els franciscans, pels quals sento una gran admiració, a través de la Custòdia de Jerusalem, fan una tasca similar a la del Patriarcat Llatí de Jerusalem, tasca a la qual cal afegir les excavacions arqueològiques que han permès salvar la majoria dels llocs més emblemàtics de Terra Santa.

PER A MÉS INFORMACIÓ sobre l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem: c/ Rivadeneyra, 3 08002 Barcelona tel. 933 180 543 a/e: oessjoriental@telefonica.net

L'Escolania de Montserrat, a YouTube

Redacció / Barcelona

L'Escolania de Montserrat ha estrenat canal oficial a YouTube, la comunitat de vídeos *on line* més popular del món. A la pàgina web (www.youtube.com/escolaniamontserrat), en pocs dies, ja s'hi han subscrit persones de països molt diversos que volen rebre les novetats del conjunt coral montserratí: el Brasil, el Japó, Suècia, el Canadà, Bòsnia, Anglaterra, Itàlia, Holanda o França en són alguns exemples. L'objectiu d'aquest canal oficial és donar a conèixer els cants de l'Escolania i comunicar un missatge de pau a tothom que hi entra. A partir d'un primer vídeo en

anglès, que explica què és l'Escolania, se succeeixen gravacions musicals pròpies. Està previst que, periòdicament, es pengi material musical d'aquest conjunt de veus blanques a la xarxa d'aquest canal de difusió audiovisual per internet.

Cal dir que, segons fonts de YouTube, l'Escolania és un dels cors pioners a tenir un canal—reservat a institucions—d'aquestes característiques. A partir de la presència a la xarxa, l'Escolania rep comentaris que els visitants pengen a la pròpia pàgina. D'aquesta manera, i gràcies al canal de YouTube, milions d'usuaris poden descobrir, visualitzar i compartir el missatge de pau que ofereix l'Escolania de Montserrat.

Propers concerts

Les properes actuacions de l'Escolania són els concerts de Nadal, dirigits per Bernat Vivancos i acompanyats a l'orgue per Eduard Vila, que tindran lloc el proper 12 de desembre, a les 21.00 h, a la basílica de Santa Maria de Mataró, i el 19 de desembre, a les 21.00 h, a la catedral de Tarragona. Els programes dels concerts es poden trobar a www.escolania.cat.

El 16 de desembre, una representació del cor montserratí intervindrà en el concert que se celebrarà a Estrasburg, a la seu del Parlament Europeu, per cloure la presidència francesa.

Un interessant instrument de pregària

■ Es publica el llibre «Pregàries de tu a tu», del periodista Ignasi Miranda

Miquel Àngel Codina
Barcelona

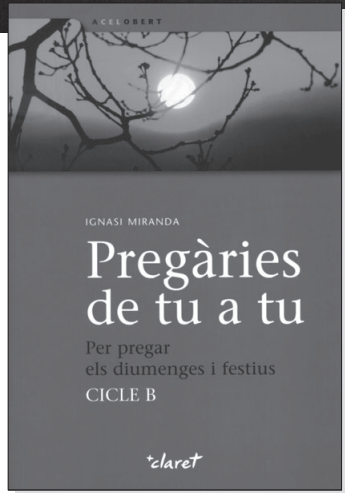
El dijous 27 de novembre va tenir lloc a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret de Barcelona la presentació del llibre *Pregàries de tu a tu*, del periodista Ignasi Miranda, cap de redacció de Ràdio Estel i director dels espais *El primer cafè* i *Finestra oberta*. A més de l'autor, també hi van ser presents a la taula presidencial Mn. Manuel Valls, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià i director del programa *La Missa*, de La 2; Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona; Pelegrí Bernial, director de corals, i el P. Ignasi Ricart, claretià, que va exercir com a presentador de l'acte.

Tot coincidint amb l'inici del temps d'Advent, l'Editorial Claret acaba de publicar, dins de la col·lecció A Cel Obert, el llibre *Pregàries de tu a tu*. Es tracta d'un recull de textos breus per pregar de manera individual o en grup els diumenges i festius. Són fragments pensats, segons l'autor, per fer de la pregària un instrument més proper a la persona sigui quina sigui la seva situació de cada moment. La majoria d'aquestes pregàries han estat recitades en el moment de la comunió de *La Missa*, espai de Televisió Espanyola, emès en català, que coordina Miranda des de fa tres anys.

El textos per pregar estan ordenats d'acord amb els diumenges i festes importants del calendari litúrgic corresponent al cicle B. Una proposta per retrobar

La presentació va tenir lloc a la Llibreria Claret.

aquella esperança que només el diàleg «de tu a tu» amb el Senyor ens dona accés a la seva font més autèntica. Aquestes propostes inclouen peticions a Déu, acció de gràcies i reflexions des de l'interior de la persona que resa.

«Ignasi Miranda se'ns ha revelat com

un humil mestre de pregàries, unes pregàries senzilles que ens poden ser molt útils per adreçar-nos al bon Déu», va afirmar Mn. Manuel Valls. També va voler agrair la tasca excel·lent que el periodista du a terme al programa *La Missa*, «que va més enllà dels aspectes merament tècnics, atès que aprofundeix en el sentit de la litúrgia».

El rector de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià va fer una reflexió sobre el pas del temps amb motiu de l'inici d'un nou any litúrgic. «Els camins —va dir— per entrar en aquesta dimensió no mundana del temps són, sens dubte, les pregàries; les que avui presentem són tan nobles, com el cor del qual han sorgit.» Així mateix, Mn. Valls va tenir paraules d'elogi per a l'himne al Cor de Jesús *Des del cor*, compost per Miranda i que un quartet —un dels cantants va ser el mateix autor— va interpretar a l'acte.

Fidelitat a la fe de l'Església

Mn. Josep M. Turull va explicar que coneixia Miranda des de l'any 1995, quan «ell era un dels joves de la parròquia de l'Esperit Sant amb aficions periodístiques i musicals i jo, coordinador de joves de l'arxi-prestat de la Sagrada Família». «El llibre *Pregàries de tu a tu* és un interessant instrument de pregària. Les pregàries estan redactades amb senzillesa i amb un estil àgil, propi d'un periodista, i adreçades a tothom perquè les pugui fer seves», va comentar el rector del Seminari Conciliar de Barcelona.

«Aquestes pregàries —va manifestar Mn. Turull— han estat elaborades des d'una sincera i serena fidelitat a la fe de l'Església. Brollen de la lectura de la Paraula de Déu, faciliten la proximitat amb Jesucrist i revitalitzen la fe dels creients. Són fetes des de la intimitat amb Déu, sense caure en l'intimisme.» Finalment, va aconsellar als assistents a l'acte el següent: «Us convido a llegir el llibre i a fer-lo llegir.»

Per la seva banda, Pelegrí Bernial es va adreçar a Ignasi Miranda i li va confessar que «les pregàries del teu llibre són un reflex de tu mateix, del bo i millor de la teva personalitat». L'autor va donar a conèixer, en el seu breu parlament, el propòsit fonamental de la seva obra: «Ser una ajuda a la pregària en tots els àmbits, tant a nivell individual com en parella, en família o en petites comunitats.»

Vita Mundi, la solidaritat feta realitat

M.A.C. / Barcelona

L'església parroquial de Sant Ildelfons de Barcelona va acollir, el 28 de novembre, l'acte de presentació de la memòria anual de l'organització no governamental Vita Mundi. Segons els seus estatuts, la seva tasca consisteix a realitzar «accions i projectes socials i sanitaris en països pobres i marginats, concretament a l'Índia, Guatemala i Ghana».

Mn. Lluís Saumell, rector de Sant Ildelfons, va comentar que «qualsevol iniciativa fruit del voluntariat en favor del proïsme, com és el cas de Vita Mundi, és digna d'elogi». I va afegir: «Les paraules de Jesús: "Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25,40) donen sentit a la tasca de tots els qui formeu part d'aquesta entitat.»

El president de Vita Mundi, el Dr. Carlos Algara, metge cirurgià, va oferir dades sobre la memòria anual de l'associació. Va recordar que el 2007 els donatius havien assolit la xifra total de 78.657,20 euros i que enguany, fins al 30 de setembre, s'havien recollit 84.814,93 euros. «El 100% del que es recapta d'ajudes econòmiques va destinat íntegrament als diferents projectes de l'ONG», va subratllar.

Avui dia, a l'Índia hi ha en marxa

diversos projectes: apadrinaments, suplement proteic, ajuda per a l'alimentació de 200 famílies que viuen a les barraques de Bombai, intervencions als hospitals de Kanyakumari i de Port Blair, suport econòmic per a estudis d'infermeria, etc. A Guatemala hi ha actives tres iniciatives: els apadrinaments, l'ajuda a l'alimentació dels habitants de la zona de Boloncó i expedicions mèdiques a Boloncó i Patzún. Finalment, a Ghana, Vita Mundi treballa

en el sistema de microcrèdits concedits a dones perquè puguin muntar un petit negoci, les beques-apadrinament per a noies joves per tal que estudiïn un ofici i l'assistència dental a l'hospital d'Asikuma.

La Gna. Mileidi, de la congregació de les Germanes de la Caritat de Santa Anna, va explicar les diverses activitats que es fan al Centre de Promoció Femenina Ratz'um K'iche, situat a Boloncó. La ponent va revelar que en aquest centre les

noies, d'entre 10 i 23 anys, reben formació acadèmica, cultural, professional, religiosa i esportiva. «Les noies hi arriben desnodrides i amb paràsits, sense saber llegir ni escriure», va assenyalar la Gna. Mileidi. «Abans, el

seu futur era només casar-se i tenir fills; ara, moltes volen ser secretàries, mestres o infermeres», va assegurar. També va informar que el centre no rep cap ajuda governamental, només les que provenen d'ONG.

Tot seguit, va tenir lloc el testimoni d'una cooperant a l'Índia. «Treballava com a directora de recursos humans en una multinacional i vaig deixar-ho tot perquè volia anar-me'n a l'Índia amb una organització no governamental. Vaig triar Vita Mundi perquè vaig veure molt de cor i sentit comú en els seus projectes», va explicar Natalia Arizcuren. «El que vaig fer —va prosseguir— és viure i compartir amb persones que viuen amb els pobres. Vaig tornar transformada d'aquesta experiència.» Durant la seva estada, Arizcuren va visitar, entre altres llocs, l'hospital de Walawalkar a Dervan, la residència per a discapacitats a Kanyakumari i l'orfenat que acull 120 infants a Ankur.

El P. Francesc Gamissans, president d'honor de Vita Mundi, va cloure l'acte. «La gratitud implica un lligam de reciprocitat entre dues persones: la que dona i la que rep. En definitiva, l'agraïment ens humanitza», va dir. Qui vulgui col·laborar amb Vita Mundi: c/Bruc, 125 - 08037 Barcelona, tel. 932 181 660, a/e: vitamundi@gmail.com, web: www.vitamundi.org

El Dr. Carlos Algara explica la memòria anual de l'ONG.

El P. Xavier Melloni parla sobre el món angèlic

■ El jesuïta va pronunciar una conferència organitzada pel grup Amics dels Àngels

Mònica García
Barcelona

El grup Amics dels Àngels va reprendre fa poc les seves activitats sobre la temàtica dels àngels amb ponències, sortides, tallers, etc. Per exemple, el 13 d'octubre, Mn. Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, va impartir la conferència *Barcelona, ciutat dels àngels*. El 17 de novembre va ser el P. Xavier Melloni qui va dissertar sobre les distincions entre els éssers angèlics i els éssers humans. Aquest jesuïta és antropòleg, doctor en teologia i especialista en diàleg interreligiós.

Certament, el tema dels àngels torna a estar de moda amb una abundant literatura, iconografia, filmografia, etc. D'aquí que el P. Melloni alertés, des de bon principi, de les banalitats, confusions i fins i tot patologies que se'n poden derivar. També va reconèixer que els estudis sobre aquests éssers intangibles arriben a unes reflexions molt profundes, tan riques com complexes.

Quatre maneres de percepció

Per situar l'auditori, el ponent va explicar en primer lloc les quatre maneres de percebre l'ésser angèlic. Com a figura mítica, al·legòrica, missatgera de la divinitat; com a arquetipus de l'inconscient que expressa estats de l'ànima, segons Carl Gustav Jung; com a expressió infantil per omplir el buit de l'angoixa, del futur, de l'univers; i, finalment, com a ésser espiritual amb consistència real que

pobla l'espai entre nosaltres i que es manifesta a través de formes que els humans podem copsar.

Aquestes quatre figures tenen, però, algunes característiques comunes, va apuntar l'antropòleg. Posen de manifest l'home com a una mancança. L'ésser humà neix invàlid, creix amb discontinuïtats i viu una vellesa mutilada; està en procés constant. L'àngel, contràriament, va assenyalar Melloni, és permanència, plenitud que no coneix procés. També va remarcar la limitació en el temps i en l'espai de l'home enfront dels desplaçaments angèlics en dimensions no humanes. Vista la complexitat, el ponent va recordar que aquest tema ha de ser sempre objecte de discerniment.

«L'àngel és permanència, plenitud que no coneix procés»

En la segona part de la conferència, el jesuïta va basar-se en el llibre *La respuesta del ángel*, de Gitta Mallasz. Segons Melloni, aquesta obra destaca per damunt de la resta de la literatura

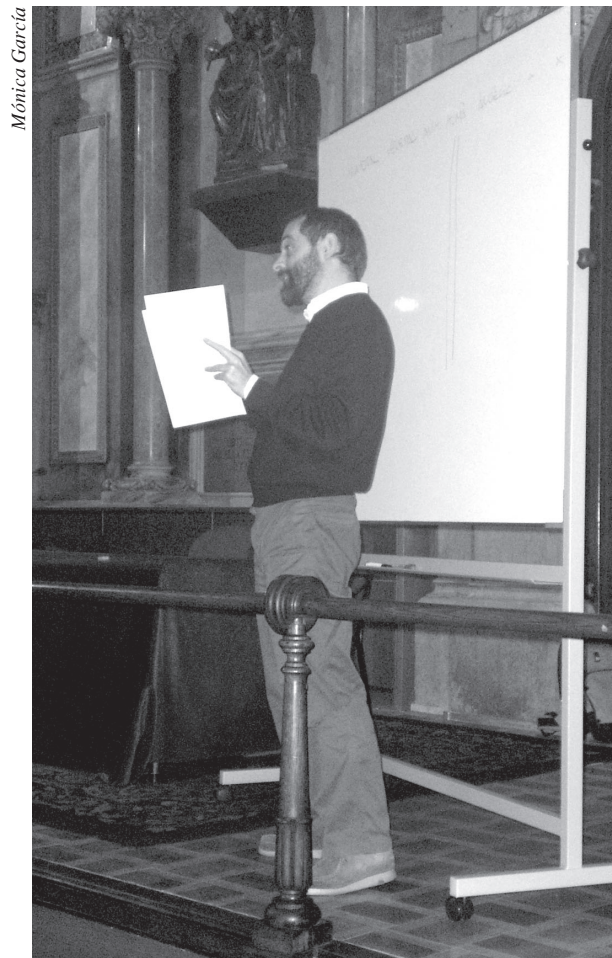
angèlica pel seu contingut, pel seu origen i per la seva precisió. El llibre narra l'experiència de quatre persones que van rebre manifestacions angèliques al final de la Segona Guerra Mundial a Hongria. Aquestes manifestacions, «amb una paraula que té energia perquè realitza el que diu, no com nosaltres», va llegir el sacerdot, van ser publicades per l'única supervivent de la guerra.

D'acord amb el llibre, l'ésser humà unifica els nivells mineral, vegetal i animal amb els angèlics, seràfics i diví. La vocació de l'home seria, doncs, unificar aquests nivells. «L'ésser humà —va manifestar el ponent— conté el nivell mine-

ral, vegetal i animal, però el que li dona caràcter humà és que a tot això li dona consciència, li dona paraula, tot i ser parcial, dubtosa, balbotejant». Aquests tres estats precedeixen l'home, mentre que l'angèlic, seràfic i diví ens succeïxen. Aquest esquema no és individual, sinó col·lectiu. «Tota la humanitat segueix aquest esquema com un únic ésser; per tant, cal saber en quin moment es troba la nostra generació per saber quins mecanismes s'han de desplegar», va assenyalar el jesuïta.

Per concloure, el P. Melloni va alertar novament sobre el discerniment, «com sempre ha fet l'Església», que cal fer sobre la literatura dels àngels. «Cal estar oberts —va afegir el teòleg— a les diferents percepcions que no són les nostres i ser honestos per saber distingir.» Va afirmar que «si ens fan ser més oberts

i fomenten la donació d'un mateix i l'entrega, serà una presència beneïda; mentre que si això provoca una rigidesa, ens fanatitza o ens crispa, serà una presència maleïda».

El P. Xavier Melloni durant la seva intervenció a l'aula magna del Seminari.

La Llum de la Pau arriba a la Costa Brava

Víctor Gay / Girona

L'any 1989 es va iniciar a la cova de Betlem una cerimònia ecumènica de pau, consistent en l'encesa d'una llum simultàniament per un palestí, un israelià, un jordà, un alemany i una delegació de minyons escoltes austríacs, que s'encarreguen de traslladar la flama fins a la catedral de Sant Esteve de Viena, en un itinerari semblant a la flama olímpica (el viatge es fa habitualment per via aèria) i des d'aquella seu en una altra cerimònia multitudinària es reparteix als representants de 25 països europeus i dels Estats Units.

Cada representant se l'emporta al seu país d'origen, on es fa una celebració d'acollida i tothom que ho desitja pot recollir-la i portar-la a altres esglésies, cases particulars, hospitals, residències per a gent gran, presons, llocs públics i d'importància cultural i política i a qualsevol lloc on s'apre-

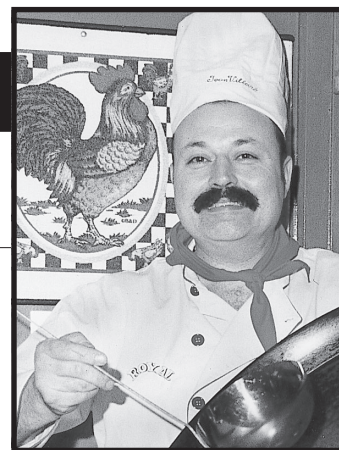
ciï el seu significat. Es considera que acollir la Llum de la Pau de Betlem és tot un símbol que ens disposa per a la celebració de la festa de Nadal: acollir Déu que es fa home en la persona de Jesús.

Cada any s'escull un lema, el de 2008 és molt senzill: «Viu-la», viu i comunica la llum, viu i comunica la vida: sí, viure vol dir acceptar el preciós repte d'esdevenir persones. Vol dir obrir-se a la vida; vol dir obrir els ulls i el cor a una manera de viure més nova, més plena d'il·lusió i d'esperança; vol dir donar testimoni.

A la diòcesi de Girona, la Llum de la Pau de Betlem serà acollida el proper dia 21 de desembre, a les sis de la tarda, a l'església de Sant Pere de l'Escala i des d'aquell punt tothom que ho desitgi la podrà portar on pugui brillar com a anunci i celebració del Nadal. La Llum haurà fet un recorregut prou llarg: Betlem-Viena-l'Escala...

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Ningú no neix ensenyat

La culpabilitat que reflectia el rostre d'en Màxim es va fer notar. Inevitablement, els calamars a la romana, que tenia a la fregidora, se li havien cremat. Aleshores, sigil·losament, i intentant que no es notés gaire, els va posar a sobre d'una safata i els va tapar dissimuladament. Per un moment es va sentir una mica ridícul en adonar-se del que havia fet.

En Màxim no sabia què fer aclaparat per les mirades dels companys. No en va, n'havia cremat tres racions, mentre jo «cantava» els plats.

«No et preocupis, Màxim, li pot passar a qualsevol. T'has confiat massa quan has abandonat la fregidora per anar a buscar les llimones. Pensa que, en qüestió de segons, es pot espatllar qualsevol treball i, fins i tot, pot haver-hi un accident.»

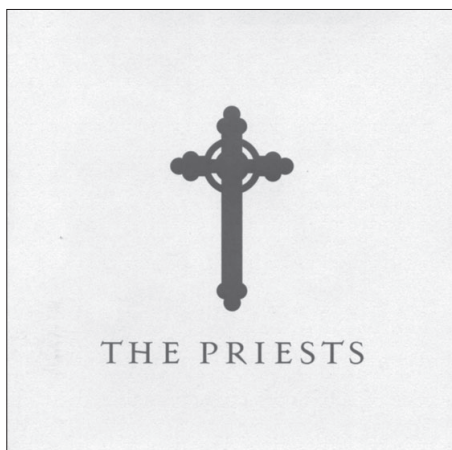
ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Estil Estel: recomanacions discogràfiques
Veus prodigioses

The Priest és un grup format per tres sacerdots catòlics irlandesos (els germans Eugene O'Hagan i Martin O'Hagan, i David Delargy), que acaben de publicar el seu primer àlbum. Una part dels beneficis del disc aniran destinats a obres de caritat. Hi ha temes espirituals d'inspiració clàssica, com *Ave Maria*, *O Holy Night*, *Benedictus* o *Panis Angelicus*. El disc s'ha gravat amb el Cor de l'Acadèmia Filharmònica de Roma, de la basílica de Sant Pere del Vaticà.

★ **The Priests, *The Priests*.**
Sony Bmg.

★ **Sara, *Es por Ti*.** Careli Records.

Cantant al Senyor

Sara Pelayo és la veu solista del grup musical d'inspiració cristiana Esencia de vida. *Es por ti* és el seu primer àlbum en solitari. Envoltada de grans músics com Enoc Benítez o Rubén Tarazaga, compta amb la direcció i producció musical de Dámaris Galán. Ens ensenya una altra manera de cantar a Déu. La seva música posseeix una gran càrrega emotiva i esperançadora amb missatges i melodies aptes per a tots els públics. Unes cançons suaus i tranquil·les que ajudaran a conèixer la figura de Jesús.

Plácido Domingo canta inspirant-se en la poesia de Joan Pau II

VIS / Ciutat del Vaticà

A l'Oficina de Premsa de la Santa Seu es va presentar, el 28 de novembre, el disc *Amor infinito. Canciones inspiradas en la poesía de Juan Pablo II-Karol Wojtyla*, cantat pel tenor Plácido Domingo i editat per Deutsche Grammophon.

«L'escolta de les cançons, magníficament interpretades pel mestre Plácido Domingo i per la London Symphony Orchestra, recorden Joan Pau II i tota la seva vida, sovint marcada per moments dramàtics, viscuda amb la passió de Déu i de l'ésser humà», va afirmar Mons. Giampaolo Crepaldi, secretari del Pontifici Consell Justícia i Pau. Més endavant, va afegir: «Els textos de les cançons toquen molts temes (afectes familiars, treball, guerra, pàtria...), però tots s'inspiren en el sí de Déu al l'ésser humà, en l'amor infinit de Déu.»

De la seva banda, Mons. Giuseppe A. Scotti, president del Consell d'Administració de la Llibreria Editora Vaticana, va explicar que *Amor infinito* és un àlbum que «reprèn amb gran respecte les paraules de les composicions poètiques de Karol Wojtyla per exaltar-les, duent-les a través de la música i el cant». «És la trobada de Domingo —va prosseguir— amb un home, un creient, un Papa, que li va mostrar una perspectiva de la vida. D'aquí que un artista, acostumat a desxifrar persones i coses amb el prisma de l'art, s'hagi

Plácido Domingo saluda Joan Pau II en un acte celebrat a Nova York, el 1995.

sentit commogut i fascinat per un altre home, un Papa, que li ha ofert un punt de vista veritable i digne d'atenció.»

«Fent-se ressò de Karol Wojtyla, Plácido Domingo ens diu amb la força irresistible del seu cant que “el món està ple de forces ocultes que amb valentia enumerem i anomenem” per afegir acte seguit que “aquest amor ho explica tot, aquest amor és tot per a mi” i, sense por, afirmar amb el mateix orgull de Joan Pau II que “Jesús va venir a aquest món per ensenyar-nos l'amor de Déu”», va assenyalar Mons. Scotti.

La pel·lícula «Bella» guanya l'Ona d'Or dels XIII Premis Cinematogràfics Família

Redacció / Barcelona

La pel·lícula *Bella* ha estat la guanyadora de l'Ona d'Or dels XIII Premis Cinematogràfics Família per unanimitat del jurat. El director de CinemaNet i de la Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, Daniel Arasa, va manifestar que «el jurat es va decantar des del primer moment per aquesta pel·lícula, però, a més, han estat moltíssimes les persones que havien sol·licitat que se li concedís el guardó, perquè en aquests premis s'admeten propostes de tots els que les vulguin fer. Ha estat un veritable clam popular com no s'havia produït en cap altra de les dotze edicions anteriors».

Bella és una pel·lícula independent dirigida per Alejandro Monteverde, el protagonista principal de la qual és l'actor mexicà Eduardo Verástegui, i es basa en històries reals d'immigrants latins als Estats Units. El jurat va reconèixer la frescor, la vitalitat i els valors de la vida que es donen en aquest film. Verástegui va destacar, durant la promoció de la

pel·lícula a Barcelona, que desitjaven dissipar alguns estereotips sobre els llatins que s'han generalitzat als Estats Units. Alhora, el film mostra el valor de la família i exposa una alternativa a l'avortament.

Els Premis Cinematogràfics Família són promoguts per l'associació sense afany de lucre CinemaNet i tenen com a objectiu reconèixer els valors humans, familiars i educatius en films i persones que pertanyen al món cinematogràfic. L'obtenció d'aquest guardó a l'Estat espanyol se suma a altres aconseguits per la pel·lícula, com el Premi del Públic al Festival de Cinema de Toronto o el Premi del Cercle de Directors de Cinema de Hollywood.

La pel·lícula ha estat produïda per Metanoia Films, productora creada amb el propòsit de fer pel·lícules amb valors positius i per a tota la família, que a més d'entretenir ressaltin la dignitat humana com un valor bàsic de la societat. Ha tingut un ampli impacte en les pantalles, malgrat el seu baix pressupost de només tres milions de dòlars.

Lluç amb pernil i xampinyons

INGREDIENTS:

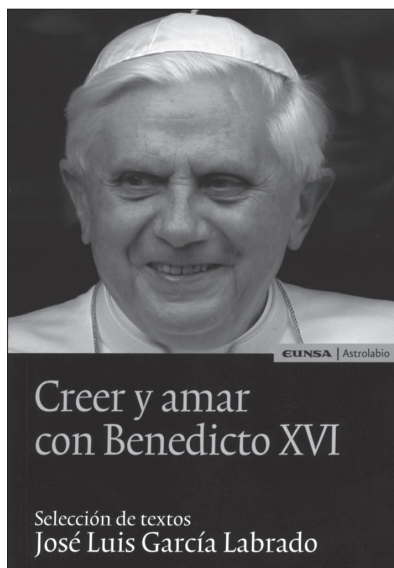
2 grans d'all, oli,
1 ceba, 4 filets de lluç
sal i pebre,
salsa de tomàquet,
llet, pa ratllat,
xampinyons,
pernil, julivert i
1 anxova

PREPARACIÓ:

Amb una mica d'oli d'oliva daureu dos grans d'all. Quan estiguin rossets, retireu-los i reserveu-los. Després, fregiu una ceba ben trinxada i, quan estigui feta, afegiu-hi quatre filets de lluç salpebrats. A continuació, traieu l'excés d'oli de la paella i cobriu-ho tot amb una salsa de tomàquet barrejada amb una mica de llet, una cullerada de pa ratllat i dues cullerades de xampinyons. Per últim, afegiu-hi tres cullerades de pernil del país tallat a tiretes. Empolvoreu-ho amb julivert i un polsim de pebre dolç. Feu una picada amb els alls fregits, una anxova i una cullerada d'oli i sal. Aboqueu la picada a sobre del lluç i poseu-ho al forn, a 190°, uns cinc minuts perquè es gratini.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

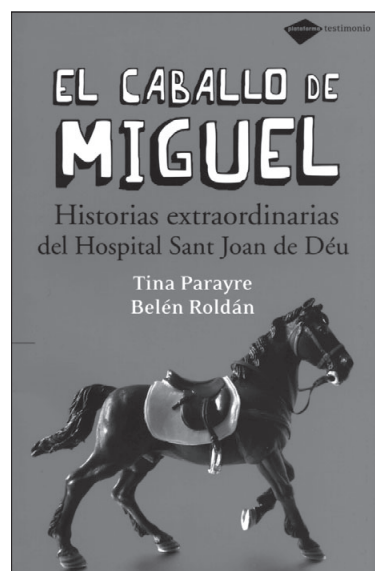
Llibres

Magisteri papal

L'objectiu d'aquest llibre és buscar l'ajuda del Papa per exercitar-se en les virtuts teològiques de la fe i la caritat. La selecció de textos, a càrrec del teòleg i prevere José Luis García Labrado, s'ha fet pensant en un públic molt ampli. Els textos pertanyen als diferents àmbits en els quals el Papa exerceix el seu ministeri: les audiències generals dels dimecres, les paraules dels diumenges abans de resar l'Àngelus amb els fidels, homilies de celebracions eucarístiques...

▶ **José Luis García Labrado, *Creer y amar con Benedicto XVI*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio, Barañáin 2008, 274 pàg.**

Mestres de la vida

Els voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu expliquen les seves experiències, els seus records, les seves impressions i el seu principal ensenyament: els nens com a mestres de la vida i l'amor. Són uns relats que desvetllen les ganes de viure, que despullen el costat més feble de les persones per alimentar així la força de voluntat i el coratge per continuar viu. Un llibre on la realitat i l'emoció van agafades de la mà. El 0,7% de les vendes anirà destinat a diversos projectes d'organitzacions no governamentals.

▶ **Tina Parayre i Belén Roldán, *El caballo de Miguel. Historias extraordinarias del Hospital Sant Joan de Déu*. Plataforma Editorial, Col·lecció Testimonio, Barcelona 2008, 167 pàg.**

Passió pessebrística

S'han recollit en aquest volum alguns escrits, antics i nous, que reflexionen sobre la sensibilitat pessebrística de l'il·lustre arquitecte Antoni Gaudí i algunes fotografies de pessebres construïts a l'entorn de la seva obra extraordinària. Va ser el professor Josep M. Garrut el primer d'observar que Gaudí era, de fet, un pessebrista. Els qui estiguin interessats a adquirir aquest llibre poden adreçar-se a la Llibreria Balmes de Barcelona, a la Llibreria Diocesana de Girona o a la web: www.elbouilamula.net

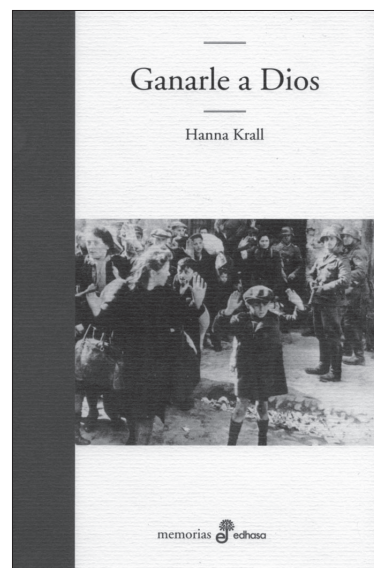
▶ **AA.DD., *Antoni Gaudí... i el pessebre*. Col·lecció El Bou i la Mula-Associació de Pessebristes de Barcelona, Col·lecció ...i el pessebre, Barcelona 2008, 16 pàg.**

Un cant a la dignitat

Aquest llibre aconsegueix il·luminar des d'una perspectiva nova un dels episodis més destacats de la Shoah i de la Segona Guerra Mundial: l'exterminació dels jueus al gueto de Varsòvia i la sublevació d'uns resistents que, pràcticament sense ajuda, van desafiar el poderós exèrcit alemany. L'escriptora i guionista Hanna Krall rastreja de prop, sense concessions, la veritat humana d'aquests episodis. Un cant a la dignitat que ens recorda quin és el veritable valor de la vida.

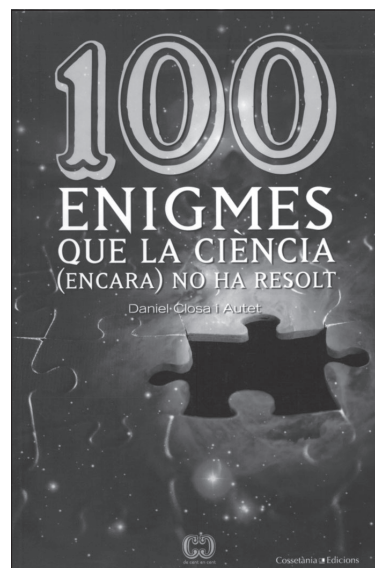
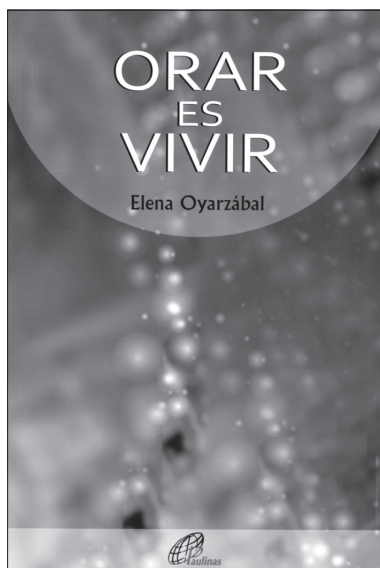
▶ **Hanna Krall, *Ganarle a Dios*. Editorial Edhasa, Col·lecció Edhasa Literaria, Barcelona 2008, 118 pàg.**

Set de Déu

Orar es vivir vol ser un suport pràctic per a moltes persones i grups que, amb set de Déu, volen donar profunditat a la seva vida i més sentit a la seva existència. Cada pregària del llibre, interioritzada, compartida, és resposta a la necessitat de trobada amb l'Absolut, afavoreix el creixement personal i el dinamisme missioner i enforteix la raó de ser, en l'aquí i l'ara. Els quatre apartats del llibre (Lloança i acció de gràcies, Compromís, Súplica i Paraules de Vida) s'entrellacen i es complementen.

▶ **Elena Oyarzábal, *Orar es vivir*. Editorial Paulinas, Col·lecció Talante Joven, Madrid 2008, 142 pàg.**

Incògnites sense resposta

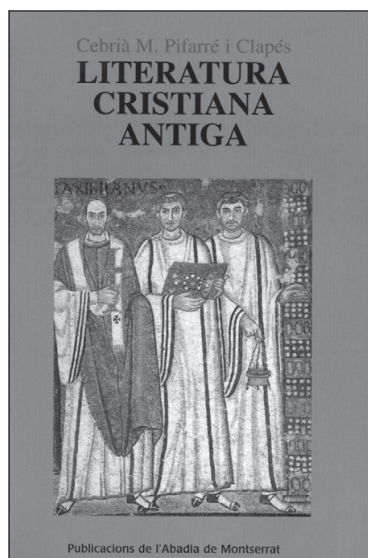
Des de l'origen de l'univers fins a per quin motiu badallem. Des dels terratrèmols fins a la fibromiàlgia, passant per la funció de l'apèndix o les grans migracions d'animals. Estem tan acostumats que la ciència ofereixi respostes que, de tant en tant, és bo recordar aquells enigmes que encara no tenen una resposta clara, completa o acceptada. En aquest llibre del biòleg Daniel Closa es recullen un centenar de les qüestions amb què la ciència s'enfronta actualment.

▶ **Daniel Closa i Autet, *100 enigmes que la ciència (encara) no ha resolt*. Cossetània Edicions, Col·lecció De Cent en Cent, Valls 2008, 222 pàg.**

Saviesa i espiritualitat

El P. Cebrià M. Pifarré, monjo de Montserrat i doctor en Teologia, ens proporciona un instrument per a una primera presa de contacte amb el món de la literatura cristiana antiga, grega i llatina, i dels seus autors, els anomenats Pares de l'Església. Un període crucial del cristianisme. Cada capítol conté un seguit de complements de caire històric, teològic, espiritual i litúrgic. L'antologia annexa vol ser un estímul per llegir sencers els textos dels quals només s'ofereix un fragment.

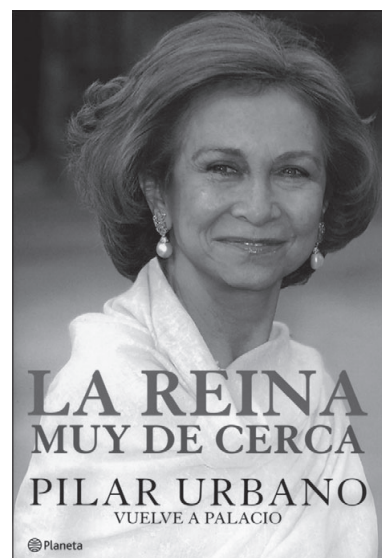
▶ **Cebrià M. Pifarré i Clapés, *Literatura cristiana antiga*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, Barcelona 2008, 750 pàg.**

Parla la Reina

Tretze anys després del seu llibre *La Reina*, la periodista Pilar Urbano torna a La Zarzuela per parlar amb la reina Sofia. En aquesta ocasió, la sobirana li explica com s'han viscut al palau els successos públics més importants (l'atemptat terrorista de l'11-M) o familiars (la boda del príncep Felip amb Letizia Ortiz, la separació matrimonial de la infanta Elena) dels darrers anys. També parla d'altres temes polèmics com l'avortament, l'eutanàsia o la crema de fotografies dels Reis.

▶ **Pilar Urbano, *La Reina. Muy de cerca*. Editorial Planeta, Barcelona 2008, 320 pàg.**

La crítica literària d'aquesta setmana

Cristóbal Sàrrias

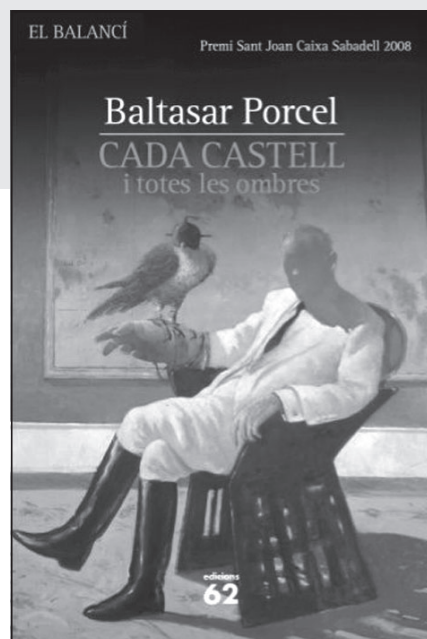

Metàfora de Barcelona

La lectura de les narracions de Baltasar Porcel són sempre un motiu de sorpresa i admiració: el seu domini de la llengua és d'una qualitat extraordinària, i encara que amb el perill de caure en un preciosisme selectiu, ens trobem immersos en un ambient en el qual preval el valor del llenguatge, sense cap mostra de prosaïsmes ni de vulgaritat.

Cada castell i totes les ombres és, una altra vegada, una reflexió en profunditat del que representa Barcelona en la història comuna. Com en el cas de Mendoza, Agustí o Ledesma, la visió d'una societat complexa que creix en ambients de confrontació, Porcel sap presentar les antinòmies que sorgeixen en una societat que es busca, sempre més enllà d'una immediatesa que podria asfixiar-la. No es redueix a una contraposició senzilla, sorgida de conflictes socials típics en l'evolució d'un món convuls, de contrastos definits, sinó que fuig dels simplismes i profunditza en la història de personatges que es fan a través del temps, amb el sobresalt de descobrir-se diferents i contraposats.

Ha descrit tot el que implica una sèrie de conflictes humans, amb una visió pre-

cisa d'anàlisi sociològic, no exempt del seu habitual sentit crític, que uneix la nota irònica, i de vegades dramàtica, d'uns ambients on l'àmbit personal va unit gairebé sempre, en aquesta ciutat de Barcelona, a l'àmbit econòmic, polític i,

Baltasar PORCEL
Cada castell i totes les ombres
Edicions 62, Barcelona 2008, 414 pàg.

per què negar-ho, també al sentimental, molt típic de la cultura ciutadana.

L'anècdota passa durant tres dies del 2008, i es desenvolupa en un doble argument, la vida de Pelai Puig, un home d'edat i classe mitjana, amb una vida gris i inquieta, militant d'un partit d'esquerra i que viatja amb metro; mentre que l'altre personatge és Ginès Jordi Martigalà, home de negocis, de certa edat, ric i emprenedor d'èxit, que s'enamora de Simona, una dona molt guapa, de gran aparença, amb qui manté una relació fulgurant espectacular.

Porcel abuse, potser, d'una dicotomia sociològica, que ja no es dona avui amb l'exclusivitat amb què la tracten els qui evoquen, com ell, èpoques passades.

La Barcelona d'avui ja no és la de «la ciutat dels prodigis» o la que encara viu els

reflexos de la «setmana tràgica». Al 2008 no crec que es pugui parlar de la tensió social típica de la trobada entre el capital i el proletariat.

Està bé que recordem aquesta confrontació, que va ser típica, i que anava dels barris de Pedralbes fins al Somorrostro, però no la podem pensar com un testimoni exclusiu dels nostres dies.

Però, el valor autèntic dels escrits de Porcel rau en la seva riquesa verbal, en la força de les seves imatges i en el vigor de les seves pinzellades psicològiques, siguin de l'edat que siguin. Aquest és el gran valor d'un text que resulta brillant, amb llum mediterrània en cadascuna de les seves pàgines, que es llegeixen amb autèntica fruïció i que enriqueixen el vocabulari propi. Un premi literari excel·lent per a un autor superpremiat.

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir

Sant Feliu de Girona

En el barri antic de Girona, des d'un nivell baix, més baix que el de l'església, s'aixeca l'alt campanar de Sant Feliu, escapçat, diuen per un llamp, o acabat sense la punta que aparentment ens sembla que manca. Es tracta d'una obra de finals del segle XIV, gòtica, de planta octagonal irregular, atalussada en un alt cos baix de gairebé sis metres de costat. Un segon cos alt acaba en una senzilla motllura bossellada; al seu damunt, amb els caires reforçats per contraforts, s'eleva un tercer i un quart cos o torrella, aquesta d'un perímetre inferior; els contraforts queden coronats per pinacles crestats; al capdamunt, una aguda agulla vuitavada també presenta crestats els seus careners. Uns finestrals d'arc apuntat es troben a cada cara alterna en el tercer cos i a cada costat en el quart.

Una escala puja pel seu interior amb un primer tram doble sobre voltes arrapades als murs; a partir d'un cert nivell alt, es transforma en única, amb estructura de cargol de pedra picada fins a la cel·la i segueix més amunt cap a la torrella. Un segon campanar bessó, situat a l'altra banda del frontis, restà inacabat; entre tots dos, al capdamunt d'una escalinata alta i endarrerida respecte dels dos campanars, s'obre la porta principal, barroca (segle XVII) de l'església dels segles XIII i XIV, de planta romànica de tres naus i voltes gòtiques de creueria; els campanars s'aixequen al damunt dels extrems de les dues naus laterals. A l'interior del

temple es guarden abundants obres religioses de diversos segles i de gran valor artístic, des de sarcòfags paleocristians fins a unes escultures del segle XX dels germans Oslé.

Aquest campanar ha servit de model a d'altres campanars gironins com el de Fornells, Bordils, Cassà, Sant Martí Vell i la Pera entre altres. Hi van intervenir arquitectes importants com Pere Sa Coma i Joan de Belljoc. Té una alçada de 65 metres i és una de les siluetes distintives de la capital gironina.

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

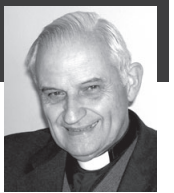
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Actualitats científiques

Un fertilitzant antiquíssim...
i útil

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

La ciència escateix les causes dels fenòmens naturals. Només les causes pròximes, és clar, no pas les últimes. Però gràcies a conèixer-les és com s'han pogut fer progressos ben notables per al benestar de la vida humana. No cal pas que en parlem. Tothom ho sap. Però al costat de la ciència hi ha l'experiència, vull dir la constatació de regularitats naturals que, sense saber-ne les causes, també han ajudat la humanitat en el seu progrés. La simple constatació d'algunes relacions d'aquest tipus entre fenòmens de la natura ha fet més d'una vegada que se'n poguessin aplicar les conseqüències. Només fins molt més tard la ciència no ha mostrat la raó de la connexió d'aquells esdeveniments. La previsió del temps que farà per l'observació del cel podria ser un exemple del que diem. No s'equivocaven gaire els nostres avis quan observant la posta del sol deien: «Sol rogent, pluja o vent», si bé no sabien el perquè d'això.

La novetat científica que avui us puc explicar és que des de fa uns 1.500 anys, pel que sembla, unes tribus indígenes de l'Amazones han utilitzat per adobar el sòl un sistema que s'ha de dir ben original, ja que no se sap de cap més poble que fes servir aquest mètode: barreja-

ven el fang de la terra amb carbó obtingut de la combustió d'ossos d'animals i d'escorces d'arbres. Es veu que havien comprovat que això millorava el rendiment del seus cultius.

Tenien raó de fer això? Anava bé per a la finalitat que perseguïen? Doncs, sí! Ara acaba de constatar-ho la ciència: aquesta matèria morta i cremada resulta ser efectivament un bon fertilitzant molt superior a l'adob químic anomenat *compost* en anglès, i també millor que els fems que feien servir de fa segles els nostres pagesos. S'ha vist que aquest «biocarbó», o *biochar* com se l'ha denominat, reforça profundament la capacitat del sòl per retenir el carboni, convertint-lo en la terra de cultiu més rica del món.

Deu ser això una exegeració? No ho podem pas jutjar nosaltres. Ens hem limitat a transcriure la notícia apareguda a la seriosa revista *Investigación y Ciencia* (traducció al castellà de *Scientific American*) i hem pensat que era prou curiosa per comunicar-la als nostres lectors. Oi que sí?

Cosmologies actuals i fe cristiana

Quan diem que la majoria dels astrònoms acabaren fent-se partidaris de la teoria del Big Bang, no diem més que la majoria, no tots; encara avui n'hi ha que no hi veuen més que una teoria més o menys acceptable, però no una veritat científica segura. I fins i tot, a més dels creadors de l'*Steady State*, hi ha hagut, i encara hi ha, respectables astrònoms que senzillament no hi creuen gens. Un dels qui no acceptaren mai aquesta interpretació de l'expansió de l'univers va ser un científic suec, premi Nobel de Física al 1970, que també va fer una exposició de la cosmologia molt particular. Creiem que es mereix que li dediquem un capítol per completar l'exposició de les cosmologies actuals.

«El Big Bang és un mite»

Hannes Olof Gösta Alfvén (1908-1995) no era astrònom de professió sinó físic. Es va doctorar en aquesta ciència a Uppsala el 1932. Després de treballar d'investigador a l'Institut Nobel de Física d'Estocolm, ingressà de professor a l'Institut Reial de Tecnologia de la mateixa ciutat per ensenyar-hi física del plasma, teoria de l'electricitat i electrònica. El 1967 va acceptar traslladar-se als Estats Units d'Amèrica, on li proporcionaven una plaça a la universitat San Diego, de Califòrnia. I alternà l'ensenyament entre Suècia i Amèrica, fins al 1991, en què es retirà de professor. La seva especialitat era l'estudi del magnetisme i física del plasma. Creà el 1942 una nova teoria anomenada *Magnetohidrodinàmica* sobre el comportament del plasma (matèria ionitzada) quan se sotmet a camps magnètics; demostrava que combinant les equacions de Maxwell amb els principis de la hidrodinàmica s'hi poden produir ones (anomenades ara *ones d'Alfvén*) de baixa freqüència (inferior a 10 Hz). La teoria es comprovà observacionalment en la magnetosfera terrestre i en l'atmosfera solar; a més donava expli-

36 La cosmologia de Hannes Alfvén

cació correcta del comportament de les taques solars, que després d'aparèixer van emigrant cap a l'equador de l'astre. Rebé el premi Nobel de Física el 1970, compartit amb L. Néel.

Aquesta teoria, que implica tenir en compte les forces magnètiques, a més de la gravetat, a l'hora d'explicar el comportament de la matèria en els espais còsmics, ajudà a resoldre el problema de la feble velocitat de rotació del Sol sobre el seu eix, que en la teoria nebular sobre l'origen del sistema solar era un fet que restava incompreensible. Havia estat partidari de la *Capture theory* sobre l'origen dels planetes que orbiten entorn del Sol (cap. 11), però després acabà reconeixent que l'explicació de Weizsäcker —que també tenia present la magnetohidrodinàmica, és a dir, la força electromagnètica que s'originava en els remolins de matèria generadors dels planetes, tal com el mateix Alfvén havia exposat— tenia més versemblança i era suficient. En això asserí amb la majoria dels astrònoms.

Però pel que fa al Big Bang es posà en una actitud molt radical. No hi veia cap base científica sòlida que l'avalés. Ja el 1976 expressà la seva opinió en un article que titulà *La Cosmologie: mythe ou science* (que es publicà a la revista francesa *La Recherche*). Per a ell del fet que l'univers estigui en expansió només es pot deduir que anteriorment les galàxies estaven més pròximes, però no que això provinguí d'una gran explosió. A més, diu, hi ha fets d'observació que no lliguen amb la teoria del Big Bang, com l'absoluta isotropia de la radiació del fons còsmic (aquesta dificultat fou resolta el 1992; ja en

parlarem). Per això veu el Big Bang, que exigeix unes determinades hipòtesis per donar explicació de tots els fets, més pròxim a un mite que a una teoria científica i de la mateixa categoria, des d'uns determinats punts de vista fonamentals. També el sistema de Ptolemeu exigia una quantitat d'hipòtesis (els epicicles, l'equant,...) perquè quadrés amb les observacions. El Big Bang, diu, «és un mite adornat amb fórmules matemàtiques sofisticades que el fan més creïble, però no necessàriament més veritable». Per a ell és tan sols una solució més entre altres d'infinites possibilitats.

La seva concepció del cosmos

Què ha d'afirmar, doncs, la ciència de la cosmologia segons Alfvén? En el mateix article que hem citat diu que no s'han de fer hipòtesis. Creu que el Big Bang és una creació dels astrofísics, que han intentat deduir l'origen de l'univers d'unes fórmules matemàtiques escrites a la pissarra. A la pregunta de quina ha de ser la teoria que substitueixi la del Big Bang respon textualment: «La resposta és simple i sense equívoc: cap ni una. El Big Bang és un mite, potser un mite meravellós que mereix un lloc d'honor en un zoo que contindria ja el mite indi de l'univers cíclic, l'ou còsmic xinès, el mite bíblic de la creació en sis dies, el mite cosmològic de Ptolemeu i molts altres; hom l'admirarà sempre per la seva bellesa i tindrà sempre, com els vells mites mil·lenaris, un gran nombre de defensors. Però no s'hi guanya res si posem un altre mite al lloc que ocupa avui el Big Bang. Ni tampoc si

el nouvingut és adornat de fórmules encara més boniques.»

Segons això hem de dir que Alfvén no féu cap hipòtesi cosmològica? No en féu cap, certament, sobre l'origen de l'univers, però va formular, junt amb Klein, una suposició gratuïta sobre la constitució del cosmos: hi ha d'haver, diu, tanta matèria com antimatèria. Des dels nostres aparells no ho podem comprovar perquè les ones electromagnètiques que emet l'antimatèria són del mateix tipus que les emeses per la matèria ordinària, però ha de ser així. I per què no s'anihilen els dos conjunts materials en posar-se en contacte? Respon: perquè no es poden posar en contacte: hi ha uns núvols de plasma de matèries oposades que fan una repulsió entre aglomeracions o cúmuls de galàxies. El seu model s'ha anomenat «univers de plasma» o model Alfvén-Klein.

No cal dir que avui dia aquesta hipòtesi és rebutjada per pràcticament tots els astrofísics, després que se sap que hi ha una petita dissimetria entre matèria i antimatèria, suficient per donar compte de l'existència única de la matèria; és el que explicàvem al capítol 33. És ja, doncs, una cosmologia deixada de banda.

Afegim-hi també que l'article citat d'Alfvén va tenir tot seguit resposta per part de molts astrònoms. Per citar-ne un: J. Demaret, de l'Institut d'Astrofísica de la universitat de Lieja. Li diu que si Alfvén creu que admetem el Big Bang per un prejudici metafísic (que hi ha hagut un Creador del cosmos), també és un bon prejudici rebutjar-lo per no arribar a aquesta conseqüència; textualment: «Refusar a priori un model cosmològic perquè podria tenir conseqüències metafísiques o teològiques que hom desitja evitar, és una actitud en contradicció flagrant amb el mètode científic del qual tanmateix el professor Alfvén es fa defensor.»

No cal dir que nosaltres pensem com aquest expert astrofísic francès.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Outlander **

Director: Howard McCain.

Guionistes: Dirk Blackman i Howard McCain.

Intèrprets: James Caviezel, Sophia Myles, John Hurt, Jack Huston.

Gènere cinematogràfic: aventures-fantasia.

Estats Units, color, 2008. 120 minuts. / Públic: joves.

A ny 509. És l'era vikinga i una nau espacial s'acaba d'estavellar contra un majestuós fiord. De la nau desembarquen Kainan, un guerrer, i Moorwen, una criatura salvatge disposada a venjar la mort de la seva raça a mans de l'exèrcit del guerrer. Aïllat en aquest nou planeta, en què la gent viu a milers d'anys de la desenvolupada civilització que ha deixat

enrere, Kainan decideix buscar i derrotar el seu enemic mortal. Però abans de poder dur a terme la missió, cau presoner dels vikings. Arran de salvar d'una mort segura Rothgar, cap dels vikings, Kainan serà a poc a poc acceptat al clan.

El director va quedar marcat des

de la joventut per la lectura del poema èpic *Beowulf*, del qual l'any passat es va fer una adaptació penosa. Després de donar moltes voltes al tema i al desig de barrejar el cinema de cert aire històric amb la ciència-ficció, McCain va escriure el guió juntament amb el productor Blackman, en el que és el seu primer llargmetratge. Amb idees visuals d'*Alien*, *Depredador* i *La cosa* —sobretot per a la recreació del mosntre Moorwen i les seves batalles—, la pel·lícula aconsegueix una barreja estranya de marcians dragonitzats en un món en què mitologia politeïsta i monoteïsta es barregen sense embuts. Prescindint d'aquests detalls d'exactitud cronològica, *Outlander* ofereix un espectacle, amb unes dosis de violència i brutalitat no sempre contingudes.

Ambientat més en les tenebres i la boira, la història es fa previsible, com els seus personatges de cartró pedra, però es deixa veure com un entreteniment simple i planer.

• Humor: 0; acció: 2 i 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial. (Qualificacions de 0 a 3).

La leyenda de Sant Claus **

Director: Juha Wuolijoki.

Guionista: Marko Leino.

Intèrprets: Hannu-Pekka Björkman, Otto Gustavsson, Kari Väänänen.

Gènere cinematogràfic: drama-fantasia.

Finlàndia, color, 2008. 80 minuts. / Tots els públics.

En un remot poble de Lapònia, el jove Nikolas perd la família en un accident. Els veïns decideixen unir-se per tenir cura del petit orfe. Així, cada família s'ocupa de Nikolas durant dotze mesos. Cada final d'any —el dia de Nadal— Nikolas haurà d'anar a viure a la seva nova casa. Per demostrar la seva gratitud, el petit decideix fabricar joguines per als fills de cada família a manera de regal de comiat. Amb el pas dels anys, les famílies adoptives del jove Nikolas es fan més nombroses i aviat es poden veure joguines a la porta de quasi totes les cases el matí de Nadal.

Juha Wuolijoki dirigeix el seu primer llargmetratge, que ha rodat al seu país natal, precisament a la zona que s'associa al famós personatge nadalenc: Lapònia. Els paisatges i la fotografia són el millor del film, ja que la història es limita a narrar una possible explicació de com va quallar la figura llegendària de l'aquí conegut com a Pare Noel. La veritat és que és una llàstima que no només no es faci referència a l'autèntic origen del personatge —un sant turc, les restes del qual reposen a Bari (Itàlia)—, sinó que tampoc s'al·ludeixi al veritable sentit de Nadal.

D'altra banda, la pel·lícula ofereix un seguit de valors interessants (la generositat, l'amistat i la fortalesa), dels quals es podrà treure profit en una sessió familiar. Això no obstant, el simplisme d'alguns diàlegs i personatges la distanciarà del públic adult, i el to melancòlic i apagat ho farà dels més petits.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 0; llenguatge: col·loquial. (Qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

El caballero oscuro *****

Director: Christopher Nolan. / Guionistes: Christopher Nolan i Jonathan.

Intèrprets: Christian Bale, Heath Ledger, Michael Caine, Maggie Gyllenhaal, Morgan Freeman.

Gènere cinematogràfic: acció-drama.

Estats Units, color, 2008. 152 minuts. / Públic: joves.

Batman continua combatent el crim organitzat a Gotham, gràcies a l'ajut del seu fidel majordom, Alfred, i al suport del tinent de policia Jim Gordon. La feina honrada del nou fiscal del districte, Harvey Dent, s'ha convertit també en un cop dur per a la màfia i potser, també, en el principi de la fi de Batman, la tasca del qual podria ser innecessària. Això no obstant, l'arribada d'un criminal que funciona sense patrons ni aliats, Joker, trasbalsarà els plans d'uns i altres.

El caballero oscuro ha aconseguit que el subgènere de superherois —dins del gènere fantàstic o d'acció— sigui un gènere adult, madur i ple de reflexions interessants i moments cinematogràfics molt suggeridors, més enllà del que havien aconseguit, per exemple, les gens menyspreables pel·lícules de Sam Raimi sobre Spiderman.

L'al·legat a favor de Batman i tot el «món» de ficció que l'envolta passa per diversos aspectes. Un d'ells és tenir en compte que Batman no té poders sobrehumans. Compta amb la tècnica, l'astúcia i la força per crear les armes de

combat contra el crim. Un altre aspecte interessant és que, a diferència d'altres superherois, no manté una doble identitat, sinó triple: Batman, on flueixen les seves emocions més fosques; el Bruce Wayne públic, on tot és mentida i aparença, i el Bruce real, que sacrifica la seva vida personal autèntica en pro d'una comunitat que no sempre entén.

Aquest darrer es converteix en un dels temes que tracta el film: la incomprensió, la ingratitud i la soledat que ha d'afrontar l'heroi tot i la seva abnegació. Encara que ha renunciat a tenir la vida privada que vol —l'amor de Rachel, la família, la seva veritable personalitat i fins i tot l'honor— Bruce Wayne no rebrà més gratitud que

la del seu amic, el comissari Gordon. Nolan ha creat un film proper al cinema negre i fins i tot al drama existencial amb tocs shakesperians.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

• Extres DVD: idiomes i subtítols (anglès, castellà); l'edició especial compta amb múltiples al·licients: reportatges, documentals (*Batman desmascarado: la psicología del caballero oscuro*, *Esta noche en Gotham...*), etc.

El món de la televisió

► **Chuck *****

Dijous - 22.55 h - TV3

Chuck Bartowski obre un correu electrònic codificat subliminalment amb secrets estatals i, sense adonar-se'n, descarrega tot un servidor d'informació sensible al seu cervell. El destí del món és a les mans d'un noi que treballa en una botiga de Buy More Electronics. En lloc de barallar-se amb virus informàtics, ara s'haurà d'enfrontar a assassins i terroristes internacionals.

Amb els secrets més ben guardats del govern al cap de Chuck, el comandant John Casey, de l'Agència de Seguretat Nacional, assumeix la responsabilitat de protegir-lo. El seu soci serà Sarah Walker, la principal agent de la CIA, i la primera cita de Chuck en els darrers anys. L'intentarà mantenir fora de perill amb una armilla salvavides.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.30 El Primer Cafè
09.30-17.50 Radiofórmula
14.55-15.00 Espurna d'Alba
15.30-15.35 Evangeli
15.00 i 21.00 Comentari general
22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta Blau
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

18.00-20.00 Parlem d'empresa
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 De cap i de nou
20.00-21.00 Radiofórmula

21.00-22.00 Temps d'escolta
23.00-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

21.00-22.00 Mirades
22.00-00.00 Projectes
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
20.00-22.00 Radiofórmula
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-10.00 Radiofórmula
10.00-10.30 A tota costa
10.30-12.30 Trotamundos
15.00-15.05 Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05 Llibres a l'abast
16.30-16.35 Clip de teatre
22.00-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.00 Radiofórmula
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-11.00 Radiofórmula
11.00-12.30 Missa de Montserrat
12.30-14.30 Rutes per Catalunya
15.00-15.05 Cuina
16.00-16.05 Llibres
16.30-16.35 Crítica de teatre
18.00-18.30 La taula de l'Evangeli
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 Església Viva
20.30-23.00 Melodies de fe
23.00-23.45 La cantata
23.45-00.00 Moments a mitjanit
00.00-00.30 Pregària de Completes
00.30-01.00 Jazz
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 14

08.45 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.
10.00 Últimas preguntas
«Pobreza en España.»
Avui tenim amb nosaltres Silverio Agea, secretari general de Càritas Espanyola, per parlar-nos de la pobresa a Espanya i de com ens afecta la crisi.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 Testimonio
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.
10.30 Santa Missa
Amb la participació d'una coral convidada.
Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20 Els camins de la calma
Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
11.30 Pueblo de Dios
«Noviciado sin fronteras.»
L'orde dels agustins recol·lectes, present a 19 països i amb 8 territoris de missió a Amèrica, Àfrica i Àsia, té el noviciat a la població navarresa de Monteagudo. Pueblo de Dios ha conviscut amb els 13 joves que, durant tot un any, es preparen per a la missió.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 14

10.35 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

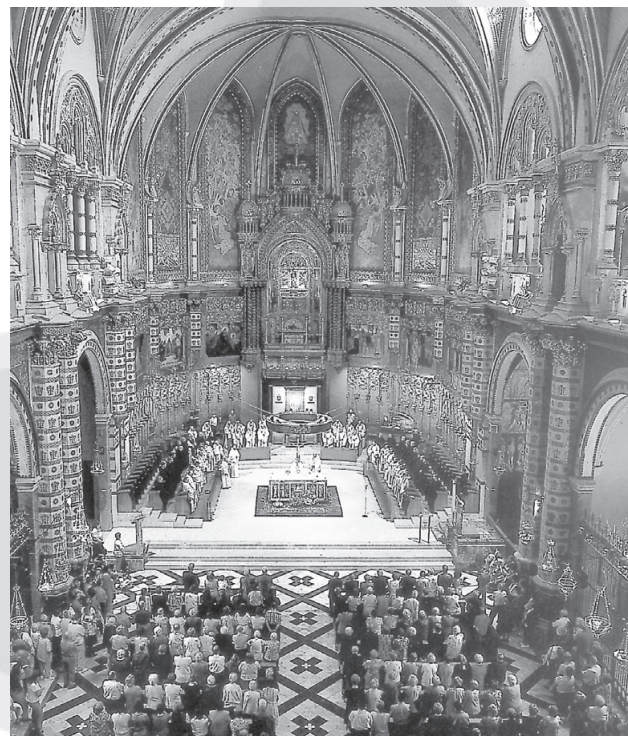
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Internet

• **BÍBLIA.**— A www.evangelicemos.net trobareu una sèrie de programes de ràdio del claretà Pedro García sobre la formació bíblica i sobre la vida i els escrits de sant Pau.

• **MARIA PETKOVIC.**— S'acaba de llançar el portal <http://figliedellami.seriodia.org> en el qual es presenta la vida, l'obra i l'espiritualitat de la beata Maria Petkovic.

Altres bisbats

• **INSTITUT EGIPCI D'ESTUDIS ÀRABS I ISLÀMICS.**— El 15 de desembre, a les 19.30, el Dr. Raad Salam Naaman presenta dos llibres: *¿Qué es el islam?* i la traducció de la segona part del llibre *Bad' Al Jalq Wa Qisas Al Anbiya*. C/ Francisco de Asís Méndez Casariego, 1 - Madrid.

• **GERMANETES DELS POBRES.**— Proposen a noies joves començar l'any a la llum del misteri del Nadal, compartint amb les Germanetes al servei dels ancians uns dies de convivència. Serà del 2 al 5 de gener a Cartagena. Més informació: tel. 968 509 035.

PASTORETS

• **LLUÏSOS D'HORTA.**— El 20 de desembre, a les 18.00, i el 21, a les 11.30 i a les 18.00, *Dimonis i pastorets*. C/ Feliu i Codina, 7-9 - Barcelona, a/e: info@lluissoshorta.cat.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

• **CENTRE PARROQUIAL DE SARRIÀ.**— El 20 i 21 de desembre, a les 17.30, *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. C/ Pare Miquel de Sarrià, 8 - Barcelona, tel. 932 039 772, a/e: cpsarria@gmail.com.

• **CENTRE MORAL INSTRUCTIU DE GRÀCIA.**— Els dies 20, 21, 26, 27 i 28 de desembre, a les 18.00, excepte el dia 26 que serà a les 19.30, es representaran *Els pastorets*, de Josep M. Folch i Torres. C/ Ros de Olano, 9 - Barcelona, tel. 932 181 964, a/e: elcentre@telefonica.net.

• **CÍRCOL CATÒLIC.**— Els dies 21, 26 i 27 de desembre, a les 18.00, *Els Pastorets* de Josep M. Folch i Torres. C/ Santa Anastasi, 2 - Barcelona, tel. 933 844 556, a/e: elcircular@gmail.com.

• **CENTRE CATÒLIC DE SANTS.**— El 21 i 28 de desembre, a les 17.30, representació de *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. C/ Antoni de Capmany, 72-76 - Barcelona, a/e: info@ccsants.org.

• **L'AMETLLA DE MEROLA.**— El 28 de desembre, i 4, 11, 18 i 25 de gener, a les 16.30, representació de *La Flor de Nadal*, de Francesc A. Picas. Més informació: tel. 686 278 836, www.ametlla.demerola.com.

Barcelona

• **MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA.**— L'11 de desembre, a les 19.00 s'inaugura l'exposició «Sant Pere de les Puel·les, un monestir de dones». Pl. Pau Vila, 3 - Barcelona.

• **ARSIS.**— El 12 de desembre, a les 19.00, recital de poesia a càrrec de Montserrat Rico, escriptora i historiadora, membre de l'equip d'ARSIS. Serà a la parròquia de Sant Pau, c/ Llefià, 1 - Badalona.

• **GERMANETES DE L'ANYELL.**— El 12 de desembre, a les 19.30, festivitat de la Mare de Déu de Guadalupe, missa a la capella del carrer Comtessa de Sobradí, 5 - Barcelona; el 13, a les 21.00, vigília del III diumenge d'Advent a la capella del carrer Ferran, 28 - Barcelona.

• **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU.**— El 13 de desembre, a les 17.00, celebració del Nadal. Salvador Busquets, economista i director de la Fundació Arrels, parlarà sobre *Els nostres veïns del carrer*. Serà al Col·legi Immaculada Concepció, c/ Granollers, 28 - Barcelona.

• **SANT JERONI DE LA MURTRA.**— L'Àmbit de repòs religiós i cultural Francesca Güell organitza el 13 de desembre, a les 17.00, la presentació del llibre *Fray Marcos de Cardona, jardinero de Carlos V y Felipe II en Yuste y El Escorial*. Hi intervindran: Jaume Aymar, responsable de Sant Jeroni de la Murtra; Pedro Martín, editor, i Teodoro Martín, autor de l'obra.

• **INSTITUCIÓ BÍBLICA EVANGÈLICA DE CATALUNYA.**— El 13 de desembre, a les 19.00, se celebren els 40 anys de la revista *Presència evangèlica*, als locals a l'església del carrer Trèvol, 9-19 de Barcelona. Cal confirmar l'assistència: tel. 937 262 918 i 652 091 249, a/e: presencia-ev@ibec.cat.

• **FUNDACIÓ AJUDANTA JUDAR.**— El 13 de desembre, a les 21.30, concert benèfic de Santa Llúcia *La història de Nadal*, a càrrec de M. Teresa Vert (soprano), Taís Costa (violoncel), Daniel Garcia (piano), Enric Riera (violí) i Carme Catà (rapsoda). Serà a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **LA SALLE.**— El 15 de desembre, a les 18.00, VII seminari «Societat, creença i pensament». Armand Puig parlarà sobre *El que sabem sobre el Jesús històric*. C/ Sant Joan de La Salle, 44 - Barcelona. Inscripció gratuïta: www.salle.url.edu/seminarisSCP.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 15 de desembre, a les 19.00, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Antoni Bassas, periodista. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **ACCIÓ DELS CRISTIANS CONTRA LA TORTURA.**— El 15 de desembre, a les 20.30, *Clam interreligiós pels drets humans. Lectura dialogada i cants corals*, a l'oratori de Sant Felip Neri (c/ del Sol, 8 - Barcelona).

• **LLIBRERIA CLARET.**— El 15 de desembre, a les 19.00, presentació del llibre *Missatge en una ampolla*; el 17, a les 19.00, presentació del llibre *El Caballo de Miguel*, de Tina Parayre i Belén Roldán; el 20, a les 12.00, contacontes. Contes de l'Índia, a càrrec de Carme Faro. C/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 de desembre, a les 20.15, escola de pregària *Junts amb els malalts, junts en la*

pregària, conduïda per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes; el 16, a les 19.30, tertúlia mensual amb Lluís Sols (catedràtic d'Història, IB); el 17 i 18, a les 19.30, reflexió-eucaristia *Unavisió diferent de l'Advent i el Nadal*, a càrrec del P. Francesc Roma; el 20, videofòrum amb Ignasi Salvat. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

• **INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS.**— El 16 de desembre, a les 19.30, presentació de *La paraula de l'àngel*. Hi intervindran: Ignasi Moreta (professor de Filologia catalana de la UPF i editor), August Bover (professor de Filologia catalana de la UB i president de la Societat Catalana de Llengua i Literatura), Josefi-na Roma (professora d'Antropologia de la religió de la UB) i Dominique de Courcelles (directora de recerca del CNRS). Acte organitzat amb col·laboració amb la Societat Catalana de Llengua i Literatura (IEC) i l'associació Amics dels Àngels. Lloc: Institut d'Estudis Catalans, c/ Carme, 47 - Barcelona.

• **TORRE JUSSANA.**— El 16 de desembre, a les 18.00, Victor Garcia (responsable del Departament Jurídic i Econòmic del Centre d'Estudis-Suport Associatiu, Fundació Catalana de l'Esplai) i Pilar del Pozo (responsable d'associacions i col·legis professionals de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament de Justícia, Generalitat de Catalunya) parlaran sobre *La nova llei d'associació*; el 18, a les 18.00, Rafael Arderiu (cap del Servei d'Assessorament Econòmic i de Gestió administrativa de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament de Justícia, Generalitat de Catalunya) i Antoni Gómez (soci director de la Consultoria AUREN, auditor de comptes i professor de la URL) reflexionaran sobre *El nou pla comptable*. Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 30 - Barcelona. Cal confirmar l'assistència: tjussana@bcn.cat.

• **NOVENA DE NADAL.**— Del 16 al 24 de desembre, a les 19.00, el Servei Solidari i Missioner dels Caputxins de Catalunya i Balears organitza una novena de Nadal. Més informació: tel. 934 160 986.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El 17 de desembre, de 10.00 a 18.00, jornada acadèmica *El Déu de la bellesa* amb la intervenció del

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSES, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

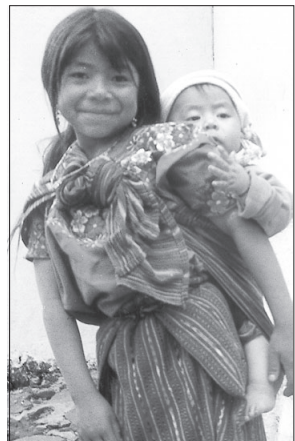
Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

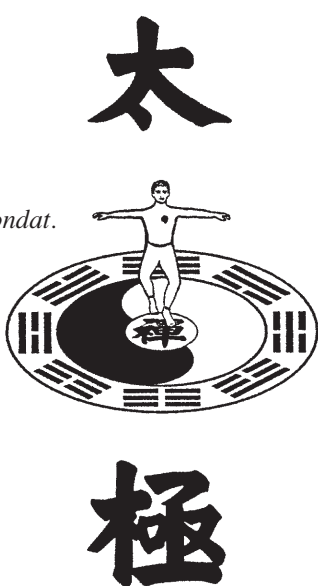
聖人無常心
以百挫心
心善者皆善人

El savi és constant en la seva ment,
fa de la ment del poble la seva ment.

És bo amb qui és bo.
És bo amb qui no és bo.
Aquesta és la virtut de la bondat.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Dissabte 20 de desembre, a les 18.30 h, tertúlia.
Diumenge 21, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

Des del carrer

P. José San José, rector del Convictori Sacerdotal Sant Joan d'Àvila de Salamanca

La formació dels preveres constitueix des de fa més de cent anys el centre del carisma de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, associació internacional de clergues creada el 1883 pel tortosí Manuel Domingo i Sol. «Sacerdots i només sacerdots.» Així conceben els seus membres l'espiritualitat pròpia d'aquells que han de guiar el poble de Déu. Tot coincidint amb el centenari de la mort del seu fundador, el P. José San José, director del Convictori Sacerdotal Sant Joan d'Àvila de Salamanca, ens explica la vigència avui d'un carisma marcadament sacerdotal.

«L'Eucaristia és l'expressió màxima de la vida sacerdotal»

Samuel Gutiérrez

—Tot i que nascuda a Tortosa el 1883, la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans continua avui sent relativament poc coneguda a Catalunya, en què consisteix exactament?

—Som una institució petita de sacerdots, formada actualment per uns 250 membres arreu del món. Segons paraules del nostre fundador, Mn. Domingo i Sol (Tortosa, 1836-1909), som sacerdots diocesans seculars associats per a la «nostra santificació més fàcil i per promoure els interessos de la glòria de Déu en la formació dels futurs sacerdots». Aquest és el nostre carisma. I ara, per fi, la Santa Seu ha aprovat les Constitucions primitives que Mn. Sol va escriure i ens ha declarat jurídicament associació internacional de clergues.

—Com es concreta avui el vostre apostolat orientat al sacerdoti?

—El nostre fundador deia que «la clau de la collita és la formació de sacerdots sants». La germandat té, doncs, com a prioritat atendre aquelles necessitats que fan referència directa a la formació dels sacerdots. Així, a principis de segle, en temps de Mn. Sol, els operaris ens encarregàvem de portar la majoria de seminaris espanyols. Com que en els darrers anys la formació del sacerdoti diocesà ha anat millorant moltíssim, nosaltres hem anat deixant

els seminaristes en mans dels mateixos sacerdots de la diòcesi, que els porten perfectament. Davant d'aquesta realitat, la germandat s'ha abocat en altres necessitats, com per exemple la formació de sacerdots i formadors a seminaris molt pobres d'Amèrica Llatina i d'Àfrica. A més, sempre hem potenciat des de la germandat la formació permanent de sacerdots a través, per exemple, del Pontifici Col·legi Espanyol de Roma o del Convictori Sacerdotal de Salamanca. Alguns de nosaltres també som professors d'universitats pontifícies per contribuir així, des de la formació intel·lectual, a una formació més bona dels sacerdots. En tercer lloc, una altra línia d'actuació són les editorials. A l'Estat espanyol comptem amb l'editorial Sígueme i la Casa de la Bíblia, que promouen la cultura religiosa i una seriosa formació teològica entre els sacerdots. Finalment, també tenim alguns centres educatius, tot i que només circumstancialment, perquè la segona part del nostre carisma és la formació cristiana de la joventut, i específicament l'orientació vocacional.

—Què enteneu per «sacerdots sants»?

—El magisteri ja s'estén molt en aquest aspecte, però ho resumiré en dues idees. Primer, la caritat pastoral, que és l'atenció a la gent encomanada essent el capellà reflex del Crist bon pastor. I en segon lloc, complir amb les

obligacions que l'Església posa com a sacerdot, en especial, la celebració diària de l'eucaristia. Els dos eixos sobre els quals es mou la vida del sacerdot són l'eucaristia i la caritat pastoral. «Som sacerdots i només sacerdots.» Aquí es fonamenta la santedat del sacerdoti.

—Si tenim en compte les moltes necessitats que hi ha, la gran temptació del sacerdot és acabar sent un gestor parroquial?

—És evident que hi ha una dimensió de la caritat pastoral que requereix fer gestions pròpies de la parròquia: celebrar sagraments, fer la catequesi, portar les obres de caritat... Aquesta és la dinàmica pròpia de l'atenció al poble de Déu i no es pot desatendre. Una altra cosa és des d'on l'atenció. La puc atendre com un funcionari, com un deure sense més, o des d'una vivència profunda de la pròpia vocació. Només podem donar en la mesura que per dins som plens de Déu. Per això cal una vivència profunda del misteri de Déu.

—Podem parlar d'una espiritualitat pròpia del sacerdot?

—Sí, és clar, tot i que també cal dir que fins al Vaticà II els sacerdots hem viscut d'espiritualitats prestades. El Concili, a través de la *Presbyterorum ordinis*, va donar la clau de la nostra espiritualitat, fonamentada precisament en aquests dos aspectes dels quals ja hem parlat: caritat pastoral i Eucaristia. Per al sacerdot diocesà, tota la seva vida ha de ser per al seu poble i des de l'Eucaristia. La celebració de l'eucaristia és l'expressió màxima del que ha de ser la vida del sacerdot. El sacerdot no cerca només la seva pròpia santedat, sinó la dels que li han estat encomanats.

Francesc Xavier Ciuraneta Aymí
Bisbe emèrit de Lleida

Vides buides i vides plenes

Em van invitar a una convivència d'un cap de setmana. Estaria fora de casa dos dies i una nit. Vaig preparar l'equipatge. Era molt senzill. Quatre coses necessàries per passar una nit fora. La maleta estava gairebé buida. Baixant les escales vaig notar que les poques coses de la maleta anaven d'un costat a l'altre, fent molt soroll. Vaig pensar: «La maleta fa soroll perquè és buida. Si estigués ben plena, els objectes no es podrien moure i no farien soroll.» En pujar al cotxe, van col·locar la maleta al portaequipatges. Hi van posar també dos melons. A cada revolt, els melons i la maleta ballaven, fent soroll. Vaig pensar novament: «El portaequipatges fa soroll perquè està pràcticament buit.»

Al llarg de la vida et trobes amb persones que fan molt soroll. Volen estar presents en tot, porten sempre la veu cantant, i no se'ls pot contradir. Critiquen totes les iniciatives dels altres i manifesten una gran superficialitat i buidor interior.

Podem dir que les persones que fan més soroll són les més riques interiorment? Un proverbi xinès diu que fa més soroll un arbre que cau que tot un bosc que creix. Potser hem d'acceptar que els sorolls, que ens envaeixen per tot arreu, són l'expressió de la buidor i de la superficialitat que dominen la cultura actual.

Potser nosaltres mateixos provoqueu aquests sorolls, perquè tenim por d'entrar en el nostre interior. Quan arribem a casa, instintivament, engegum l'aparell de televisió. Ens espanta haver d'encarar-nos amb nosaltres mateixos. D'altra banda, tampoc no utilitzem, com seria necessari, aquells mitjans que ens poden enriquir interiorment: el silenci, la pregària, la lectura de la Sagrada Escriptura, la reflexió. Domina la nostra vida el desig d'acumular coses materials; no la il·lusió de ser més amb un creixement en virtuts. Podem caure en un error tràgic: mesurar allò que un és per allò que té o fa. Pot haver qui tingui molts béns materials però sense ell mateix ser gran cosa. Potser es fa molt soroll per dissimular una vida interior anèmica. Són, en expressió de sant Pau, «com les campanes que toquen o els cimbals que dringuen» (1Cor 13,1). Les repetides invitacions de Jesús no es mouen a nivell del tenir, sinó del ser. L'amor no ens dona res. Ens fa com Jesús: fills del Pare Déu i germans de tots els homes.

Estem celebrant l'Advent, tot fent camí cap al Nadal. Aquests dies la Paraula de Déu ens invita a preparar-nos interiorment per poder acollir, en la nostra vida, amb joiosa esperança, l'amor lluminós que, des de la humil cova de Betlem, s'escampa arreu del món. Però, només els senzills, els humils, els qui passen per la vida gairebé sense fer sorolls i tenen set i fam de Déu poden ser sats. «Omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res» (Lc 1,53).

Pensant-ho millor

Rauxa

«Veni, veni, Emmanuel»

Eduard Brufau

Aquestes són les primeres paraules d'un dels himnes més bells i coneguts del temps d'Advent. Traduïda al català la primera estrofa diu així: «Veni, veni, Emmanuel, / allibereu el captiu Israel, / que es plany aquí a l'exili, / tot esperant el Fill de Déu. / Exulta, Israel! / Per tu naixerà l'Emmanuel!» El text, que parteix de la profecia d'Isaïes (Is 7,14), és anònim i sembla que podria haver estat escrit al segle XII. La lletra d'aquest himne expressa d'una manera sublim l'esperança en la vinguda del Messies. Pel que fa a la música, no se'n sap l'origen del cert. Sembla que podria haver estat composta al segle XV en un monestir francès, tot i que alguns experts afirmen

que podria ser del XIII, o anterior i tot. Sigui com sigui, la melodia és d'una solemnitat màgica, impressionant i lluminosa al mateix temps, i d'aquesta manera s'adiu a la perfecció amb l'esperança que expressa el text per la vinguda del Fill de Déu. La bellesa fascinant d'aquest himne ha fet que des de l'edat mitjana fins ara s'hagi continuat interpretant sense interrupció, a vegades fins i tot presentada com una nadala popular. L'han interpretat cantants, compositors i cors actuals tants diferents com ara Joan Baez, Enya, el cor del King's College de Cambridge, el compositor estonià Arvo Part o el mateix Orfeó Català. Escolteu-lo i veureu que *Veni, veni, Emmanuel* és un dels himnes més encertats que podem cantar per preparar-nos per a Nadal.